

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

"สื่อฯ ๒"
น.ส.มหาใจ
เชือกตัน

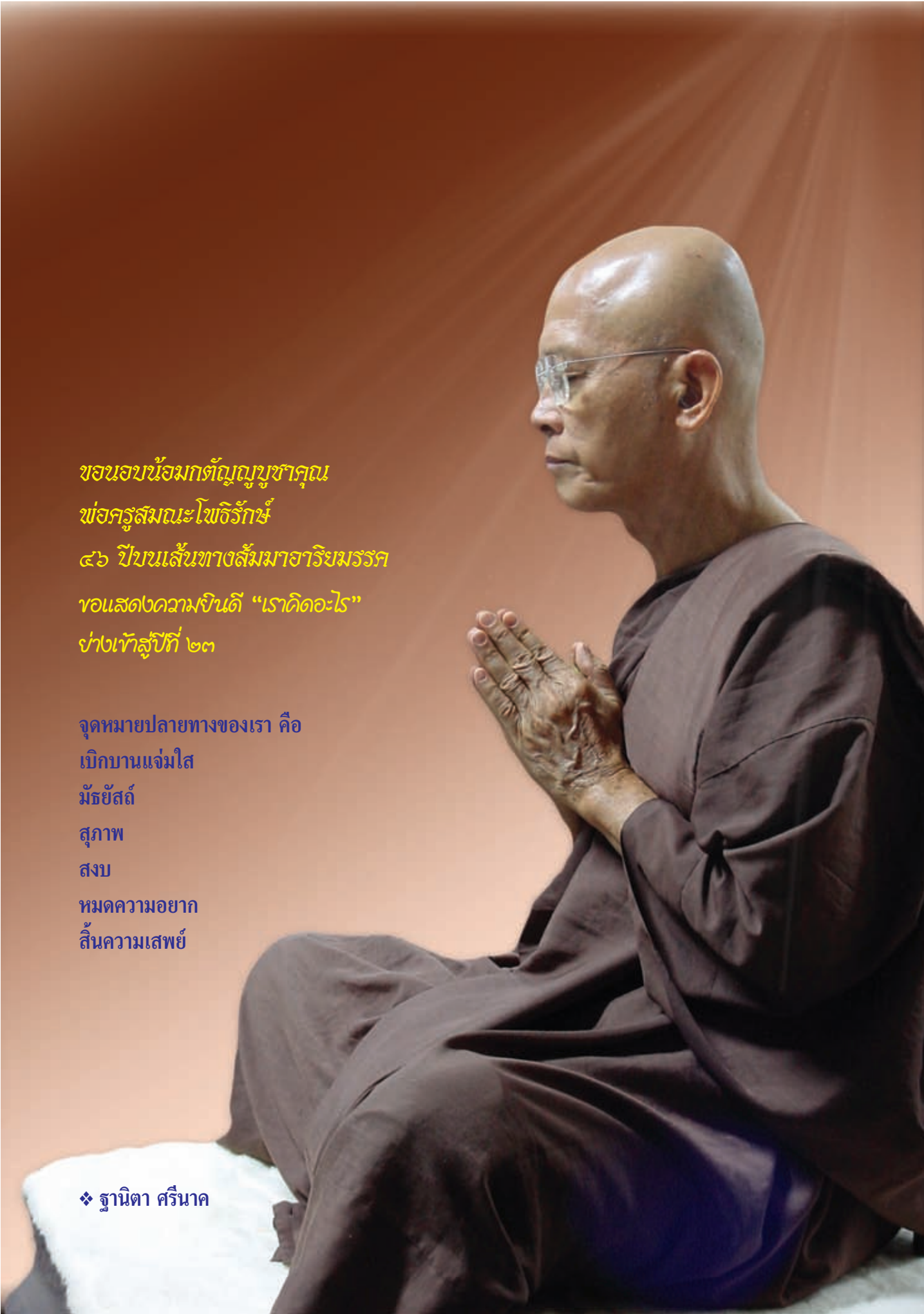

© เป็นคนชั่วกว่าแก้
ชั่วกว่าชั่วยั่วแฝง
ชั่วยิ่งกว่าใดแสดง
แต่ชั่วนี้ชนะผู้

เกินแกง
ก็รู้
เคยพบ มามาก
ชั่วร้ายประดามี

๑๙ ๓.๑.๒๕๕๙

9 770859 082014
ราคา ๒๕บาท

ขอนอบน้อมมกต์คุณูปคุณ
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
๕๖ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ช่างเท้าสู่วิถี ๒๓

จุดหมายปลายทางของเรา คือ
เบิกบานแจ่มใส
มรรยัสถ์
สุภาพ
สงบ
หมดความอยาก
สิ้นความเสพยา

❖ ฐานิตา ศรีนาค

นัยปก

“สัซชะ ๒” ณ สมทวยใจเฮือกนี้

(๑) ลมทวยใจเฮือกนี้
ไทยมุ่งมันประมาณ

ทั้ง “ปรมัตตลัจจะ” ขาน
ลัจจะ “สมมุตติ” ผู้

(๒) ให้กระจำงไปทั่วทั้ง
ว่าพุทธเคยเฉลยมา

ภูมิเราเท่าปัญญา
ยิ่งยุคโลกีย์ก็ร้าน

(๓) ร้ายกันไปทั่วทั้ง
ทั้งโลกหยาบยิ่งโทสา

สนุกเกิ้ล่ห่มหา
ซ้ำใส่ร้ายเลวล้วน

(๔) เป็นคนชั่วกว่าแก้
ชั่วกว่าชั่วยั่วแฝง

ชั่วยิ่งกว่าใดแสดง
แต่ชั่วนี้ชนะผู้

(๕) โลกยุคนี้เปิดแล้ว
โลกียะสุดยากเข็ญ

คนหลง “เท็จสุข” เป็น
ลัจจะพุทธมิให้

(๖) โลกียาร้ายสุดแล้ว
ทั้งซ่อนทั้งแจ้งชัด

โลกุตระก็อุบัติ
พร้อมช่วยมนุษย์ล้วน

(๗) คนประหารกิเลสได้
จึงบริสุทธิ์เอื่อยอิง

เพราะพร้อมทุกสิ่งกิง-
ที่สุคบริสุทธิ์แล้

ทันกาล
ลัตยัสู้

แก้โลก
ไม่รู้เราไซ

โลกา
ทุกด้าน

ตามลัจจ์ เราแล
จัดจ้านปัจจุบัน

โลกา
เส้อมถ้วน

อ่ามทิต เฉโก
แก้ผู้ศัตรุน

เกินแกง
ก็รู้

เคยพบ มามาก
ชั่วร้ายประดามี

เข็ญเห็น
ประจักษ์ได้

“แท้สุข” ชัดเลย
โลกได้ศึกษา

เห็นถนัด
ครบถ้วน

แก้โลก แล้วเฮย
อยากพ้นภัยพาล

เป็นจริง
ลัตยัแท้

ซัจจะ* ศาสตร์
เท่านั้นชนะสรรพ

“สไมย์ จำปาแพง”

๓ ตุลาคม ๒๕๕๗

*หมายเหตุ : กิงซัจจะ = ผู้มีชาติอะไร, เกิดมาจากไหน

“ลัจจะ” ๒ ณ ลมหายใจเอือกนี้

การเสด็จสวรรคตของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ได้แสดงลัจธรรมให้คนไทยและชาวโลกได้ซาบซึ้งถึงความดีงาม ๓ ประการใหญ่ ๆ ด้วยกัน

๑ คนทำดีไม่ได้ดีเพราะยังทำดีไม่มากพอ ต้องทำดีให้มากพออย่างที่ในหลวงทรงงานหนักมาตลอด ๓๐ ปี จนมีคนตาบอดมองเห็นได้ ตั้งเนื้อร้องที่น้องพันธ์นันท์ เด็กหญิงผู้พิการทางสายตา ได้ขับขานเนื้อเพลงมีใจความสำคัญว่า... “มองเห็นในหลวงของแผ่นดิน พระผู้ทรงเมตตา เฝ้าดูแลประชาทั่วอาณาใกล้ไกล ให้สุขสำราญด้วยความร่มเย็น ฯลฯ” ซึ่งเป็นบทเพลงที่เธอขับร้องออกมาจากใจ เรียกน้ำตาจากผู้ฟังอย่างซาบซึ้งกินใจ

๒ ความบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก ในที่สุด ในหลวงไม่ต้องใช้อำนาจหรืออาวุธใด ๆ ไปवादแบ่งหรือข่มเหงใคร ๆ ให้เกิดความเกรงกลัว จนผู้คนต้องยอมรับและให้การสนับสนุน แต่ด้วยพระบริสุทธิ์คุณ พระกรุณาธิคุณของพระองค์เอง ทำให้ผู้นำทั่วโลกต่างพากันยกย่องด้วยความเทิดทูนอย่างจริงใจ และแม้จะมีคนในประเทศที่ชั่วร้ายอย่างชนิดที่ไม่เคยมีในแผ่นดินนี้มาก่อน มุ่งทำลายทำร้ายบ้านเมืองไทยและพระองค์เอง ในหลวงของเราก็ไม่เคยโต้ตอบหรือตรัสว่าแม้แต่คำเดียว จนเขาต้องแพ้ภัยตัวเองด้วยกรรมร้ายของตน สุดท้ายแล้วคำใส่ร้าย คำว่าร้ายทั้งหมดก็กลับคืนไปเป็นของเขาเอง โดยไม่ได้ทำให้ในหลวงของเราต้องต่างพร้อยหรือแปดเปื้อน แต่กลับให้เห็นพระบริสุทธิ์คุณยิ่งขึ้นไปอีก

๓ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ มองเห็นว่า เมืองไทย ณ ลมหายใจเอือกนี้ กำลังมีลัจจะ ๒ ปรากฏขึ้น “เมืองไทยเรากำลังมีทั้งรูปธรรม (ความรักและเทิดทูนต่อในหลวงอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของปวงชนชาวไทย) และนามธรรมที่เป็นปรากฏการณ์ แสดงให้ชาวโลกเขา รู้ เขาเห็น ได้

ลัมผัสโดยเฉพาะนามธรรมทางด้านจิตวิญญาณ ที่มีตัวบุคคลยืนยันด้วยพร้อมกับจิตวิญญาณที่เป็นจริง อย่างในหลวง ร. ๙ ในพระบรมโกศของเราที่ได้ แสดงถึงวิญญาณอันสูงส่ง ทรงมีพระกรุณาธิคุณ มีพระบริสุทธิ์คุณต่าง ๆ ซึ่งเป็นเนื้อแท้ของจิตจริง ๆ ที่ได้แสดงออกมาตลอดเวลา ๓๐ ปี คนได้รู้ได้เห็นมาตลอด เป็นหลักฐานยืนยัน โดยไม่ได้หาเสียง ไม่ได้โฆษณา ไม่ได้ไปล่อหลอกใคร ๆ ก็เป็นไปตามธรรม จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ซึ่งปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ คนที่มีปัญญา มีภูมิจิตสามารถจะเข้าใจได้ว่า จิตวิญญาณมีพลังอำนาจ มีพลังที่เป็นอธิปไตย (sovereignty) อย่างแท้จริง ซึ่งประชาธิปไตยที่เลือกตั้งประธานาธิบดีไม่มี

ถ้าจะให้พูดตามภูมิรัฐของอาตมา ประเทศไทยนี้แหละ เป็นประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่กว่าประเทศใด ๆ ทั้งหมด เพราะผู้ที่เป็นแบบอย่างของประชาธิปไตยที่ดีที่เยี่ยมก็คือ พระเจ้าอยู่หัวในพระบรมโกศของเรานี้แหละ เป็นนักประชาธิปไตยเบอร์ ๑ ของโลก ซึ่งประชาธิปไตยในความหมายของอาตมาคือ ๑. เพื่อประชาชนอย่างแท้จริง ๒. ไม่เห็นแก่ตัวอย่างเป็นจริง ในหลวงเป็นนักประชาธิปไตยเพื่อประชาชน ท่านให้ประชาชนมีประชาธิปไตยในตน จะได้เป็นอำนาจของตนแล้วจะได้แสดงอำนาจที่จะช่วยประเทศชาติอย่างอิสระเสรี ไม่มีการบังคับกัน”

๓๐ ปีที่ทรงทุ่มเทให้กับบ้านเมือง จนทรงจากพวกเราไป ต้องไม่สูญเปล่า ทรงจากไป ๑ ต้องให้วิญญาณไทยเกิดอีกเป็น ๑ ล้าน, ๑๐ ล้านกันทั่วประเทศ ที่จะยึดมั่นในเศรษฐกิจพอเพียงให้ดำรงอยู่คู่ไทยตลอดไป เราจะรู้รักสามัคคี มีค้ำสอนของพ่อยึดเหนี่ยวจิตใจ เพื่อจะได้ช่วยกันสร้างบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองอย่างที่ทรงมุ่งหวัง และสามารถติดตามเป็นข้าบาททุกชาติไป ● จริงจัง ตามพ่อ

“เราคิดอะไร” เล่มนี้ยืนยันซ้ำอีกว่า ในโลกนี้มี “โลกียะ” ซึ่งร้ายสุด และมี “โลกุตระ” พร้อมช่วยมนุษย์

“โลกิยาร้ายสุดแล้ว เห็นถนัด
ทั้งซ่อนทั้งแจ้งชัด ครบถ้วน
โลกุตระก็อุปติ แก่โลก แล้วเฮย
พร้อมช่วยมนุษย์ล้วน ออยากพ้นภัยพาล”

ผมเป็น “คนบ้านนอก” อยู่ที่โรงเรียนผู้นำ “บ้านปานาดอย” ไม่ใคร่ได้อ่านหนังสือพิมพ์รายวัน บังเอิญอ่าน “ไทยโพสต์” ฉบับวันที่ ๒ กุมภาพันธ์นี้ ในหน้าซึ่งมีโคลงกลอนเพราะ ๆ ลงอยู่เป็นประจำ ประพันธ์โดย “พ.กิงโพธิ์” (ท่าน“จันทเสฏฐโฐ”) สมณะสันตโตโคกรูปหนึ่งที่ชำนาญมากในการแต่งโคลงกลอน

ผู้ก่อการร้ายที่น่ารัก

“ลุงจำลอง และผองเพื่อน เขยื้อนภูเขา ช่วยบรรเทา ทุกข์ของชาติ อดอาจกล้า ผลข้างเคียง มิเสี่ยงหลบ พร้อมพบพา โดนข้อหา ผู้ก่อการร้าย ไม่น่ายเลย

ประเทศชาติ เราชาติคน ทนทุกข์โทษ กล้าเปลื้องตัว ล้างชั่วโหด ไม่อยู่เฉย เถอะหนาวเหน็บ เจ็บระกำ ช้ำจนเคย กลุ่มผู้กล้า สง่าผ่าเผย มิเคยสะพรึง

ผมและจำลอง “ผู้ก่อการร้าย” ขอขอบพระคุณ

ผมและ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” รวม ๙๘ คน ไปศาลอาญาเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม

“พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย”
จำนวนมากถึง ๙๘ คน ตกเป็นจำเลย
คดี “ก่อการร้าย” จำเป็นต้องมีทนายความเพิ่ม
ท่านที่พร้อมกรุณาช่วยสมัครเป็นทนายอาสาสมัคร
ติดต่อ ๐๘๑ - ๕๑๑๘๘๘

ที่ผ่านมา ในฐานะตกเป็นจำเลยคดีก่อการร้าย วันนั้นพวกเราป่วย ๕ คน ไปศาลไม่ได้ ศาลต้องงดพิจารณเพราะมีกฎของศาลว่า คดีร้ายแรงอย่างคดีก่อการร้าย จำเลยต้องไปเบิกความครบ ถ้าไม่ครบต้องงดและนัดพิจารณาใหม่ (ศาลนัดวันที่ ๒๔ พฤศจิกายนนี้)

ผมหารือกับ “ทนายพันธมิตร” อัดสปีดโทรศัพท์ออกเผยแพร่ทางโทรศัพท์ ช่อง “นิวส์วัน” และช่อง “บุญนิยม” มีข้อความสั้น ๆ ดังนี้

พวกเรากลุ่ม “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” จำนวนมากถึง ๙๘ คน ตกเป็นจำเลยคดี “ก่อการร้าย” เราจำเป็นต้องมีทนายความเพิ่ม ขอความกรุณาท่านที่ท่านพร้อมโปรดช่วยสมัครเป็น ทนายอาสาสมัคร โดยแจ้งที่โทรศัพท์หมายเลข ๐๘๑ - ๕๑๑๘๘๘”

ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ช่วยบอกไปยังทนายความที่ท่านรู้จักมักคุ้นด้วยครับ ☘

◆ คิดคนละขั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

มนุษย์เกิดมาก็อวิชชา ติดยิตสววรรค์ แม้ศาสนาอื่นก็หลงสววรรค์ ๖ ชั้น
คือสววรรค์แห่งलग ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เป็นสุขทางกาม ทางอัตตา
ธรรมกายเอาสววรรค์นี้มาปั้นรูปหลอกจนคนหลงมงายติดในสววรรค์

◆ หยั่งฟ้าทะลุดิน

ตั้งนั้น วิมุตตินิยม

จากนี้ไป ประชาชนยังซบซามซึ่งน้ำใจในหลวงปานใด
ยิ่งศรัทธากล้าเดินตามรอยเท้าพ่อของแผ่นดิน
ประเทศก้าวไกลเกินคาดถึง

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๑๖ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙

เอโกปี หุตวา พหุตา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

สารบัญ

1	นัยปก : “สี่จะ ๒” ณ ลมหายใจเชือกนี้	สไมย์ จำปาแพง
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจิ่ง ตามพ่อ
5	คุณนิตคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาดอย	จำลอง
10	บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
12	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
18	สี่สั้นชีวิต (ดร.เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ)	ทิม สมอ.
26	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
33	หยิ่งฟ้าทะเลดิน	ตั้งนั้น วิมุตตินิยม
36	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	Tanong Fanclub
38	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)	ทิมลัทธณ์ ชูโต
56	ลูกโสกชะโงกดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
59	เชืออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
60	การ์ตูน	วิสูตร
62	เรื่องสั้น (กายา)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
66	เวทีความคิด	นายหนูนต์
68	แค่คิดก็หนาว...ว์	นายชิง วินเทอร์
70	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
73	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
76	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
78	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

18 สั้นชีวิต
 พุดถึงโพธิสัตว์ ต้องเข้าใจหลักการสำคัญที่สุด
 คือ ความเมตตา ถ้าพลังเมตตาของคุณไม่พอ
 คุณก็ไม่ได้มายด์ฟูลเนส (mindfulness)..
 คนเรามีมายด์ฟูลเนส (mindfulness)แล้ว
 ความทุกข์ก็จะน้อยลง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
 สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
 สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชติ
 แฉมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 รินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไท ธानी
 แสงศิลป์ เดือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
 เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศीलสนิท น้อยอินตะ
 สุเสรี สีประเสริฐ
 ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศीलสนิท น้อยอินตะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ขอยนาวันมิตร ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

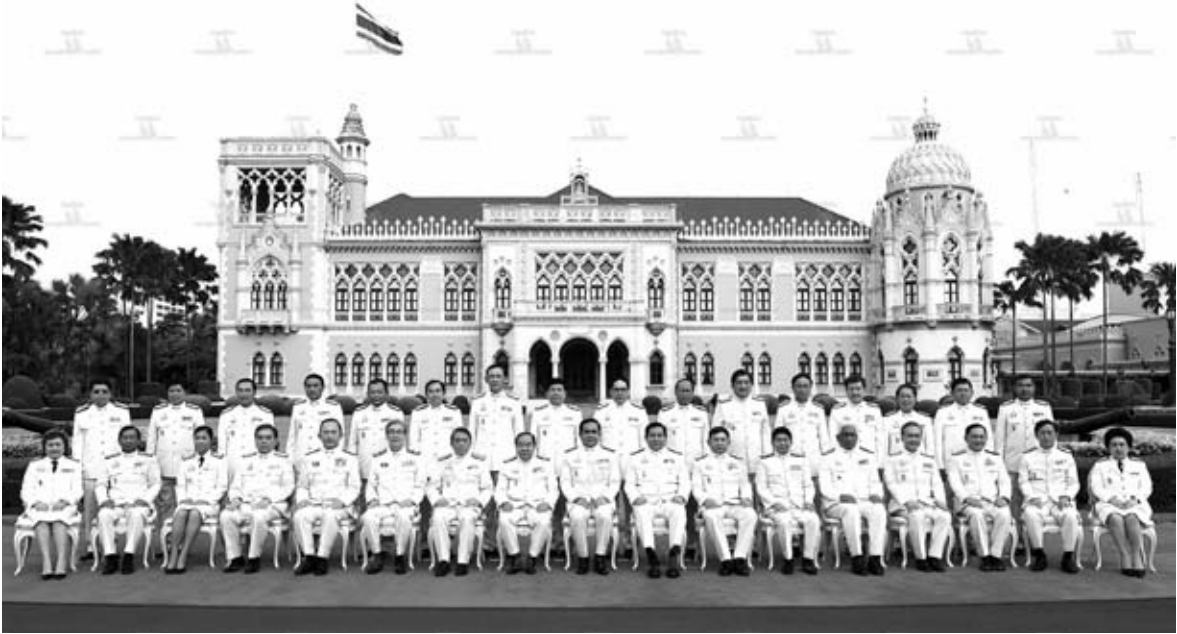
อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
 ส่งนามัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
 สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
 สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
 ธนาคารกสิกรไทย สาขานวมินทร์ ๓๖
 บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
 เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓
 ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
 หรือ farinkwan@gmail.com
 line - id baiyanang2514

“รัฐบาลกลาง” ไม่มีนัยหรือผลประโยชน์
ทางการเมืองซ่อนแฝงตั้งรัฐบาล
จากพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง

รัฐบาลปลอดพรรค...รัฐบาลกลาง ?

เหตุการณ์สำคัญยิ่งของชาติอุบัติขึ้นในช่วงรัฐบาลนี้ หากมองในเชิงสร้างสรรค์ก็คิดว่าเหมาะสมด้วยประการทั้งปวง เหตุผลเด่นชัดสุดที่น่าจะอ้างได้คือ แม้จะเป็นรัฐบาลที่มีได้มาตามระบอบประชาธิปไตย แต่ก็น่าจะพออ้างได้ว่าเป็น “รัฐบาลกลาง” หมายความว่า เป็นรัฐบาลปลอดพรรคการเมืองเป็นฐานรองรับการการบริหารราชการแผ่นดินเฉพาะในช่วงเวลาร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่เท่านั้น

ดังนั้น ในการสั่งการให้ปฏิบัติการใดๆ เกี่ยวกับพระราชพิธีอันสำคัญยิ่งครั้งนี้ ผู้ปฏิบัติในระดับต่างๆ อันได้แก่ปวงข้าราชการ ก็มีความรู้สึกว่าเป็น “เป็นราชการ” บริสุทธิ์ โดย “รัฐบาลกลาง” ไม่มีนัยหรือผลประโยชน์ทางการเมืองซ่อนแฝงตั้งรัฐบาลจากพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง เพื่อสืบสานต่ออำนาจ ซึ่งพลพรรคก็ยอมใช้ออก

นี้ดำเนินการได้โดยชอบธรรม และเหล่าข้าราชการทั้งหลายก็ตกอยู่ในภาวะจำยอมต้องปฏิบัติ เพราะแฝงอยู่ในการปฏิบัติราชการ แม้ว่าจะไม่เห็นชอบด้วยในบางกรณีก็ตาม

โดยเหตุที่เคยรับราชการ ๒๐ ปี เป็นหัวหน้าหน่วยงาน (สถานีตำรวจ) ๗ ปี ผ่านตำแหน่งหน้าที่ทั้งงานด้านป้องกันปราบปรามและสืบสวนสอบสวน ลากออกก่อนมีสิทธิได้รับบำนาญ จึงเข้าใจชีวิตจิตวิญญาณของ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ได้ลึกซึ้ง ว่า “ข้าราชการแท้” กับ “ข้าราชการเทียม” นั้นต่างกันฉันทใด !

ดังนั้น เนื่องในวาระสำคัญยิ่ง ณ โอกาสนี้ ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงยินดีสนองคำสั่ง “รัฐบาลกลาง” อันเนื่องด้วยงานของแผ่นดินด้วยความปีติล้นพ้น.

๗

พนมทวน - ทวนความหลัง

เมื่อปี ๒๕๓๔ มีโอกาสมาที่ปทุมอโศก ได้พบและสนทนารวมกับญาติธรรม และได้ฟังธรรมจากพ่อท่าน จากนั้นก็ได้ปฏิบัติธรรมตามแนวทางของอโศก ผมคิดว่าคนอื่นน่าจะได้อีกหลายแบบ ผมบ้าง คือได้รับรู้ศาสนาพุทธแบบโลกุตระ ซึ่งตรงกันข้ามจากศาสนาแบบโลกียะที่เป็นพุทธกระแสหลักในปัจจุบัน ผมพาเพื่อนครูและลูกศิษย์มาศึกษาดูงาน มาฟังธรรม ร่วมกิจกรรมของชาวอโศก และพานักศึกษามาฝึกงานกับท่านเสียงศิลป์ ๒ รุ่น คิดว่าน่าจะมีส่วนที่เข้าใจและนำไปปฏิบัติได้บ้าง แต่...ยี่สิบกว่าปีผ่านไป หลายร้อยชีวิตที่ผมแนะนำ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่มีสักคนเดียวที่เขามาทางโลกุตระ

ผมเป็นคนราชบุรี สอนอยู่ที่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีราชบุรี EARLY มา ๖ ปี แล้วตอนนี้มาอยู่บ้านแพนที่ อ.พนมทวน กาญจนบุรี

● สาธิต สันทัด กาญจนบุรี

☞ ยินดีครับที่ยังติดตามและปฏิบัติธรรมต่อเนื่องแม้จะห่างเหินไปเนิ่นนานยี่สิบกว่าปี เคยสอนอยู่ที่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีราชบุรี ออกมาก่อนเกษียณ และตอนนี้อยู่ที่พนมทวน เห็นที่จะเพลิดเพลินอยู่กับสวนมะพร้าว เพราะพนมทวนเป็นแดนเกษตรกรรมดั้งเดิม ผมเคยมีโอกาสดูไปอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง ครั้น อ.บ่อพลอย เปิดหลุมพลอยใหม่และมีมือปืนต่างถิ่นเข้ามาก่อเหตุร้าย ท่านผู้กำกับราชศักดิ์ มือพิฆาตแห่งกาญจนบุรี ก็ให้โอกาสผมไปทดสอบวิทยายุทธ์ที่บ่อพลอย ได้ประเดิมงานรับตำแหน่งด้วยคดีวิสามัญฯ ดวลเดี่ยวกันด้วยปืนคาบในระยะเวลา ๑๕ เมตร กับมือปืนที่มายิงผู้ใหญ่บ้าน อ.บ่อพลอย อยู่ใกล้ชายแดนพม่า มีมือปืนอาชีพหากินตามแนวชายแดนมากมายหลายชนเผ่า ทำงานตำรวจกับเรื่องแบบนี้สนุกมาก ตื่นเต้นทุกวันครับ เพราะมี

ชีวิตแค่วันต่อวัน!

ใช่เพียงวันเดียว

๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๙ วันมหาวิปโยคแห่งแผ่นดิน แม้จักผ่านผ่านนานแสนนานปานใด ก็มีโอกาสเลือนลบไปจากจิตใจและความทรงจำของพสกนิกรไทย ผู้มั่นคงจงรักภักดีได้ ครั้งนี้นับเป็นความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่สุดแห่งยุคประชาธิปไตยในระบอบกษัตริราชที่ทวยราษฎร์ร่วมเย็นทั่วหน้าตามอัตภาพ นับแต่ไปรัฐบาลใดจะครองอำนาจและจะบริหารบ้านเมืองอย่างไรก็ต้องคอยเฝ้าระแวดระวังทุกกระบวนท่าว่าจะสำแดงลีลาอย่างไร

● ข้าราชการเก่าลายคราม สุโขทัย

☞ ถึงวันเวลามหาวิปโยคจะล่วงผ่านไปเนิ่นนานปานใด แต่ในจิตสำนึกลึกๆของ “ปวงพสกนิกรแท้” ก็มีแปรผันเป็นอื่น จะกล่าวไปใยถึงประดาเปรต อสุรกาย รกแผ่นดินที่แฝงกายฝากฝังชีวิตอยู่ในสังคมจักล่วงพ้นวิบากกรรมที่คุกคามก่อทุกข์ยากแค้นเข็ญให้แก่แผ่นดินด้วยประการทั้งปวง

โอกาสดี

ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีด้วยประการทั้งปวง โดยเฉพาะด้านการเมืองการปกครอง เพราะขณะรัฐบาลทหาร ปลอดพรรคการเมือง ไร้ข้อไร้ปัญหาในการจัดการงานต่างๆ ซึ่งจะต้องคำนึงถึงฐานการเมืองและจะต้องเชื่อมโยงไปถึงหน่วยราชการทุกระดับจะต้องรองรับการปฏิบัติไปด้วย ซึ่งพรรคการเมืองก็ต้องสอดแทรกบทบาททางการเมืองเข้าไปเป็นธรรมดา

● ข้าราชการปัจจุบัน

☞ เห็นด้วยครับ ถ้าต้องตกอยู่ในสถานการณ์อย่างนั้นก็จะสำเหนียกว่า “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” และทำหน้าที่ตามหน้าที่ตาม

ตัวบทกฎหมายและความชอบธรรมตามควร มิใช่ตามบทบาทตามอำนาจนอกรัตนอกรอยของใคร ยืนหยัดยืนยันปฏิบัติ-ชอบ ถูกต้อง ไม่ต้องหวั่นวิตกอะไร ย้ายไปไหนก็มีตำแหน่ง ทำใจได้แบบนี้ นายคนไหนก็ไม่ต่อแยะ ผมเคยทำมาแล้วครับ!

ฟรี-หัวใจสาธารณโภคี

ได้ดูข่าวว่ามีวินัจฉกรยานยนต์คอยรับ-ส่งฟรี ประชาชนที่จะมาร่วมพิธีเคลื่อนพระบรมศพและกลุ่มวัยรุ่นจิตอาสา นำจักรยานยนต์มาบริการฟรี สำหรับประชาชนจะมาร่วมน้อมถวายบังคมพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในพระบรมโกศและยังมีผู้นำน้ำดื่มและอาหารมาคอยบริการฟรีแล้ว รู้สึกปลื้มใจจริง ๆ ที่คนไทยมีหัวใจรักและห่วงใยกัน ในยามที่ต้องเผชิญกับความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่และความโศกเศร้าเช่นนี้

● อุทัย

☞ นี่แหละประจักษ์แจ้งว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในพระบรมโกศทรงประทับอยู่ในดวงใจของอาณาประชาราษฎร์ ดังนั้นเขาจึงพร้อมกันน้อมนำบริการสำแดงออกเพื่อน้อมถวายความจงรักภักดีแด่พระองค์เท่าที่พวกตนมีโอกาสกระทำได้

นี่คือคุณธรรมที่คนมีการศึกษาสูงทุจริตประพฤติมีขอบ บ้างต้องหลบหนีไปอยู่นอกแผ่นดินไทย แต่มีวายบ่อนทำลายแผ่นดินโดยไร้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ต้องฉุกคิด

เกิดเป็นคนไทย อาศัยแผ่นดินเกิด ได้เชื้อชาติ สัญชาติไทย กำพืดไทยแต่ใจจิตใจจึงมีเป็น “ไท”

ชัดเจนเพียงหนึ่งเดียว

เมื่อลัปดาห์ที่แล้วมีคลิบในโลกโซเซียลที่หนุ่มใหญ่โพสต์คลิบที่ตนเองคุยกับตำรวจที่จับลูกน้องในเรื่องการเสริมแหนบรรลยนต์ว่า ผิดกฎหมายข้อไหน

เป็นที่ฮือฮาและถกเถียงกันในเรื่องนี้พอสมควร แต่ไม่เห็นผู้ที่มีหน้าที่สำคัญมาแจ้งถึงกฎหมายข้อนี้ให้ชัดเจน ไทยไม่ใช่เพิ่งมีการใช้รถยนต์ในประเทศ แต่กฎหมายเกี่ยวกับบรรลยนต์แบบนี้ทำไมถึงไม่ชัดเจน ให้สังคมต้องคลุมเครือไม่เข้าใจอยู่ ยังมีข้อกฎหมายอีกหลายอย่างที่ กระผมเห็นแต่ละคนตีความหมายไม่เหมือนกัน ไม่ว่าจะการยึดใบขับขี่ การแสดงใบขับขี่ที่ต้องแสดงขนาดไหนถึงเรียกว่า แสดงให้เจ้าหน้าที่ดู ฯลฯ ถ้าตีความกฎหมายไม่ตรงกันระหว่างตำรวจผู้บังคับใช้กฎหมายกับประชาชนที่ต้องเผชิญหน้ากัน ประชาชนก็ต้องเกิดความกระต้างกระเดื่องกับตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่เรื่องแบบนี้ไม่ควรให้ตำรวจแบกรับฝ่ายเดียว แต่ผู้ออกกฎหมายหรือทางกรมขนส่งควรออกมารับหรือแก้ปัญหาเพื่อแบ่งเบาภาระตำรวจจะครับ

● ดีเซล

☞ การตรากฎหมายตามกระบวนการก็ต้องผ่านสภานิติบัญญัติพิจารณาตามระบบและการใช้บังคับใช้โดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ก็ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎกระทรวง กฎข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

ปัญหาที่เกิดขึ้นก็ด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ

- จากผู้บังคับใช้กฎหมาย คือ เจ้าพนักงาน การใช้กฎหมายอย่างเที่ยงธรรม

- จากผู้ปฏิบัติตามกฎหมายว่า มุ่งปฏิบัติตามอย่างจริงใจ เคร่งครัด หรือหาโอกาสหลบเลี่ยงเสมอ.

ก่อนได้รับใบอนุญาตขับรถ ก็ต้องสอบ มีความรู้เรื่องรถยนต์ กฎหมายจราจรตามมาตรฐานสากล

☒ USSณาริกาส

ท่านทรงสอนว่า
**“บุญคือประโยชน์
 ประโยชน์คือบุญ”**
 ทรงให้เราช่วยกัน
 พัฒนาบึงม็กกะสัน
 ทำน้ำในบึงให้สะอาด
 นั่นแหละคือการทำบุญ

วันที่ ๑๔ ตุลาคม สำนักพระราชวังเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าถวายน้ำสรงพระบรมศพ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตั้งแต่เวลา ๐๘.๓๐ น. ถึง ๑๒.๐๐ น. ณ ศาลาลมททัยสมามคมในพระบรมมหาราชวัง ผมได้ไปร่วมแสดงความจงรักภักดี ในฐานะเป็นพลกนิกรคนหนึ่ง และเคยเข้าเฝ้าถวายงานในช่วงที่ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

ประชาชนแต่งชุดดำไปร่วมพิธีอย่างมิดฟ้ามัวดิน ยืนเข้าแถวต่อ ๆ กันยาวเป็นกิโลเมตร ๆ ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ “โพสต์ทูเดย์” บังเอิญยืนอยู่ใกล้ผม ขอสัมภาษณ์ผม ปรกติแล้วในระยะหลัง ๆ นี้ผมมักจะเก็บตัวไม่ยอมเป็นข่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสำคัญ ๆ เพราะจะเป็นการรอดตัวรอดตน แต่ไม่รู้จะปฏิบัติอย่างไร จะว่าไม่สะดวก ไม่มีเวลาให้สัมภาษณ์ก็ไม่ใช้ ผมตอบผู้สื่อข่าวไปหลายเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสนพระทัยมากเรื่องการป้องกันน้ำท่วม ทรงแนะนำให้ผมในฐานะเป็นผู้ว่ากรุงเทพมหานครในตอนนั้นชุดที่เก็บน้ำไว้รองรับน้ำเมื่อฝนตกหนัก ๆ จะได้ไหลไปรวมกัน ไม่ไปท่วมบ้านเรือนและถนนหนทางให้ประชาชนต้องเดือดร้อน

เวลาพระองค์ท่านเสด็จไปงานพระราชพิธีที่ไหนในกรุงเทพ ฯ ผมและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของ

กทม. ไปยืนถวายการต้อนรับ ท่านจะทรงกำชับเรื่องนี้ทุกครั้งจนเราทำเสร็จ ชุดบึงขนาดใหญ่อยู่ติดกับสวนหลวง ร.๙ ตอนนั้นยังไม่มีคำว่า **“แก้มลิง”** นับเป็น **“แก้มลิง”** แห่งแรก ๆ ของเมืองไทย

ทรงเห็นความสำคัญของการรักษาภาวะแวดล้อม วันหนึ่งท่านเสด็จไปที่บึงม็กกะสัน เมื่อเสด็จลงจากรถพระที่นั่ง พระองค์ท่านตรัสถามผมว่า **“บุญคืออะไร”** ผมตอบไม่ได้ ท่านทรงสอนว่า **“บุญคือประโยชน์ ประโยชน์คือบุญ”** ทรงให้เราช่วยกันพัฒนาบึงม็กกะสัน ทำน้ำในบึงให้สะอาด นั่นแหละคือการทำบุญ

เรื่องเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมปี ๓๕ ประชาชนออกมาชุมนุมต่อต้านการสืบทอดอำนาจเผด็จการของรัฐบาลซึ่งจะทำให้บ้านเมืองเสียหายมาก ผมไปทีหลัง ไม่ได้นำประชาชน ประชาชนต่างหากที่นำผม ผมใช้วิธีนอนอดข้าวอยู่ที่หน้ารัฐสภา ประชาชนออกไปร่วมชุมนุมเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย รัฐบาลใช้ทหารเข้าปราบ จับผมและประชาชนจำนวนหนึ่งไปขังคุก บ้านเมืองเกิดความวุ่นวาย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเข้ามาแก้สถานการณ์ รับสั่งให้นายกรัฐมนตรีและผมเข้าเฝ้า

ด้วยความฉุกฉะทุกกะทันหัน ไม่มีโอกาสเปลี่ยนเสื้อ ผมสวมเสื้อม่อฮ่อมเข้าเฝ้า และกราบบังคมทูลขอพระราชทานอภัยที่แต่งกายไม่เหมาะสม

ในการเข้าเฝ้า พระองค์ท่านตรัสว่า “ไม่เป็นไร” ทรงใช้เวลาสั้น ๆ ในการแก้ปัญหา โดยทรงกำชับให้นายกรัฐมนตรีและผมไปช่วยกันทำบ้านเมืองให้สงบเรียบร้อย ต่อมารัฐบาลลาออก เหตุการณ์ก็สงบ พระองค์มิได้ทรงเมตตาต่อคนเท่านั้น ทรงเมตตาสัตว์ด้วย

ตอนผมเป็นผู้ว่า กทม. ต้องเจอปัญหาโรคพิษสุนัขบ้า ซึ่งสุนัขจรจัดเป็นตัวการสำคัญ ถ้าลดจำนวนสุนัขจรจัดไม่ได้ ก็ลดโรคพิษสุนัขบ้าไม่ได้ ผมตัดสินใจเลี้ยง โดยประกาศว่าจะไม่ใช้เงินงบประมาณของทางราชการเลย เพราะมั่นใจว่าประชาชนส่วนใหญ่มีใจเมตตาที่จะช่วยสุนัขอยู่แล้ว

ชาวกรุงเทพฯ ที่ไม่เห็นด้วย ได้คัดค้านโครงการนี้ ผู้ชายคนหนึ่งโทรศัพท์ต่อว่า

“ผมเลือกคุณมาเป็นผู้ว่า ๆ คนนะไม่ใช่มาเป็น ผู้ว่า ๆ หม่า ทำเรื่องหมา ๆ” เรื่องคนผมทำมาเยอะเยอะ แก่ไม่เอามาพูด

อดีตสมเด็จพระสังฆราชซึ่งตอนนั้นเป็น **สมเด็จพระญาณสังวร** ให้กำลังใจผมว่า การเลี้ยงสุนัขจรจัดเป็นโครงการพระราชดำริ เลี้ยงไปเกิดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเคยตรัสว่า สุนัขจรจัดไม่ควรฆ่า ควรเอาไปเลี้ยง สมเด็จพระญาณสังวรเลี้ยงไว้วัดญาณสังวราราม ชลบุรี ส่วนสุนัขจรจัดที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเลี้ยงไว้อยู่ที่หัวหิน

สุนัขจรจัดที่เราช่วยกันเลี้ยงไว้ นั้น เราเลี้ยงมากที่สุดติดต่อกันมา ๒๙ ปีแล้ว เดิมอยู่กรุงเทพฯ ต่อมาย้ายไปอยู่ใกล้สถาบันฝึกอบรมผู้นำ กาญจนบุรี ผู้มีจิตเมตตาจากจังหวัดต่าง ๆ

ช่วยกันบริจาคเงินเป็นค่าอาหารและยารักษาโรค เราช่วยชีวิตสุนัขจรจัดเป็นจำนวนหมื่น ๆ ตัวแล้ว แทนที่จะถูกนำไปฆ่าก็ถูกเอาไปเลี้ยง

หลาย ๆ คนคงทราบว่าสุนัขจรจัดที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงโปรดมาก ชื่อ **ทองแดง** ปรากฏภาพในปฏิทินปีก่อน ๆ สวยมาก หมอบราบอยู่ใกล้ ๆ พระบาทพระองค์ท่าน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงดำเนินโครงการใหญ่ ๆ กว่า ๔,๐๐๐ โครงการ มีอยู่โครงการหนึ่งชื่อแปลก “โครงการชั่งหัวมัน” เป็นโครงการช่วยเหลือเกษตรกร

ขณะประทับที่วังไกลกังวลหัวหิน ชาวบ้านนำมันเทศซึ่งเป็นพืชท้องถิ่นมาทูลเกล้าฯ ถวาย พระองค์รับสั่งให้นำไปวางบนตราชั่งในห้องทรงงาน ต่อมาได้รับสั่งให้หาที่ดินปลูกมันเทศ เป็นโครงการพระราชดำริ “**ชั่งหัวมัน**”

ถ้าพวกเราชาวพลกนิกรนำชื่อโครงการนี้มาเดือนตัวเองอยู่เสมอ ๆ จะได้ประโยชน์ เมื่อประสบปัญหายุ่ง ๆ ซึ่งไม่ควรจะเข้าไปยุ่ง ก็เตือนตัวเองว่า “ชั่งหัวมัน”, “ช่างหัวมัน”, “ช่างมัน” ก็สามารถจะปล่อยวางได้ไม่วิตก ไม่กังวล เป็นการทำจิตใจให้วางอย่างได้ผล

ตอนที่ผมไปศึกษาต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกา มีอยู่วันหนึ่งอาจารย์ถามว่า “ระบอบการปกครองระบอบอะไรดีที่สุด” พวกเรานักศึกษาทั้งห้องตอบว่า “ระบอบประชาธิปไตย”

อาจารย์บอกว่า “ผิด”, “ระบอบการปกครองที่ดีที่สุดคือ GOOD AND KIND KING” พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรง **เพียบพร้อม**ไปด้วย GOOD และ KIND อย่างเห็นได้ชัด

เรารักพระองค์มากมายเท่าใด ต้องยิ่งเจริญรอยตามเบื้องพระยุคลบาทมากเท่านั้น เช่น เรื่องการประหยัด ยาสิฟันหมดหลอดแล้วยังไม่ทรงทิ้ง ทรงนำदानแปรงสีฟันมารีด แล้วรีดอีก จนยาสิฟันในหลอดหมดเกลี้ยงจริง ๆ จึงทรงนำไปทิ้ง

พวกเราเปิดพัดลม เวลาลุกไปไหนก็เปิดพัดลมทิ้งไว้ ซึ่งการปิดพัดลมง่ายกว่าการรีดหลอดยาสิฟันเป็นไหน ๆ

ความสามารถพิเศษของรัชกาลที่ ๙

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัตน์

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงพระนิพนธ์เกี่ยวกับ “ความสามารถพิเศษของรัชกาลที่ ๙” ไว้ในหนังสือ “เจ้านายเล็ก ๆ-ยุวกษัตริย์” พระราชประวัติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล (พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอัฐมรามาธิบดินทร) และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร) เมื่อทรงพระเยาว์ (พ.ศ. ๒๔๖๘-๒๔๘๙). (พิมพ์ครั้งแรกเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๐) เนื่องในโอกาสมหามงคลสมัยที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ ๖๐ พรรษา และพิมพ์ซ้ำในโอกาสมหามงคลสมัยที่ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี ในวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๓๙ (พระราชพิธีกาญจนาภิเษก) โดยจัดพิมพ์เป็นขนาดเล่มเล็กปกอ่อน เพื่อเผยแพร่พระราชประวัติแก่ยุวชนรุ่นหลัง

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงพระนิพนธ์ถึง “ความสามารถพิเศษของรัชกาลที่ ๙” ไว้ในหน้า ๔๐๓-๔๐๔ ว่า “ได้กล่าวมาแล้วและมีภาพถ่ายหลายภาพแสดงให้เห็นว่าทั้งสองพระองค์สนพระทัยในการกันน้ำสร้างเขื่อน แต่เพิ่งได้ทราบว่าไม่ใช่เป็นเพียงการเล่น แต่ยังเป็นการเรียนรู้อีกด้วย หลังจากที่ได้ไปกราบทูลสัมภาษณ์ปลายปี ๒๕๒๙ เมื่อรัชกาลที่ ๙ ยังทรงพระเยาว์มาก คือ เมื่อประทับอยู่ที่โรงเรียนเลอ ฟัวเย่ ที่เลเฟลหยาดส์ ปี ๒๔๗๗ และ ๒๔๗๘ ได้ทรงสังเกตและจำวิธีที่เขาใช้ในการนำน้ำมาใส่ในอ่างให้เด็กเล่น เขาไปเอาน้ำจากลำธารที่ไหลใกล้ๆ ทำ

**“ได้ร่ำพระบารมี ๗๐ ปี แห่งการครองราชย์”
“in Remembrance of His Majesty”**

นิทรรศการศิลปะเดี่ยวโดย : ดินทิน รักพงษ์โสโก

วันที่ ๕ - ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

๓๓๓ Gallery ชั้น ๓ ศูนย์การค้าริเวอร์ ซิตี้ สีพระยา ถ.เจริญกรุง ซ.๓๐

พิธีเปิด : วันเสาร์ที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เวลา ๑๗:๓๐ น.

ประธานเปิดงาน : นายจุน วนวิทย์

ประธานกรรมการบริหาร บริษัท วนวิทย์ แมนูแฟคเจอร์ส จำกัด

(ผู้ผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์พัดลมคุณภาพยี่ห้อฮาดารี)

นิทรรศการ “ได้ร่ำพระบารมี ๗๐ ปี แห่งการครองราชย์”

นำเสนอผลงานวาดเส้นเทคนิคผสมที่งดงาม

ด้วยเส้นสายแสงเงาและรูปทรงองค์ประกอบ

ภายใต้ทักษะความเชี่ยวชาญในการเขียนภาพเหมือนบุคคล

ของ ดินทิน รักพงษ์โสโก ศิลปินที่มีชื่อเสียง

เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในด้านการเขียนภาพเหมือนบุคคล

โดยนิทรรศการครั้งนี้

จะนำเสนอภาพพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ด้วยการใช้เทคนิคกระบวนการของงานวาดเส้น

ด้วยแท่งถ่านชาร์โคล เกรยอง ผสมผสานกับการสร้างงานจิตรกรรมและเทคนิคผสมอันละเอียดอ่อนงดงาม

รายได้จากการจำหน่ายภาพเขียนหลังหักค่าใช้จ่าย มอบให้กองทุนเพื่อผู้ป่วย ร.พ.ศิริราช ศิริราชมูลนิธิ (รหัสทุน D004000)

ทางด้านๆ ให้น้ำไหลลงมาได้ เอาดินเหนียวใส่ลงไปในทางและเอาขวดไปผูกให้เรียบ

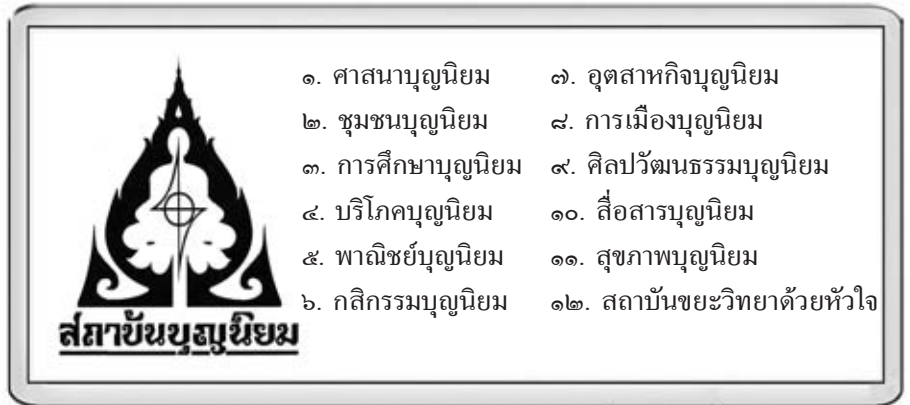
ทางด้านการช่างต่างๆ จะเป็นด้านช่างกล ช่างไฟฟ้าหรือช่างวิทยุก็มีความเข้าใจตั้งแต่เล็กๆ เรื่องทรงแก้จักรเย็บผ้าให้แทนนั้นก็มีผู้เล่ามาแล้ว แต่ขอเล่าอีกครั้งหนึ่งอย่างที่ผมเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง ตามปกติผมไม่ยอมให้ใครให้ของลูกๆ นอกจากจะเป็นวันเกิดหรือปีใหม่ วันหนึ่งแม่เห็นพระอนุชาเล่นรถคันใหม่อยู่ เมื่อทราบว่าเป็นผู้ให้ก็ไปถามว่าทำไมจึงทำเช่นนี้ แทนนั้นก็ตอบว่าแม่แก้จักรเย็บผ้าให้ จึงต้องให้รางวัลไป

ในด้านวิทยุ ทรงเล่าให้ฟังว่าเครื่องวิทยุที่บ้านไม่ทรงมีสิทธิที่จะแตะต้อง มีไว้ฟังข่าวเท่านั้น แต่เมื่ออายุสัก ๑๐ ปีได้ ก็มีโอกาสร่างของตัวเองขึ้นมาได้ ที่โรงเรียน มีการขายสลากในงานของโรงเรียนงานหนึ่ง ท่านก็ได้สลากเป็นคอยล์ (Coil) ท่านก็ศึกษาถามผู้รู้ว่าจะต้องทำอะไรจึงจะเป็นวิทยุออกมาได้ เขาก็บอกว่าให้ท่านซื้อแร่สีดา (Galena หรือ Galenite หรือ PbS) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของเครื่อง “คือที่รับไฟฟ้าในอากาศที่เป็นคลื่นวิทยุ” และหุฟังอีกคู่หนึ่ง ทั้งหมดราคาประมาณ ๑๐ แฟรงค์มาต่อกันอย่างไรไม่ทราบ ทรงสามารถฟังวิทยุที่เขาส่งได้ ยังแบ่งกันฟังคนละหูกับพระเชษฐา ต่อไปพระเชษฐาก็ชื่อของพระองค์เอง

เมื่อเสด็จกลับเมืองไทยปี ๒๔๘๑ มีบริษัทถวายเครื่องวิทยุฟิลิปส์ (Philips) เครื่องหนึ่งแต่รัชกาลที่ ๘ ทรงนำกลับมาที่โลซานน์ด้วย ตอนแรกๆ ก็ทรงฟังอยู่ด้วยกันเพราะบรรทมห้องเดียวกัน แต่ต่อมารัชกาลที่ ๘ ทรงย้ายห้อง และทรงตั้งวิทยุไว้กับพระอนุชา เลยทรงต่อลำโพงไปเพื่อส่งรายการวิทยุไปถวายพระเชษฐาด้วย วันหนึ่งข้าพเจ้าอยู่ในห้องของข้าพเจ้า เล่นแผ่นเสียงบนเครื่องไฟฟ้าซึ่งต้องนำเสียงไปออกลำโพงของวิทยุพระอนุชา พอตีเปิดวิทยุของท่านและก็นึกว่าสถานีอะไรกันเล่นแผ่นเสียงเหมือนกับแผ่นเสียงของเรา ตั้งแต่นั้นมาก็ทรงเข้าพระทัยว่าระบบไฟฟ้านั้นมันติดต่อกันได้หมด”

ปวงข้าพระพุทธเจ้า ขอน้อมเกล้าฯ น้อมกระหม่อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพระพุทธเจ้า นายทศพนธ์ นรทัศน์ ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ซี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

คน“อวิชชา” คือ คนไม่รู้

ผู้ไม่รู้เพราะภูมิยังไม่ถึง แม้มีก็ยังไม่ถึง คนผู้นี้คือคนชื่อ ๆ ทำอย่างพาชื่อ ก็ไม่เท่าไร แต่คนที่“อวิชชา”(ไม่รู้) ทว่า“หลงผิด” (โหมะเป็นมิจฉาทิฏฐิ) เพราะไปหลง“ภพ” และหลง“ความรู้”(ที่รู้แค่ทิฏฐิหรือแค่สัญญาเป็นต้น)ว่า เป็นจริง ก็ยึดมั่นถือมั่นเข้าให้แล้ว

ซึ่งผู้“ไม่รู้”จริง ๆ นั้นอย่างหนึ่ง ก็แล้วไป แต่อีกอย่างหนึ่งนั้นแล้วหนักไปยิ่งกว่า คือ เขารู้-แต่ก็“ดีดิดังตันทุรง”ทำ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าที่ทำอยู่นี้“ผิด”(สัมปะชานมุสสาวาท) คนผู้“ทำกรรม”แบบนี้จึงหนักหนาสาหัสไปด้วยมหานรก จกเปเรต อเวจี เพราะ“กรรมชั่ว”มันไม่ได้หยุดแค่นั้น มันซับซ้อนเป็นปฏิกาคทวีซ้อนซับซ้อนทวีดอกถมทบตันยิ่ง ๆ ขึ้น

ซึ่งทุก“การประพตติ”ล้วนเป็น“กรรม”ทั้งสิ้น..ใช่มี๊ย ไม่มี“พตติ”ใดที่พ้นไปจาก“กรรม”

“ความไม่รู้”หรืออวิชชานี้ชัด ๆ คือ ไม่รู้ว่า “อะไรคือภพนรก-อะไรภพสวรรค์”ที่แท้ หรือไม่เชื่อว่า “ภพนรก”มีจริง เป็นจริง คนผู้นั้นจึงทำ“ภพนรก”ให้ตน เพราะหลงติดยึดว่าเป็น“ภพสวรรค์”..เห็น“โง่”มี๊ย?

เพราะผู้ไม่มีภูมิขั้น“ปรหมัตถสัจจะ”นั้น ไม่รู้หรือกว่า “ภพ”คือ “จิต”ของคนผู้นั้นเอง แล้วตนก็“ทำ”เองด้วยโง่ ด้วยโหมะให้เกิด “ภพ”เอง แล้วตนก็ต้องไปสู่“ภพ”นั้น ๆ เอง

และที่สำคัญมากยิ่งขึ้นก็คือ “คน”ผู้ไม่มีภูมิขั้นอาริยบุคคลที่“สัมมาทิฏฐิ”จริง จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นภพนรก

หรือภพสวรรค์”กันได้ง่าย ๆ หรือ

จะมีแต่“หลงมงายอยู่กับรสสวรรค์” เพราะในความเป็นจริงนั้น “ภพ”ที่มีอยู่ตายตัวมนุษย์ปุถุชนทั้งหลาย“อุปาทาน”กันตลอดกาลคือ ปรรตนาสวรรค์ อยากได้สวรรค์ มุ่งมั่นจ่อจิตอยู่ที่สวรรค์ไม่ว่าจะเกิดในโลกกี่ปีไหนก็กลับไปไหนก็ไปไหนไม่เคยเปลี่ยนแปลง ก็มีแค่“ภพสวรรค์ ๖ ชั้น”หรือ“ภพเทวดา ๖ ชั้น”เท่านั้นเท่านั้น ที่คนทั้งหลาย“อยากได้”อยู่ตลอดไม่เคยห่างหายคลายจากไปจากคน

เขาไม่นึกถึง “นรก”ดอก เพราะหลงใหลสวรรค์ทิศเดียว จิตจึงมุ่งดำดิ่งอยู่แต่สวรรค์

ไม่มี“ภพ”อื่นใดเลย ตามสามัญแล้ว ที่“คนทั้งหลายในโลก“อยากได้” ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว ล้วน“อยากได้สวรรค์”มุ่งฉะนี้ทั้งนั้นทั้งสิ้น

และไม่ปรารถนาความเป็น“นรก”เลย แค่สักนิด ไม่จุกใจแม้แต่สักน้อยสักหน่อย

“สวรรค์ ๖ ชั้น” ได้แก่ จาตุมหाराช-ดาวดึงส์-ยามา-ดุสิต-นิมมานรดี-ปรนิมิตวสวัตตี ที่หลงกันว่าเป็น“สวรรค์”ทั้งหลาย มีเท่านี้แหละ ที่มนุษย์ทั้งหลายปรารถนามุ่งตั้งกันอยู่จริง ๆ อยากได้ตลอดทุกกัปก็กลับไป

“ภพ”อื่น ๆ ไม่มีมนุษย์ปุถุชนหน้าไหนปรารถนาหรือ โดยเฉพาะ“ภพนรก”หนะจริง ๆ ..ใช่มี๊ย ?

“ภพนรก”นี้ท่านผู้รู้แปลไว้ว่า ที่ไปเกิดและเสวยความทุกข์ของสัตว์ผู้ทำบาป, ที่อันไม่มีความสุขความเจริญ

แต่เพราะไม่รู้จักความเป็น“ภพนรก”กัน ผู้ที่นั่นจึง“ทำเหตุ”(คือกรรม,ทำใจในเจตนา)ให้ตนเองทั้งนั้น ด้วยใจๆ “อวิชชา”ของตนแท้ๆ

ซึ่ง“นรก”ก็คือ “ภพ”ที่เกิดจาก“กรรม”คนผู้มัน“ทำ”เอง หากแน่นอนว่า“กรรม”นั้นเป็น“อกุศลกรรม”หรือ“บาป” ผู้ที่“ทำ”(กรรม)นั้นจึงมี“ผลของกรรม”(วิบาก)เป็น“ภพ”ที่ผู้“ทำ”เองต้องได้“นรก” เป็นของตนชัดๆเพราะตนทำ“อกุศลกรรม”ด้วย“อวิชชา”ของตนเองแท้ๆ แล้วจะให้“ผล”เป็นอื่นไปได้ไง!!

ความเป็น“นรก”นี้ลึกล้ำสำคัญมากยิ่ง เพราะเป็น“อาการ”ของใจตรงๆ ถ้าไม่รู้ทั้งความเป็น“ใจ”ทั้งความเป็น“กรรม” ผู้ที่นั้นก็อวิชชา ก็หลงผิด“ทำบาป”เข้าไป เพราะไม่รู้ใจ

ต้องศึกษาฝึกฝนอ่านรู้้อย่างจริงจังจริงๆ จึงจะอาจสามารถหยั่งรู้“ใจ”-รู้“กรรม” อย่าง“สัมมา” ไม่เช่นนั้นยากจะถูกต้องต้องแท้ได้

คนทั้งหลาย“มีอวิชชา”มากกว่า คน“เป็นอาริยะ” จึงมีคนสั่งสม“นรก”ใส่ตนมากกว่าคนบรรลุนิพพาน“อาริยมุณี” เป็นธรรมดา

“นรก”ก็อนัตตา “สวรรค์”ก็อนัตตา คือ ไม่มีตัวตนจริงเลยทั้งนั้นในที่สุด แต่เพราะ“ใจเอง”จึงได้“นรก” ทั้งๆที่ทุกคนจะเอา“สวรรค์”แท้ๆ ครั้นทำ“กรรม”จริงกลับทำ“นรก”เสียนี้ ก็เพราะยังไม่รู้ทัน“ภาวะกรรม”ที่ตนทำ กับยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ในตนจริง

แม้จะ“สัมมาทิฏฐิ” แต่“มฤตยูตถาตุ” (จิตห้วงอ่อน)ของตนยังฉับไวไม่ทัน “มโนกรรม”ก็เกิด”(โอปปาติกโยนิ)ผิดพลาดได้ สวรรค์จึง

กลายเป็น“สวรรค์เท็จ”เพราะพลัง“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)ยังมีอิทธิพลต่อตนอยู่

ทั้งๆที่“นรก”นั้นไม่มีใครอยากได้ ไม่มีใครคิดจะทำให้แก่ตน แต่เพราะ“พลังวิชชา”ยังมีไม่พอ เสขบุคคลแท้ๆก็ยังทำ“กรรม”อันเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ที่ชื่อว่า“นรก”เกิดใส่ตน ด้วยประการฉะนี้เอง อย่าประมาทเชียวนะ

“นรก”นั้นแม้ตนจะไม่ปรารถนา แต่เมื่อตน“ทำกรรม”นั้นด้วยตน“ประพฤติจริง”และ“กรรม”นั้นเป็น“อกุศลกรรม”จริง(แม้บ่อย)

“กรรม”นั้นก็“เป็นอันตนเองทำ” จึงเป็นของๆตน เป็น“กัมมัตสกะ”ตามสัจจะแล้วมันจะเป็นของคนอื่นได้ไง?

หรือจะเอาไปทิ้ง? ทิ้งไหน? ทิ้งได้ไง?

ก็ตนเอง“ทำเองแท้ๆ” ทำเสร็จลงแล้วมันจริงลงไปแล้วว่า“ตนทำ” แล้วจะบอกว่า“เอาไปทิ้ง”..จะไม่เอา!!! กรรมคือ การทำนะ

คุณทำเสร็จ ก็เป็นอัน“ทำเกิดขึ้นแล้ว” คุณจะไมเอากความจริงที่เป็น“อดีต”นี้ที่มันจริงนะ! เพราะจริงๆนี้คุณ“ทำเอง”สัจจะก็เป็น“กัมมัตสกะ”แล้ว(สัจจะนั้นเป็นของตนแล้ว)

จะปฏิเสธ“ความจริง”ที่เป็น“อาการ”ของกิริยาที่“คุณทำ”แท้ๆแล้วนี่ว่า“ไม่มี” ยังไง?

“กระทำ”(กรรม)ในกาละ“ปัจจุบัน”ใดเสร็จแล้วปั๊บ! มันก็ไปอยู่ในกาละ“อดีต”ปั๊บ! หรือคุณว่า กาละที่เรียกว่า“ปัจจุบัน”เรียกว่า“อดีต”มันไม่มี ..หา?

“กาละ”มันมีแค่ ๓ คือ อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต มันมีจริงนะ..“กาละ”หนะ トラบ

ที่“จักรวาล”ยังมี “การโคจรของสรรพสิ่ง” ก็ยังมี และทราบว่า“คน”ผู้เป็นสัตว์โลกอัน เป็น“จิตนิยาม” ยังมี “ธาตุรู้(วิญญาณ)ก็ยังมี” และทราบว่าคนผู้นั้นยังไม่“สูญสิ้น”ไป จาก“เอกภพ”ก็ต้องมีกรรม(กิริยา) เพราะผู้นั้น เป็นคนที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

มีคนก็ต้องมีแต่“กรรม”กับ“กาล”

มี“กาล”ก็ต้องมี“อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”

คุณจะไม่ยอมรับ“กาลอดีต”นั้นหรือ?

ทั้งไว้ที่“ปัจจุบัน”นั้นหรือ? หรือจะเอา

ไปทิ้งใน“อนาคต”? หรือ?? เอา“อดีต”ไปไหน?

“อดีต”มันก็ต้องเป็น“อดีต”...!!!!

“กรรม”(พฤติ)คุณไม่ยอมรับ คุณก็ไม่มี

หวังจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เท่านั้น

แต่“กาละ”สิ ...คุณจะไม่ยอมรับหรือไม่

ยอมรับก็ตาม เมื่อจักรวาลมี “กาละ”ต้องมี

คุณบังอาจ“ทำลายกาละ”เขาหรือไง?

ที่คุณ“ทำ” ก็เป็น“อดีต”ของคุณแล้ว

หรือว่ามี“กาละอื่น”มากกว่า“ปัจจุบัน-

อนาคต-อดีต” ๓ กาลนี้อีกในจักรวาลนี้

คุณปฏิเสธ“กาละ”ในจักรวาลนี้ไม่ได้

หรอก “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”ต้อง“มี”จริง ๆ

เห็นชัดใหม่ว่า “ชีวิตสัตว์”ไม่มี“กรรม”

กับ“กาล”ไม่ได้ และไม่มี“วิบากกรรม”ก็ไม่ได้

ซึ่งในทางฟิสิกส์-ทางธรรมชาติวัตถุ

“อุตุนิยาม”นั้น ดร.อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (A.

Einstein) ก็รู้ได้แล้วว่า จักรวาลนี้สรุปเป็น

สูตรก็ space and time of continuum

ไอน์สไตน์ ก็ได้อธิบายถึง ปัจจุบัน-

อดีต-อนาคตไว้หลากหลายมิติ ล้วนลึกล้ำ

“กาล”นั้น มีมาก่อน“กรรม”ในโลก

เพราะ“อุตุ”เกิดก่อน“จิต”ในจักรวาลเสียอีก

..ชัดเจนนะ?!

ถ้าคุณยอมรับ“กรรม”กับ“กาล” และ

ได้ศึกษาให้“สัมมาทิฏฐิ” ปฏิบัติตามคำ

สอนพระพุทธเจ้าให้สัมมาปฏิบัติ

คุณก็จะรู้แจ้งรู้จริงได้จริง ๆ ว่า “กรรม”

ของคุณเองจัดการ“ความเป็นไป”ของคุณ

ตามที่คุณสามารถมี“อธิปไตย”(พลังอำนาจ)

และสามารถมี“อุตตระ”(พลังเหนือ,พลังไม่เป็น

ทาส)ในตัวคุณ ตามบารมี“ธรรม”ที่คุณมี จึง

เป็น“ธรรมาธิปไตย”ที่คุณสามารถอยู่“เหนือ

โลกธรรม” และไม่เป็นทาส“ตัวเอง(อัตตา)”

ตามที่คุณจะมีจริง ไม่มีโกง ไม่มีเพี้ยน

ว่าแต่ว่า คุณได้สร้าง“อธิปไตย”และ

“อุตตระ”ในตัวคุณให้สามารถ“อยู่เหนือโลก”

(โลกุตระ) หรือสามารถมี“สติ”เป็น“อำนาจ”

(อธิปไตย) และมี“ปัญญา”เป็น“พลังเหนือ”

(อุตตระ)“กิเลสในตนเอง(อัตตา)ได้จริงเท่าใด ๆ

คุณก็“หลุดพ้นโลก-พ้นอัตตา”ได้แท้เท่านั้น ๆ

(ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ “มุลสูตร”)

ศาสนาพุทธปฏิบัติเพื่อเกิด“อธิปไตย”

และ“อุตตระ”เป็นพลังงานที่จะใช้ควบคุม

“โลกธรรม”กับ“อัตตา” อย่างเป็น“ธรรม” ให้

กับตน เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติแท้

จึงจะเป็นผู้มี“โลกุตราธิปไตย”ที่เป็น

แรงหรือเป็นพลังงาน“เหนือโลกธรรม”กัน

จริง ๆ โดยไม่ตกอยู่ใต้อำนาจ“โลกธรรม”ที่

เป็น“โลกาธิปไตย”ได้อย่างแท้จริงยิ่งกว่าแน่ และจะเป็นผู้มี“อรรถกถาธิปไตย”มี ปัญญาเป็นพลังงาน“ที่เหนือตัวเอง”จริง ไม่ เป็นทาสตัวเอง ชื่อว่า“เหนืออำนาจอรรถกถา”

ขณะนี้คือ “โลกุตระธรรม”ครบธรรมะ ๒ คือ ธรรมที่ไม่เป็น“ทาสโลก-ทาสอรรถกถา”แท้ ซึ่งอยู่เหนือ“โลกาธิปไตย”และอยู่เหนือ “อรรถกถาธิปไตย” จึงเป็นผู้มี“ธรรมมาธิปไตย” ที่แท้ที่จริงอย่างเป็น“ปาตัสัจจะ” คือ เป็น ความจริงที่มีของจริงยืนยันปรากฏกันแท้ๆ

ไม่ใช่แค่เป็น“ธรรมาธิปไตย”พล่อยๆ กันแต่“วาทกรรมโก้ๆ”พร่ำกันโก้ๆไปเท่านั้น พระพุทธเจ้าตรัสทฤษฎีสำคัญไว้ชื่อ ว่า “มุลสูตร” มี ๑๐ ขั้นตอน ได้แก่...

- (๑) มีฉันทะ(ความยินดี) เป็น“มุล”(ต้นค้ำ)
- (๒) มีมณสิการ(มีการกระทำใจในใจ) เป็น “สัมภาวะ”(เป็นแดนเกิด, มีที่เกิด)
- (๓) มีผัสสะ(การสัมผัส)เป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย)
- (๔) มีเวทนา(ความรู้สึก) เป็น“ที่ประชุม ลง”(สโมสรรณา)
- (๕) มีสมมาธิ(จิตตั้งมั่น)เป็น“หัวหน้า”(ปมฺข)
- (๖) มีสติ(ระลึกตัวตน) เป็น“ใหญ่”(อธิปไตย)
- (๗) มีปัญญา(ความรู้) เป็น“ยิ่ง”(อุตตระ)
- (๘) มีวิมุตติ(ความหลุดพ้น)เป็น“แก่น”(สาระ)
- (๙) มีอมตะ(การไม่เกิดไม่ตาย และสูงสุดถึงขั้นสามารถกำหนดการเกิด-การตายได้เอง) เป็น“ที่ หยั่งลงหรือจุดสำเร็จตกผลึกลง”(โศคา)
- (๑๐) มีนิพพาน(การดับกิเลสสิ้นเกลี้ยง หรือ คือการตาย คือการสูญสิ้น) เป็น“ที่สุด”(ปริโยสาน)

เห็นหลักฐานที่พระพุทธเจ้าตรัสใหม่ ในข้อ(๖) กับข้อ(๗) ทรงยืนยันไว้ว่า “มีสติ (ระลึกตัวตน)เป็น..อธิปไตย”(ใหญ่) และ“มีปัญญา (ความรู้)เป็น..อุตตระ”(ยิ่ง)

พร้อมทั้ง“อธิปไตย”(อำนาจที่เป็นธรรม) และพร้อมทั้ง“อุตตระ”(อยู่เหนือด้วยความเป็น สัจธรรม)ครบบริบูรณ์พลังอาริยะ

ชัดเจนกระจ่างยิ่ง..มั๊ย?

“มุลสูตร”ทั้ง ๑๐ ข้อนี้ก็ระบุทั้ง“ปรมัตถ ธรรม” ทั้ง“สมุทัย-ปัจจย”ครบถ้วนในเนื้อหา (๑) ผู้ปฏิบัติต้องมี“ใจยินดีในลัทธินี้, ในทฤษฎีนี้, ในแบบนี้”ก่อนอื่นใดทีเดียว ซึ่ง สำคัญยิ่ง จึงจะสามารถดำเนินไปได้ดีแท้

ถ้าไม่มี“ใจยินดี”กันแท้ๆ ก็ยากยิ่งจริง แน่ที่จะบรรลุ“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้า นี้ข้อแรก ข้อต้น สำคัญสุดๆ เลย

และ (๒) ผู้ปฏิบัติต้อง“ทำใจในใจ ตนเอง”เป็น นี้ก็ต้องจริงอีก คือ ผู้ปฏิบัติ ต้อง“ทำใจในใจของตน”ได้จริง ๆ ตั้งแต่“แตะ สัมผัสใจตนเองได้” และ“มีวิธี”กำจัดกิเลส ตนเองอย่าง“สัมมาทิฐิ”ถ่องแท้ ถูกต้อง แยกคาย(โยนิโธ) ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส)

ไม่ใช่จัดการกับกาย“ภายนอก”ได้แค่นั้น แต่เน้นเข้าไปจัดการกับ“ตัวจิต”ภายใน ตรงตัวจิตเลย ที่มันเป็น“อกุศลจิต”หรือเป็น “ตัวบาป”ด้วยปัญญาอาริยะ(อาริยญาณ)แท้ๆ

(๓) และสำคัญมากยิ่งขึ้นคือ การปฏิบัติ ต้องมี“การสัมผัส” ซึ่งหมายถึง “สัมผัส ๖”

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

สถาบันฝึกอบรมผู้นำ

ขอแสดงมุทิตาจิตสำนึกบุญคุณ
๔๖ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ยืนหยัดเข้าสู่ปีที่ ๒๓

สถาบันฝึกอบรมผู้นำ กาญจนบุรี

(ภายใต้มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง)

ต.หนองบัว อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

ติดต่อ-สอบถาม ๐๘-๘๘๖๓-๘๔๑๓, ๐๘-๘๔๘๗-๔๑๙๖

๐๘-๑๒๙๓-๖๕๔๒ เวลา ๐๘.๓๐-๑๖.๓๐ น.

e - mail : phunamschool@gmail.com

Line ID : phunamschool

กำหนดการกิจกรรมปี ๒๕๕๙

เดือนพฤศจิกายน

พ.ย.๑๗ - อา ๒๐

เดือนธันวาคม

พ.ย.๘ - อา ๑๑

“ศูนย์ล้างพิษโรงเรียนผู้นำ” มีที่เดียวที่กาญจนบุรีเท่านั้น
ไม่มีสาขาใด ๆ ทั้งสิ้น โปรดระวัง !!! การแอบอ้าง

สี่ ^{สั้น}
ชีวิต ทีม สมอ.

บทบาทของกษัตริย์สุทธาน
ในห้วงเวลาสำคัญของชาวไทยทุกคน
สร้างความประทับใจอย่างใหญ่หลวง
วันนี้เราจะมารู้จักสุทธานมิตรประเทศของเรา
ผ่านมุมมองของนักวิชาการคนสำคัญ

**ดร.เทียนชัย
วงศ์ชัยสุวรรณ**

(ยุค ศรีอาริยะ)

• นักวิชาการอิสระ •

จุดมุ่งหมายที่เดินทางไปภูฏาน

ช่วงนั้นผมไม่สบายค่อนข้างมาก จึงไปเพื่อรับพลังธรรมชาติ ปกติเวลาไปไหน ผมต้องเอาหนังสือไปด้วย ผมเป็นนักวิชาการก็เอาหนังสือเป็นเล่มไปอ่าน แต่ครั้งนี้ผมไม่ได้เอาหนังสือไปผมไปด้วยใจ ไม่เอาสมองไป ผมเอาสมองทิ้งไว้ที่กรุงเทพฯ หมายความว่าใจสามารถรับพลังได้ แต่จิตสัมผัสไม่ได้ จิตเป็นตัวคิด คิดมากแล้วเราจะวุ่นวาย วันๆก็เอาแต่คิดว่าเราไม่สบาย แต่ใจสามารถลือกับพลังธรรมชาติได้ คือเอาใจให้อยู่กับปัจจุบันขณะ ตอนเดินทาง ผมไม่สนใจอะไร ผมมีกล้องติดตัว กล้องสื่อเรากับธรรมชาติ เมื่อรวมสองส่วนเข้าด้วยกัน ไปถึงภูฏาน ผมรู้สึกว่าเป็นเมืองของธรรมชาติ ศึกษาธรรมชาติได้ดีที่สุด พอไปถึงเพื่อนๆเขากล่าว่าผมจะแย่เพราะผมไม่สบายอยู่ที่นั่นต้องปีนเขา ตอนแรกก็ต้องนั่งม้าเข้าไป ผมบอกไม่ต้องห่วง ผมยังปีนเขาได้ ผมสอนคนที่ไปกับผมว่า ก่อนจะขึ้นเขา ลิ่งแรกที่ต้องทำคือตั้งพลังธรรมชาติเข้าสู่ตัวเรา สูดอากาศให้เต็มปอด เดินๆไปพอเหนื่อยก็นั่งพัก ดื่มน้ำดื่มผสมกับธรรมชาติอย่างเต็มที่ พลังธรรมชาติจะไหลเข้าตัวเรา

พวกเราไปกัน ๓๐ คน ขึ้นเขาได้สัก ๑๐ คน ผมเป็น ๑ ใน ๑๐ ที่ขึ้นเขาได้ ตอนลงเขา ผมลงก่อนคนอื่นเพราะผมไม่เหนื่อย อากาศบริสุทธิ์มาก แค่นี้ได้พลังธรรมชาติเข้าตัวก็รู้สึกสดชื่นเย็นสบายแล้ว ที่นี่ยังมีกลิ่นไอของความเป็นป่า มีความเป็นดูละเอียดในตัว ทั้งต้นไม้ สายน้ำ ลัทธิป่า อากาศประกอบกันเป็นหนึ่งเดียว เป็นอิทัปปัจจยตาแก่กันและกัน จึงมีพลังมากมายแต่ที่ล้ำค่าอยู่ที่ใจคนด้วยว่าสามารถซึมซับสัมผัสพลังนั้นได้หรือไม่ ผู้สัมผัสได้ก็จะได้พลังเต็มที่ นี่คือนพลังธรรมชาติ

ทีมผมส่วนใหญ่สุขภาพไม่ดี อ้วน ลงพุงสุขภาพแย่ แต่ชาวภูฏานมีร่างกายแข็งแรง ตัวใหญ่สุขภาพดีมาก ไม่มีคำว่าอ้วน เพราะกินแต่ผักผลไม้ไม่กินเนื้อสัตว์ ส่วนใหญ่เขากินอาหารรสค่อนข้างจืด จืดมากจนเรารู้สึกว่าอาหารที่เรากินในเมือง

ไทยรสจัดเกินไป

วิถีชีวิตของชาวภูฏาน

พวกเขาเป็นชาวพุทธจริง แต่ของเราไม่ค่อยจริง จะมีจริงก็อยู่ที่สันตือโคก แต่ของเขาเป็นทั้งประเทศ เหมือนย้อนเข้าไปในประวัติศาสตร์ไทยสมัยสุโขทัย หรือไปพม่าที่พุกาม ชาวพุทธเขาใช้ชีวิตแบบนี้ สมถะเรียบง่าย หลวงพระบางก็เหมือนกันซึ่งก็เป็นฐานของเศรษฐกิจพอเพียง ชาวภูฏานมีวัฒนธรรมดั้งเดิม เขาไม่กินเนื้อสัตว์ ในแม่น้ำของเขามีปลาเต็มไปหมด เขาไม่จับมันเลย เพราะพุทธสอนไม่ให้ฆ่าสัตว์ ส่วนใหญ่พวกเขาอยากจนเหมือนกันหมด เป็นหนี้สินกันน้อยเพราะใช้ชีวิตอย่างประหยัด มัธยัสถ์ มีบ้านอยู่แบบมั่นคงมาก ทำด้วยอิฐ ปลูกครั้งเดียวอยู่ได้ถึง ๘๐ ปี ๑๐๐ ปี จึงเปลี่ยนบ้านใหม่

ทุกบ้านเป็นสี่เหลี่ยม มีขนาดเหมือนกันหมด เรียบง่าย ดุงดงาม มีบ้านหลังเล็กๆ ไม่สูง อย่างมากก็เพียงสามชั้น ซึ่งชั้นบนสุดเป็นที่พักอาศัย ชั้นกลางเป็นที่เลี้ยงสัตว์ ผมว่าเขาดูแลสัตว์ดีมาก สัตว์คือเพื่อน สัตว์ที่น่าอัศจรรย์ที่สุดคือสุนัข แม้อยู่ตามวัด มันก็ไม่เห่า เห็นคนแปลกหน้าก็กระดิกหางเพราะคุ้นเคยกับคน เราจะเดินไปบ้านไหนก็ได้ ไม่มีอาชญากร ไม่มีขโมยขโจร หรือมีก็น้อยมาก

ที่นี่ผมสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยน ละเมียดละไม ไม่รุนแรง

ในตัวเมืองไม่มี KFC แม็คโดนัลด์ เมอร์รี่คิง วัฒนธรรมตะวันตกไม่ได้ไหลเข้ามา ไม่มีห้างสรรพสินค้าใหญ่ๆ ไม่มีร้านสะดวกซื้อ เมื่อเข้าไปในเมืองเราจะไม่เห็นรถเบนซ์ ไม่มีรถหรูๆ มีแต่รถเล็กๆ ส่วนใหญ่เป็นรถของกาดาร์ และรถซูซูกิของญี่ปุ่น ตามถนนส่วนใหญ่ป้ายจะเขียนว่าอย่าวิ่งไว คือให้ขับช้าๆ ไปเรื่อยๆ ในภูฏานนี้ไม่มีคำว่าเหยียบร้อย ทุกคนขับรถที่ประมาณ ๖๐ กม.ต่อชั่วโมง รถคันเล็กๆ วิ่งช้าๆ เหมือนกันหมด

คนภูฏานตัดต้นไม้น้อยกว่าปลูก เขาปลูกต้นสนเยอะ ส่งออกด้วย นับว่าเป็นแหล่งสนใหญ่ มีต้นสนเยอะมาก การทำเกษตรก็ทำแบบไร้สารพิษ ไม่เหมือนบ้านเราที่ส่วนใหญ่เป็นเกษตรสารพิษ

ส่วนระบบที่ดิน ผมเข้าใจเป็นแบบรวมของครอบครัวใหญ่ เวลาปลูกข้าวเขาก็ไปช่วยกันปลูกแบบคอมมูนโบราณ และใช้ระบบสวัสดิการก็แบบโบราณ มีการศึกษาฟรี รักษาพยาบาลฟรี แนวคิดการรักษาพยาบาลได้พื้นฐานจากอินเดียและทิเบต หมอส่วนใหญ่ไม่ใช่หมอแบบตะวันตก เป็นหมอแบบตะวันออก และมีฐานแน่น ไม่เหมือนบ้านเรา เขามีตำราแพทย์ที่สืบทอดกันมายาวนานทั้งสมุนไพรพื้นบ้าน การรักษาโรคไม่ใช่ยาเคมี เป็นชีวิตแบบพุทธอย่างง่ายๆ ไม่ฟุ้งเฟ้อ อาจมีคนสุรุษสุรายบ้างตามวัฒนธรรมตะวันตก แต่ความเหลื่อมล้ำมีไม่มาก พระกับกษัตริย์มีฐานะพอๆ กัน การ

แต่งกายก็เรียบง่ายง่ายๆคล้ายกัน แต่ละคนมีเสื้อผ้า ๒-๓ ชุด กษัตริย์กับราชินีก็ใกล้ชิดกับประชาชน แม้จะมีพระราชวังก็ทรงอยู่กันที่บ้านหลังเล็กๆ จุดอ่อนในสังคมภูฏานคือผู้ชายเป็นใหญ่ เรื่องสิทธิสตรี บทบาทผู้หญิงถูกบดบัง และเสียเปรียบผู้ชายสามารถมีภรรยาได้ถึง ๔ คนซึ่งเป็นลักษณะสังคมดั้งเดิม

สิ่งที่ยิ่งใหญ่ของภูฏานคือวัด

ความศรัทธาของประชาชนที่มีต่อวัด วัดคือศูนย์กลางของทุกอย่าง วัดกับวังจะอยู่ด้วยกัน เป็นวัดพุทธมหายานนิกายตันตระหรือวัชรยาน นิกายตันตระไม่เหมือนมหายานทั่วไป มีอยู่ในทิเบตและเนปาลสิขิมและภูฏาน ศูนย์กลางใหญ่คือทิเบตแล้วแพร่มาภูฏานเรียกว่าเป็นสายเดียวกัน แต่ค่อนข้างจะเข้าใจยากสำหรับคนไทย

จุดเด่นของพุทธสายนี้ เรามีปรัชญาพุทธอย่างหนึ่งคือ มายด์ฟูลเนส mindfulness ที่คนไทยแปลผิดหมดว่า คือสติ รู้ตัว ที่จริงสติกับ mind เป็นคนละตัวกัน คือคนไทยแปลตามพุทธศาสนาในไทยคือเถรวาท มายด์เป็นเรื่องจิตใจที่เปิดกว้าง เบิกบาน และนี่คือฐานของเขาซึ่งเป็นฐานเดียวกับพุทธสายเซ็น mindfulness เป็นแนวคิดแบบ

เซ็น คือก่อนจะเป็นพุทธได้คุณต้องมี mindfulness
มายด์คุณต้องกว้าง ไม่ใช่แคบๆ มายด์ต้องไม่อึด
ต่อการรับรู้สิ่งใหม่ได้ ไม่ใช่ซ้ำชาล้นด้วย จิตใจต้อง
เปิดกว้าง แนวคิด mindfulness นี้ต้องเป็นการ
อยู่ในความเป็นปัจจุบันแบบเข้าใจว่าอันนี้ต้องไป
กับอันนี้ อันนี้เกี่ยวกับอันนั้น mindfulness ของ
เขาไม่เหมือนเถรวาทของเรา

ถ้าเราใช้สติปัญญา ๔ เป็นฐานของการสร้าง
สติ นั่นคือเรามุ่งนิพพาน ซึ่งบางทีทางมันแคบลง
เพราะมุ่งจะดับ แต่ mindfulness พอเราพัฒนาจิต
ไปถึงการเข้าใจโลกแล้ว เขาจะมุ่งการตรัสรู้ พุทธ
สายนี้เขามุ่งการตรัสรู้ เมื่อได้แล้วก็ไปโพธิสัตว์
เขามีแนวคิดเรื่องการตรัสรู้และเรื่องโพธิสัตว์เป็น
หลัก เหมือนพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ คือรู้แจ้งเห็น
จริงก่อนแล้วจึงนิพพาน แต่สายเราไม่ใช่ สายเรา
มุ่งนิพพานเลย

นิพพานกับตรัสรู้ต่างกัน

นิพพานคือปลายทาง คนที่ตรัสรู้แล้วจะ
นิพพานหรือไม่ก็ได้ เขาจึงมุ่งเส้นทางการตรัสรู้
ไม่ใช่เส้นทางนิพพาน หมายความว่าในหลักคิด
ความเชื่อของนิกายตันตระนี้ พระโพธิสัตว์ยังมีอยู่
เมื่อตรัสรู้แล้วก็เอาความรู้มารับใช้มวลมนุษยชาติ
มาดำรงลัทธิธรรมไว้ ไม่ตัดช่องน้อยแต่พอตัวไป
นิพพาน ยังคงทำงานช่วยเหลือสรรพสัตว์ แก่ทุกข์
ของคนที่ยังจมอยู่ในกิเลสตัณหา หมายความว่า
**แนวคิดของเขามี ๒ โลกที่ดำรงอยู่ด้วยกัน โลก
ของโพธิสัตว์กับโลกของมนุษย์ โลกของโลกียะ
กับโลกของโลกุตระ** สองโลกนี้ต้องดำรงอยู่ด้วย
กัน คือคนภูฏานจะเลือกอยู่ในโลกไหนก็ได้ ถ้าใช้
ชีวิตแบบฆราวาสก็มารับศีล ๕ ส่วนใหญ่เขาจะมี
คล้ายๆ ศีล ๕ ของเรา คือ คุณก็แต่งงานมีชีวิต
ตามปกติ มีศีลมีธรรม ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ลัก
ขโมย ไม่ประพฤตินอกใจ ไม่พูดโกหกและไม่ดื่ม
สุราเมรัยของมีนเมา เขาเน้นเรื่องบารมี โพธิธรรม
ในมิตติบารมี เน้นเมตตา ต้องมีเมตตาสูงมาก เขา
มีมิตติกับความศรัทธาสูงและแก่กล้ามาก

โลกแห่งโพธิสัตว์

สายพุทธ เขาแน่นมาก คนทิเบต คนภูฏาน
เขาไหว้พระต่างจากคนไทย ของเขาจะนอนราบ
ไปทั้งตัว อวัยวะทุกส่วนของร่างกายนุ่มกราบ
ด้วยความศรัทธาต่อพระโพธิสัตว์ คือ ของเรา
พระพุทธเจ้าไม่มีแล้ว จึงจำเป็นต้องมีรูปเคารพ
ของเขามีโพธิสัตว์ที่มีตัวตนแม้ในปัจจุบัน เพราะ
ฉะนั้นเวลาเขาไหว้คือไหว้โพธิสัตว์ที่ยังดำรงอยู่
เพราะท่านไม่ได้ไปไหน ถึงเสียชีวิตแล้วก็ไปไหน
ยังช่วยมนุษย์อยู่ เขามีโลก ๒ โลก โลกหนึ่งคือโลก
แห่งโพธิธรรมหรือโพธิสัตว์ที่ยังเชื่อมกับคนภูฏาน
ได้โดยตรง เป็นโลกที่เขาสัมผัสได้ตลอดเวลา ของ
เราสัมผัสไม่ได้เพราะเราเป็นเถรวาท สัมผัสไม่ได้
หรอก เราไม่มีเรื่องราวของพระโพธิสัตว์

ชาวภูฏานมีชีวิตแบบฆราวาส นับถือพระ
โพธิสัตว์ ผูกชีวิตไว้กับวัด วัดเป็นศูนย์กลาง
ของชีวิต และวัดกับวังก็อยู่ด้วยกัน หมายความว่า
กษัตริย์เองก็เป็นโพธิสัตว์ เช่น กษัตริย์จิกมี
พ่อขุนรามคำแหง รวมทั้งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชของเราก็คือโพธิสัตว์
หน้าที่ของกษัตริย์คือดูแลทุกข์สุขของประชาชน
ใครเดือดร้อนท่านก็ลงไปดู ไปแก้ปัญหา ไป
ช่วยเหลือ องค์ไหนไม่ปฏิบัติตนในสายโพธิสัตว์ก็จะ
ถูกตำหนิทั่วประเทศ ท่านต้องเป็นโพธิสัตว์

การเสด็จมาเมืองไทย ของกษัตริย์ภูฏานในยามนี้ มีนัยลึกซึ้ง

กษัตริย์จิกมีท้านก็เหมือนพระญาติ ท่านทรงเป็นพระญาติทางธรรม ทางพระโพธิสัตว์ ท่านจึงทรงเสียพระทัยมาก รีบเสด็จมาร่วมถวายสักการะพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชก่อนเลย ก่อนเสด็จมาก็ทรงให้ชาวภูฏานจุดเทียน สวดมนต์ถวายแสดงความอาลัยทั่วประเทศ เพราะท่านเองก็ทรงเป็นกษัตริย์โพธิสัตว์ที่หลงเหลืออยู่ ประเทศที่กษัตริย์มีฐานโพธิสัตว์แน่นหนา มากก็มีประเทศไทย ภูฏาน และทิเบต

ความหมายของอาณาจักรศาสนา

คำว่าอาณาจักรในศาสนานั้นไม่มีในแนวคิดของตะวันตก เพราะตอนที่พัฒนาขึ้นเป็นทุนนิยม นั้น เขาปฏิเสธความยิ่งใหญ่ของศาสนา เวลาที่คนตะวันตกมองกลับไปในอดีต คำว่าอาณาจักรแห่งศาสนา คือคำที่หายไป มีแต่เรื่องทาส เรื่องศักดินา เพราะทุนนิยมต้องมีทาส เมื่อไปศึกษาประวัติศาสตร์โลกจริงๆ จะพบว่าอาณาจักรแห่งศาสนา คือความรุ่งเรืองสูงสุด ในยุคโบราณ ไม่มียุคไหน

รุ่งเรืองเท่า ยกตัวอย่างเช่นลูโซทัย เป็นอาณาจักรทางศาสนา เราไปอ่านศิลาจารึกซึ่งมีผู้ที่ไม่เชื่อและกล่าวหาว่าพ่อขุนรามคำแหงแต่งเรื่อง **“ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว คนก็เสรี ใครใคร่ค้าช้างค้า ใครใคร่ค้าม้าค้า”** ซึ่งต่อมามีผู้กล่าวว่าลูโซทัยเป็นรัฐทาส และคนที่ทำให้เกิดความเชื่อนี้คือคุณฉัตร ภูมิศักดิ์ นักประวัติศาสตร์ที่ทำลายประวัติศาสตร์ มองว่าอาณาจักรศาสนาเป็นรัฐทาสหมด เขาเขียนงานเรื่อง **“โฉมหน้าศักดินาไทย”** อธิบายว่าลูโซทัยเป็นรัฐทาส เนื่องจากมีคำว่า **“ข้า”** เขาคิดว่ามาจากคำว่า **“ซีข้า”** ที่แปลว่าทาส ที่จริงลูโซทัยเป็นอาณาจักรศาสนา ไม่ใช่อาณาจักรทาส พวกข้านี้คือพวกข้า ชาวเขาที่ลงมาทำงานรับจ้างเกี่ยวข้าว ทำงานได้ค่าตอบแทน ไม่ได้ถูกบังคับ โดนตีหรือโดนล่ามโซ่

อาณาจักรขอมก็เช่นเดียวกัน นักประวัติศาสตร์ตะวันตกก็มองว่าพวกนี้ต้องจับทาสมาบังคับ สร้างปราสาท แต่ความจริงคือถ้ามองดูศิลปะที่เขาตกแต่ง อาณาจักรขอมมีศิลปะชั้นยอด สวยงามขนาดนี้ จะปั้นผลงานของทาสหรือ ซึ่งก็หมายความว่าอาณาจักรที่สร้างขึ้นใหญ่ขนาดนี้ได้

จากพลังศรัทธาในศาสนาที่เขานับถือ พลังนี้ทำให้เขาทุ่มเทเพื่อสร้างอาณาจักรที่งดงาม และย้อนไปถึงจักรวรรดิโรมันหรืออาณาจักรอื่นๆจะเห็นว่าไม่มียุคไหนยิ่งใหญ่เท่ายุคศาสนา โรมันเองแม้เป็นอาณาจักรที่สาบสูญก็มารุ่งเรืองมากตอนเอาศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประจำชาติ การที่คนไปเข้าใจตามตะวันตกนั้น เพราะไปเอาวัตถุ เอาเทคโนโลยีมาเป็นตัววัด ปัจจุบันเทคโนโลยีมันยิ่งใหญ่มา เราก็ไปเชื่อตาม

อาณาจักรศาสนาสร้างความรุ่งเรืองให้แก่อสังคมนอกรีต

ไม่ใช่เฉพาะที่ภูฏาน ที่ธิเบตด้วย ศาสนาเป็นพลังที่ก่อตัวขึ้นมาหลายจุดในโลก เช่น ในอินเดียมีพุทธ มีฮินดู โลกตะวันตกมีศาสนาคริสต์ ตะวันออกกลางมีอิสลาม จีนมีพุทธ มีขงจื้อ มีเล่าจื้อ ลัทธิเต๋า ในประวัติศาสตร์ยุคที่รุ่งเรืองที่สุดของทุกแห่งคือ ยุคอาณาจักรศาสนา เช่น จีนรุ่งเรืองที่สุดสมัยราชวงศ์ถังที่รับพุทธเข้าไปผสมกับเต๋า ขอมก็เหมือนกัน ปราสาทที่เราเห็นก็เป็นวัด เรียกว่านครวัด พุกามของพม่าก็เป็นเมืองเจดีย์ หรือปทุมเจดีย์ของไทยก็มาจากพลังศรัทธาทางศาสนา เพราะฉะนั้นพื้นฐานของอาณาจักรคือศาสนธรรมธรรมทำให้ลดความร้อนแรงของสงคราม ไม่ว่าศาสนธรรมสายไหน

ภูฏานยังรักษาอาณาจักรศาสนาไว้ได้ ธิเบตก็เหมือนกัน สังเกตดูอินเดียไม่รบกับใคร ไม่ไปทำร้ายใคร ไม่เอาเปรียบใคร แม้ว่าเขาจะด่ากันไปต่อกันมา แต่ไม่ตีกัน พอเสร็จแล้วก็แยกย้ายกันไป จีนเองก็ยึดหลักขงจื้อ ไม่ไปรุกรานใคร ความเจริญต้องมากับสันติ สงครามไม่ทำให้เจริญ ฝรั่งเศสสอนว่าการที่คนสู้กันคือการปฏิวัติ จริงๆคือการทำลายล้างผลาญกัน แต่ถ้าเมื่อไหร่คนสงบ ศิลปวัฒนธรรมก็เกิดอย่างงดงามอย่างยุคเรอเนซองส์ ยุคลูโซทัยที่ศิลปะเราวิจิตรบรรจง สวยงามสุดๆ ทั้งนี้เพราะศิลปะมาจากใจที่งาม ศิลปะกับใจเป็นเรื่องเดียวกัน ถ้าใจไม่งาม ศิลปะไม่งาม ถ้า

ดูภาพเก่าๆสมัยโบราณ เราจะรู้ว่าปัจจุบันศิลปะเสื่อม ยุคทุนนิยม ศิลปะเสื่อม จิตใจเสื่อม ผู้คนมีปัญหาทั้งหมด ถูกกิเลสตัณหาครอบงำ ดูง่ายๆเพลงไทยโบราณเพราะไหม ฟังแล้วสงบเย็น สมถะ แต่เพลงสมัยใหม่เราร้อน โครมคราม ฟังไม่รู้เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่ศิลปะหรือหรือดูขามเบญจรงค์ คนทำต้องสงบจึงค่อยๆเขียนลวดลายสวยงามอย่างนั้นได้ เขาเขียนด้วยใจ ไม่ใช่ด้วยสมอง คนแต่งเพลงก็แต่งด้วยใจ ศิลปะโบราณจึงได้จากธรรมชาติ คนล้มผัสความงามของธรรมชาติแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นศิลปะ ดังนั้นศิลปะโบราณจึงสวยงามมากเพราะคนโบราณนับถือธรรมชาติ อยู่กับธรรมชาติจริงๆ

ช่วงศาสนารุ่งเรืองเป็นช่วงแห่งความสงบ คนมีศรัทธาต่อศาสนา โปสถ์ของฝรั่งยิ่งสวยงาม ตกแต่งด้วยศิลปะ หรือที่หลวงพระบางก็เป็นศิลปะที่ง่ายและงาม คือ มันออกมาจากจิตใจคน เพราะในยุคศาสนาคอนอยู่กันอย่างมีความสุข คือการมีดุลยภาพ อย่างผมไปภูฏานก็ไปดูดุลยภาพมนุษย์กับธรรมชาติต้องอยู่ด้วยกัน ชีวิตคนอยู่กับธรรมชาติอย่างง่ายๆ รูปภาพคนจีนโบราณเวลาเขาวาดภาพภูเขาสวยงามมาก ภูเขาใหญ่โต มีคนเล็กๆอยู่ในภาพ หมายความว่า คนเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ไม่ใช่ธรรมชาติเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ แต่ภาพปัจจุบันนี้ เราจะเห็นมนุษย์ไปยืนเด่นผงาดบนยอดเขา

วัฒนธรรมตะวันตกโตมาจากความเชื่อ ในมนุษยนิยม

มนุษย์มีสมอง เมื่อเราฉลาด เราก็เป็นอย่าง
ไอน์สไตน์ มีความฉลาดมากจริงๆ ที่จริงไอน์-
สไตน์เป็นคนละครดับกับพระพุทธเจ้า แต่คนไทย
ไปเข้าใจว่าไอน์สไตน์ฉลาดเท่าพระพุทธเจ้า
ไอน์สไตน์สมองดี คิดเก่งแค่จิตคิด แต่พระพุทธเจ้า
มีทั้งใจด้วย ใจกับจิตไม่เหมือนกัน จิตผูกด้วยอดีต
คนที่คิดว่าตัวเองเก่ง อีโก้สูงมาก รวมทั้งไอน์สไตน์
ด้วย แต่พระพุทธเจ้านั้นมิติท่านคือมิติใจ มิติ ใจ
ของท่านนั้นใจงาม ใจกว้าง ใจดี ใจกว้างกว่าจิต

พระพุทธเจ้าอธิบายธรรมแบบกว้าง ท่านไม่ว่า
อะไรถูกอะไรผิด คนไม่เข้าใจที่ท่านพูด มิติของ
สมองจะได้ระดับหนึ่ง และอธิบายทุกอย่างเป็น
กฎเกณฑ์ ค้นหากฎว่าโลกขึ้นอยู่กับอะไร แต่มิติ
ของใจ พระพุทธเจ้าทรงบอกว่าเป็นอนิจจัง พลิก
ผันได้หมด เมื่อสวังไปซ้ายแล้วก็สวังไปขวา จะเกิด
อะไรก็ได้จากมีไปสู่มิไม่มี หรือจากไม่มีไปสู่อะไรก็ได้
ไปได้ทุกทาง แล้วกฎคืออะไร กฎเคลื่อนไปได้ทุก
ทาง เปลี่ยนไปตลอดเวลา นี่คือการอธิบายของ
พระพุทธเจ้า ไม่มีอะไรตายตัว ไม่มีอะไรขาวอะไร
ดำ วิทยาศาสตร์ยังมีขาวกับดำมีถูกมีผิด แต่พุทธ
ไม่มี พุทธกว้างด้วยใจจริงๆ อย่างเรามองบางคน
ว่าเลว ลึกลับ เขาก็มีดีใช้ไหม บางคนทำเลวเพราะ

เขาทำเพื่อลูก เราก็ว่าแม่มันเลวแม่มันโง่ง ที่จริง
ดีเลวก็อยู่ในคนเดียวกันนั่นแหละ ทุกอย่างต้องมี
เกินกว่า ๒ ด้าน ด้านนี้เป็นอย่างนี้ด้านโน้นก็อีก
อย่าง ด้านอื่นๆ ก็ต่างไปอีก นี่ก็อธิบายอย่างพุทธ
ทุกอย่างอนิจจัง เพราะฉะนั้นคนที่อยู่ในมิติของ
สมองกับมิติพุทธนั้นต่างกัน คนละครดับ คนละครชั้น
วิทยาศาสตร์เองสอนคนให้ฉลาด มีสมองดี แต่
อาจใจดำใจทรามก็ได้

ตัวอย่างเรื่องที่เป็นข่าวใหญ่โตในอเมริกา
ตำรวจยิงคนไม่มีอาวุธ ยิ่งทึ่งไม่รู้ก็คน พวกผิวดำ
ถูกฆ่าทิ้งเพราะอะไร เพราะวัฒนธรรมตะวันตก
หนึ่งตะวันตกมีแต่เรื่องฆ่าแย้งกัน หรือในหนังที่สร้าง
ขึ้นมีไอ้ตัวประหลาดออกมาฆ่ากันๆ ทำลายกัน
ทุกวินาที ล้วนแต่ส่งเสริมความรุนแรง แล้วก็สร้าง
ซูเปอร์มนุษย์ เขาไม่สนใจมนุษย์ แต่ไปชื่นชอบ
ซูเปอร์แมนยิ่งใหญ่อื่นโลก เหนือมนุษย์คนอื่นๆ
มือกบิหาร มีพลังมหาศาล และที่ตำรวจยิงคนผิวดำ
เขาไม่รู้ลึกลับว่าผิด จนคนผิวดำต้องออกมาเดินขบวน
ต่อต้าน ซึ่งหมายความว่าระบบทุนนิยมได้ทำลาย
จิตใจจนจะหมดสิ้นแล้ว ทุนนิยมทำให้คนบ้าเงิน
บ้าอำนาจ บ้าความรุนแรง และคนที่ไปทำร้าย
ประเทศอื่นอย่างอเมริกา อยู่ดีๆก็ไปทิ้งระเบิดที่
ซีเรีย ฆ่าคนตายนับล้าน ไปทำลายล้างเขา ชาว-
บ้านไม่รู้อิโหนอิเหน่ ลูกเล็กเด็กแดงต้องอพยพทั้ง
บ้านทั้งเมือง เด็กๆกลายเป็นกำพร้า

ฝรั่งบอกว่ามนุษย์เป็นสัตว์การเมือง

ที่จริงมนุษย์เป็นสัตว์ศาสนาเพราะศูนย์กลาง
มนุษย์อยู่ที่ใจ อย่างอริสโตเติลบอกว่ามนุษย์
เป็นสัตว์การเมือง เพราะมันตีกัน ฆ่ากัน ทำลาย
กัน นั่นคือเรื่องของสงคราม จึงมองการเมือง
เป็นเรื่องสงคราม นั่นคือสัตว์การเมือง แต่ท่าน
มหาตมา คานธี เคยพูดว่าถ้าการเมืองไม่มีศาสนา
ใช้ไม่ได้ ศาสนาต้องบงการการเมือง ให้การเมือง
รับใช้ศาสนา แล้วการเมืองจะแปรเป็นสันติธรรม
เป็นอหิงสา เอาอหิงสาใส่ในการเมืองก็เป็นการ
ต่อสู้ด้วยความสงบ การเมืองจะได้ไม่เต็มไปด้วย

พูดถึงโพธิสัตว์

ต้องเข้าใจหลักการสำคัญที่สุด คือ ความเมตตา
ถ้าพลังเมตตาของคุณไม่พอ
คุณก็ไม่ได้มายด์ฟูลเนส (mindfulness)..
คนเรามีมายด์ฟูลเนส (mindfulness)
แล้วความทุกข์ก็จะน้อยลง
อัตราก็ลดโดยธรรมชาติของมัน
เพราะเมตตากับอัตรจะเป็นปฏิภาคต่อกัน

การคดโกง การคอร์รัปชัน การเอาวัดเอาเปรียบ
กษัตริย์ก็ดูแลประชาชน ข้าราชการก็ไม่คอร์รัปชัน
ประชาชนก็เป็นคนดีมีศีลธรรมเพราะมีศาสนามาค้ำ
ยันการเมืองไว้

ดังนั้นการฟื้นฟูประเทศ ต้องเริ่มจากการ
ฟื้นฟูศาสนธรรมก่อนให้กลับคืนมา ให้มั่นคง อย่าง
ท่านพุทธทาสเคยว่าไว้ธรรมต้องกลับมา ไม่อย่าง
นั้นโลกจะวิบัติ ถ้าเราหยุดวัฒนธรรมตะวันตก
ไม่ได้ ศาสนธรรมจะถูกกวาดล้างออกไป เห็น
ไหมเด็กๆถูกส่งไปล่าไปเกมออนไลน์หมด ไม่มีศาสน
ธรรม อยู่ในสมองเลย เพราะระบอบทุนนิยม
ลามานย์เข้าไปบงการศาสนาและยังมีบางลัทธิ
นิกายบางความเชื่อก็ได้แต่ส่งเสริมความเชื่อผิดๆ
ให้คนหิวเงิน อยากได้แต่เงิน

ปรากฏการณ์ที่พระโพธิสัตว์องค์หนึ่งสิ้นไป

โพธิสัตว์ไม่เคยสิ้นไป โพธิสัตว์ท่านดำรงอยู่
เพื่อค้ำจุนโลก แต่จะนิพพานก็ได้ นิพพานเป็นอีก
เรื่องหนึ่ง หมายถึงว่าท่านไม่กลับมาเกิดเป็นมนุษย์
อีก คือไม่กลับมาเกิด แต่ยังไม่จบ ท่านยังดำรงธรรม
เป็นโพธิสัตว์อยู่ พระโพธิสัตว์ไม่เคยจากโลกนี้ไป

ความเป็นโพธิสัตว์มีได้ในทุกคน

ความเป็นโพธิสัตว์ที่อยู่ภายในเราแต่ถูกกดไว้โดย
อัตราก็เลสและตัณหาที่กดโพธิชองเราไว้ สมัย

ยังเด็กทุกคนมีโพธิ แต่พออัตรามันใหญ่ขึ้น โพธิถูก
กดไว้เพราะเราไปสนใจแต่เรื่องจิต เรื่องทำสมาธิ
ให้ฉลาดๆ จะแก้ไขได้ต้องหันมาทำเรื่องใจเรื่อง
มายด์ฟูลเนส (mindfulness) ที่มันจะข่มจิตบ้า
จิตชั่วร้ายในตัวเรา ถ้าข่มได้ ใจภายในเราก็ตื่น
นี่คือวิถีโพธิสัตว์

การเดินทางครั้งนี้ผมไปเรียนมายด์ฟูลเนส
(mindfulness) เพราะผมรู้สึกว่ายากของผมน
ยังไม่เต็ม ยังไม่เป็นมายด์ฟูลเนส คือถ้าไม่ศรัทธา
ก็มายด์ฟูลเนส (mindfulness)ไม่ได้ มายด์ที่อึดที่
เต็มจะไม่เกิด พูดถึงโพธิสัตว์ ต้องเข้าใจหลักการ
สำคัญที่สุดคือความเมตตา ถ้าพลังเมตตาของคุณ
ไม่พอ คุณก็ไม่ได้มายด์ฟูลเนส (mindfulness)
ไม่มีทางเลย นี่เป็นจุดอ่อนของผมเพราะ ๑. ผม
เป็นปัญญาชน ผมไม่ศรัทธาอะไรก็เที่ยวตั้งคำถาม
ไปหมด ๒. แม้จิตผมจะดี แต่บางครั้งก็เกลียดใคร
เราก็เห็นพลังไฟลุกโชนอยู่ข้างใน เป็นพลังความ
ร้อนที่คุ่มเราไว้เพราะเมตตาเรายังมีน้อย ผมจึง
ต้องสร้างศรัทธากับความเมตตา ตอนนี่เริ่มดีขึ้น
คือเมื่อมายด์ฟูลเนส (mindfulness) มันเต็มขึ้น
พลังใจมันยิ่งใหญ่ขึ้น เมื่อเราได้อัดพลังกุศลเข้าไป
ที่ใจ ทุกข์ก็เกือบไม่เหลือเลย คนเรามีมายด์ฟูลเนส
(mindfulness) แล้วความทุกข์จะน้อยลง อัตราก็
ลดโดยธรรมชาติของมัน เพราะเมตตากับอัตรจะเป็น
ปฏิภาคต่อกัน

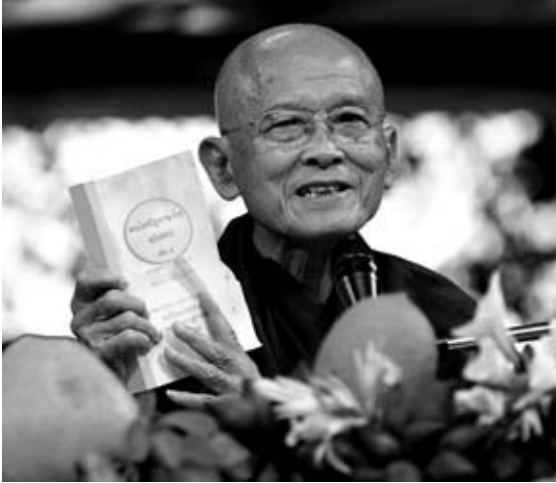

ทำทานแบบธรรมกาย ทำไมจึงได้“นรก”?!

น่าเสียดายที่ธรรมกายมีการอ้างอิง “ทานสูตร” จากพระไตรปิฎก แต่เอามาอธิบายขยายความไปตามอัตโนมติของตัวเอง จนออกนอกกลุ่มแต่ไม่
 นอกทางที่จะหาสตางค์เข้ายามของตัวเอง
 ดังตัวอย่างคำอธิบายดังต่อไปนี้ “..เกิดบน
 สวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา (สวรรค์ชั้นต่ำสุด)
 มีหลายสาเหตุ คือ เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ทำบุญ
 ไม่ค่อยเป็น ไม่รู้หลักการทำบุญ และไม่ค่อยได้
 สังฆมบุญ นาน ๆ ทำครั้งหนึ่ง เมื่อทำก็ทำน้อย
 หรือทำบุญเอาคุณ บุญที่ได้ก็ไม่บริสุทธิ์ไม่สมบูรณ์
 บาบในตัวก็มีอยู่ แต่ทำบุญมากกว่าเมื่อละโลกใจนึกถึง
 บุญก่อนก็ไปสวรรค์ชั้นนี้” (จาก GL ๑๐๒ ปรโลกวิทยา)

กลายเป็นว่าได้สวรรค์ชั้นต่ำเพราะนาน ๆ
 ทำครั้งหนึ่ง หรือเมื่อทำก็ทำน้อย ซึ่งเนื้อหาเหล่า

นี้ไม่มีระบุไว้ในพระไตรปิฎกแต่อย่างใด และ
 ไม่ยอมบอกด้วยว่าที่ทำบุญไม่ค่อยเป็น หรือไม่รู้
 หลักการทำบุญนั้นก็เพราะไปทำอย่างที่อัมมชโย
 สอนนั่นแหละ โดยให้ตั้งจิตหวังได้ (ผลตอบแทน
 มากมาย) - ผูกพัน (เป็นตัวกูของกู) - สังฆ
 (ให้ก็ครั้ง ๆ ก็จำไว้) ในการให้ทาน-แล้วก็มุ่งหวัง
 ว่าผลทานนี้เมื่อตายไปแล้วจะได้เสวยผลอีก
 นานับชาติ นี่คือสาเหตุของการได้เป็นเทวดาชั้นต่ำ
 เพราะทำทานแล้วหวังผลตอบแทนมากมาย
 ดังที่พระพุทธเจ้าทรงระบุการทำทานแบบผิด ๆ
 (เพราะคิดโลกในผลตอบแทน) นี้เอาไว้ในทานสูตรว่า
 “บุคคลบางคนในโลกนี้ ยังมีความหวังให้ทาน - มีจิต
 ผูกพันในผลให้ทาน - มุ่งการสังฆมให้ทาน - ให้ทาน
 ด้วยคิดว่า เราตายไปจักได้เสวยผลทานนี้”

อันตรายของธรรมกาย

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

คำว่า “กตขีชมฺเหง” อาตมาจะยกตัวอย่าง การกตขีชมฺเหงที่เลวร้ายที่สุดให้ฟังในศาสนาพุทธ ที่ชื่อว่าสำนักธรรมกาย เป็นสำนักที่กตขีชมฺเหง ซับซ้อนหลอกชาวโลกอย่างสนิทสนมที่สุด จนกระทั่ง ทุกคนกลายเป็นคนไม่มีทิวฐิขของตนเองเลย ครอบงำจนกระทั่งทิวฐิขวิบัติไปตามเจ้าสำนัก แล้วจะ พาชั้นเขาลงห้วย ลงนรก ขึ้นสวรรค์ขีหุมขีหมาอะไร ก็เชื่อไปหมด ขอยืนยันว่าเป็นสวรรค์ขีเก้ สวรรค์ขีหลอก

สวรรค์ของธรรมกาย คือ “นรก!” เพราะเป็น นรกที่เอาคำว่าเทวดาคือสวรรค์ ๖ ชั้น เอาภาษามา หลอกมนุษย์ชาติให้หลงไหล หลงติดยึด หลงเพื่อพก สดปลื้ม ให้เขาเชื่อคำหลอกอย่างสนิทใจที่สุดเลย

นี่แหละคือการกตขีทางปัญญาให้เป็นคนไร้ ปัญญา มีแต่ความหลงไหลและอวิชชาเต็มบ้องเลย เป็นการกตขีที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมหลอกหลวงเพราะทำให้ ดูเป็นของดีงาม การจะหลอกคน เขาไม่เอาของ เลวร้ายมาหลอกคนหรอก ไม่เอาหน้ายักษ์หน้ามาร มาหลอก แต่เอาหน้าสวยหน้าหล่อหน้าดีงามมาหลอก แล้ว เอาหน้ากากหลอก ๆ พวกนั้นมา แล้วประกาศว่า นี่คือความดี เขาก็เอาสิ่งที่ดีที่ต้น ๆ มาหลอก

เขาไม่มีภูมิปัญญาจะเข้าใจหรอกว่า สิ่งที่เขา ลังสอนเน้นย้ำนั้นเป็น “ภพ” ที่มนุษย์ติดยึด

มนุษย์ในโลกนั้นเกิดมาก็อวิชชา ติดยึดสวรรค์ ๖ ชั้นนี้ทั้งนั้น แม้แต่ศาสนาอื่น เขาก็หลงใน สวรรค์ ๖ ชั้นนี้ คือสวรรค์แห่งโลก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เป็นสุขทางกาม เป็นสุขทางอัตตา แล้วคน ก็เพื่อฝันอยากได้สวรรค์นี้หมด ธรรมกายเอาสวรรค์ นี้มาปรับรูปแปลงโฉมหลอก จนกระทั่งคนหลง งมงายติดในสวรรค์ อยากได้สวรรค์ จมดิ่งอยู่กับ สวรรค์ ชีวิตนี้มีแต่สวรรค์กับสวรรค์

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ล้างภพจบชาติ ล้าง ภพสวรรค์ ล้างนรก เพราะนรกไม่มีภพหรือภพที่มีแต่สวรรค์ ๖ ชั้นที่มนุษย์ต้องการ แต่มีความโง่ที่ ซ่อนอยู่กับ “สวรรค์ของฉัน” นี่แหละคือนรก!

อันดับแรกคือ เมื่อตายไปจะต้องได้ภพสวรรค์ นี่คือโง่อันดับแรกที่สุด

ระดับรองลงมา คือ การสั่งสมสวรรค์

แล้วก็มา ผูกพันในสวรรค์

โง่อันดับต้น ๆ จริง ๆ ก็คือสร้างจิตที่หวังใน สวรรค์ ตัวอย่างอย่าง **ธรรมกาย** เป็นต้น ทั้งวาด ทั้งเขียน ทั้งบรรยาย ทั้งบอก ทั้งตั้งรูปตั้งร่าง ตั้งต่ออะไรต่ออะไรไปจนกระทั่งซ่อนเข้าไปในความ ไม่มีตัวตน ไส..ไสกว่า..ไส..ไสกว่า...จริง ๆ แล้วไม่มี ตัวตนหรอกนะ เป็นอรุพ เป็นความว่างไสอย่างนี้ เป็นต้น ก็สมมุติซ่อนเข้าไปแม้มันไม่มีแล้ว ไสมัน ไม่มีหรอก ไสมันก็ไสใด ๆ ตามแต่ใครจะไสนั่นแหละ แต่จะซ่อนสมมุติไปให้ไส จะไสขนาดไหนก็สมมุติ กันไป คนก็จินตนาการตาม และก็ไปปั้นสำเร็จด้วย นะ ปั้นสำเร็จก็เป็นของใครของมัน แล้วก็มีความ รู้สึกว่ามันมีจริง ๆ

เพราะฉะนั้นคนที่ไม่รู้จักความจริงที่มันเป็นภพ เป็นชาติ ตายไปแล้วจึงมีสิ่งเหล่านี้กันทั้งนั้นเลย ไม่ว่าชาติไหน ไม่ว่าศาสนาไหน ยิ่งศาสนาพุทธใน เมืองไทย มันกลายเป็นยอดนิยาย สร้างมอมเมา กันมหาคาล สำหรับคนที่ตายไปแล้ว

ที่จริงแล้วหลับตามันมืดอย่างเดียว อ้ายที่เห็น แสง-สี-ไสต่าง ๆ นานา ก็เป็นของหลวง ตั้งแต่เป็น ๆ มันก็เป็นของหลวงแล้ว แล้วยังมาดันหลอกว่าไส อย่างนี้ละ แล้วก็ไสอีก ไสยิ่งกว่านี้อีก ไส มันมีแต่

สร้างภาพสร้างชาติอย่างเตียว เพราะฉะนั้นคนไม่รู้
อย่างไรแต่ใส่เลย หลอกไปใส่ ๆ เลย หลอกยังไม่
รู้เรื่องอะไรเลย หรือว่าหลอกเป็นตัวเป็นตน เป็น
รูปเป็นร่างเป็นอะไร มันยิ่งจะให้หนักเอาอะไรก็ได้
(เช่น ทำบุญที่วัดธรรมกาย จะได้พรังพร้อมไปด้วย
สมบัติทั้ง ๓ ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ แล้วก็
นิพพานสมบัติ เป็นบุญแก้วสารพัดนึก ซึ่งจะแปร
เปลี่ยนไปเป็นทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ
สรรเสริญ สุข มรรคผล นิพพาน ฯลฯ มากมาย
ก่ายกองตามที่จะนึกคิดเอา)

**นรก-สวรรค์ก็! ที่มันกันขึ้นมามากมาย
เป็นยอดนิยายหลอกคน !**

เพราะฉะนั้นนิยายในเมืองสวรรค์เมืองนรกจึง
มากมายมหาศาลและคนจะปั้นอะไรขึ้นมาหมด
แหละ จะเป็นอะไรก็ได้ ก็ขนาดปั้นผีกระสือมีแต่
หัวและก็มีเครื่องในลอยในเมืองไทยนะ มันก็มีและ
คนก็เชื่อว่ามี เห็นไหม เออ มันจะอยู่ยังไง มีแต่ไส้
ไม่มีอะไรหุ้มเลย มีแต่เครื่องในลอยแล้วถ้ากระทบ
กับแก๊สต่าง ๆ นานาแล้วมันจะอยู่อย่างไร มันจะไม่
สลายหรือ ก็ขนาดผิวหนังขาดไปนิดเดียวสลายจะ
ตายซัก อ้ายนี้มันเล่นเป็นพวงเลย แล้วเครื่องใน
มันจะทนได้หรือ เพราะข้างนอกมันมีสารพัดแก๊ส
สารพัดสิ่งที่จะกระทบ หากมีการสังเคราะห์แล้วมาทำ
ปฏิกิริยาทางเคมี จะเกิดอะไรขึ้น? นี่คือสังจะอธิบาย
แล้วเยอะเยอะเลย แล้วมันก็เป็นไปต่าง ๆ นานา

อ้าว สรุปลงเข้าเป้า ตายไปแล้วมันไม่มีความจริง
เลย ความจริงอาจมาก็สรุปมาไม่รู้ก็ทีแล้วว่า ความ
จริงมีแต่อยู่ในปัจจุบัน ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัส
อยู่ที่เท่านั้น ตายไปแล้วไม่มีความจริงเลย ตายไป
ที่จะได้รลอร้อยเหมือนตอนมีร่างไม่มี ส่วนมากเป็น
อุปาทาน อนุสัยมีแต่อยาก ๆ ๆ อยากได้ลาภ ยศ
เพชรนิลจินดา ทองคำ ธนบัตร อยากได้เยอะ ๆ
ตายไปไม่มีทั้งนั้น แต่ความอยากของคุณมีเยอะ
มาก ตายไปคุณไม่รู้ตัวหรือว่ามันไม่มี แต่คุณก็
ค้นหา คุณคิดว่า ค้นหาในสิ่งไม่มีจะรู้สึกอย่างไร

ตอนเป็น ๆ คุณได้เปรี้ยวหวานมันเค็มตามที่ยึดก็สุข
แต่ว่าตายไปไม่ได้สิ่งเหล่านั้น มีแต่อยาก ๆ ๆ ๆ
จะตื่นมากมายอย่างทุกข์ทรมาน ตายไปมีแต่ นรก
อยาก ๆ ๆ ๆ จะตื่นของจิตวิญญาณ

ผู้บรรลธรรมของพระพุทธเจ้าจะชัดเจนว่า
สวรรค์นี่มันเท็จ นรกนี่มันจริง เพราะสวรรค์มันก็
คือสุข หรือสุขขัลลิกะ (สุขหลอกหลวง) แต่นรกนั้น
มันจริง เพราะว่ามันเป็นอนุสัย มันไม่ได้ล้างง่าย ๆ
ไม่ได้ออกง่าย ๆ ตายไปมันไปด้วย แต่สวรรค์มันไม่
ไปด้วยนะ ความจริงสวรรค์มีอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น
ตายไปแล้วมีแต่สวรรค์เพื่อ ที่มันเป็นเรื่องเพื่อ
เพราะไปสร้างเทวดาวิมานปลอมเยอะ แล้วไป
หลอกให้คนสร้างวิมานตามเป็นภพชาติมากมาย
อย่างธรรมกาย

ความจริงมีอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น ในอดีต
ไม่มี ตายไปแล้วมันไม่มีปัจจุบันหรือ มันมีแต่อยู่ใน
ในภพ พระพุทธเจ้าบอกว่า คุณตายไปแล้วก็เป็น
ล้มปราถิกภพ ภพข้างหน้าที่คุณตายแล้วมันก็จะม
อยู่ตรงนั้น ยิ่งผู้นั่งสมาธิมีนิโรธดับจิตดับเวทนา
ตายไปก็เท่าที่ตนจะสร้างความความแน่นของจิตได้
อย่างอาหารดาบส อุทกดาบส ตายไปก็จะตกใน
ห้วงนั้นนานมาก **ตอนเป็นนิโรธดับได้ ๗ วันแต่
ตอนตายไปจะเป็นแบบนี้ ๗ หมื่นปี เพราะไม่มี
อะไรหมุนเวียน จิตคุณไม่มีอะไรสะดุดเลย ไม่มีไก่อ
มาชนปลุกเอกอ้อเอ็ก ๆ คุณจะจมในนั้นนานมาก
น่าเกลียดน่ากลัว** สำหรับคนนั่งสมาธิแบบนี้
...จนพระพุทธเจ้าทรงอุทานถึงอาหารดาบสและ
อุทกดาบสว่า **“โอหนอ... น่าเสียดายอาจารย์
ทั้งสอง ฉิบหายจากความดีเสียแล้ว!”**

ดังนั้นคำว่า “กรรม” จึงยิ่งใหญ่ในศาสนาพุทธ
โดยเฉพาะกรรมที่เป็นมโน กรรมที่เป็นพฤติกรรม
ของจิต เราจะรู้ได้ง่าย ๆ แค่ทางกายกรรม วชิ
กรรม แต่มโนเราไม่ได้ไปตามรู้ เหมือนการกระทำ
ทางกายหรือทางวาจาที่พูดที่ทำ อันนี้เป็นประเด็น
สำคัญที่สุด ที่คนเราเข้าใจไม่ได้

เมื่อคนเข้าใจไม่ได้ ไม่รู้ต้นทางถึงจิตที่ตั้งไว้จะ
ให้ไปในทิศทางไหน ไม่สามารถควบคุมดูแลทิศทาง

ของจิตที่จะไป ต่อให้มีความเห็นความเข้าใจจะไป สวรรค์ แต่ไม่มีความรู้ที่จะไปจัดการกับมโนกรรมได้ แทนที่จะไปสวรรค์มันเลยพาไปนรก

เรื่องก็คือพระพุทธเจ้าท่านตรัสกับพระสารีบุตร เรียกว่าผู้มีปัญญาต่อผู้มีปัญญามากุยกัณฐ์เรื่องราว ผู้ที่ทำทาน เราพูดกันว่าทานเป็นความดี พุดยังไง

นรกจริง ๆ คือสิ่งพิสูจน์ได้ในปัจจุบัน! !

นรกไม่ใช่สิ่งลึกลับที่จะรู้ไม่ได้ ถ้าเรียนดี ๆ ก็รู้ได้ง่าย จะได้ว่านรกคืออะไร นรกเป็นภพเป็นชาติอย่างไร? **นรกคือจิต จิตที่มันมีภพมีชาติ นั่นก็คือนรก!** ให้ชัดกว่านั้น **“นรก..คือจิตมันอยากได้นั้นแหละคือนรก!”** หรือจิตมันมีความเป็นตัณหาอยากได้นั้นแหละคือนรก ศาสนาพุทธสอนให้ดับสมุทัยคือตัณหา

เมื่อจิตเรามีความอยากได้ มันมีอาการนี้ใหม่ ถ้าอ่านไม่เป็น เข้าใจไม่ได้ ไม่รู้ว่าอาการอย่างนี้คือความอยากหรือไม่อยาก ถ้ามันอยากเมื่อใด นั่นแหละคือนรก

พระพุทธเจ้าท่านตรัสในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ในทานสูตร

ก็เป็นสิ่งที่ดี พฤติกรรมที่ทำมาคือทั้งกายกรรมและวจีกรรม เอาข้าวเอาน้ำเอาผ้ามาทาน แต่พระก็พาทำสอนให้ตั้งจิตไว้ผิด ๆ โดย ๑. หวังในผลทาน ๒. ผูกพันในผลทาน ๓. ลังสม (สันนิธิเปกโข) ๔. ลังสมภพชาติที่จะได้บริโภคผลทานในชาติหน้า ซึ่งอยากได้เมื่อไหร่ก็เป็นภพเมื่อนั้น

การอยากได้ก็คือตัณหา อยากได้เมื่อไหร่ คุณก็ตั้งจิตด้วยตัณหาเมื่อนั้น

๑. พอบอกว่ามีจิตใจตั้งภพไว้ก็ไม่เข้าใจ ๒. มีจิตอยากได้ อยากได้ก็คือตัณหา ตัณหาก็คือกิเลส จิตอยากได้ก็เป็นภพเป็นชาติแล้ว แม้วจีกรรมก็พูดว่าให้ทาน แต่ใจขอให้ได้สวรรค์ ขอให้ได้อะไรต่าง ๆ คือกายกรรมให้แต่ใจกลับสร้างภพชาติ

ศาสนาพระพุทธเจ้าคือศาสนาที่ล้างภพจบชาติ ดังที่มีตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๐ “ดูก่อน

ภิกษุทั้งหลาย อุจจาละ, บัลลวาละ, น้ำลาย, น้ำหนอง, เลือด แม้มีประมาณน้อยก็มีกลิ่นเหม็นฉุนใด เราย่อมไม่สรรเสริญภพ (ความวนเวียนเป็นนั่นเป็นนี่) แม้มีประมาณน้อย โดยที่ที่สุด แม้เพียงลัดนิ้วมือเดียวฉุนนั้น."

จะล้างภพได้ก็ต้องรู้จักเราที่มีต้นเหตุเป็นเหตุให้เกิดภพ

ต้นเหตุคือตัวกิเลส ทั้ง ๆ ที่การทำงาน มีกายกรรมให้ออกไป วลีกรรมก็พูดเรื่องทานคือให้ แต่ใจกลับตั้งภพ ใจอยากได้ ใจเป็นต้นเหตุ ใจเป็นกิเลส ใจจึงเป็นนรก ชัดไหม!!!

พูดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง แต่ใจไม่เป็นอย่างที่พูดและทำ ทั้ง ๆ ที่ก็มีความรู้ว่า ทานก็ดี ศีลก็ดี ก็คือการทำดีทั้งนั้น แล้วการทำดีนี้เพื่ออะไร เพื่อให้เกิดบุญ ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาที่ทำให้เกิดผลสำเร็จของบุญ บุญนี้เป็นสิ่งที่ทำให้กิเลสวัชระมีหน้าที่ทำลายกิเลส แต่เสร็จแล้วใจที่ไม่มีปัญญาเข้าใจ หรือไม่มีปัญญาโยนิโสมนสิการ ไม่มีปัญญาทำใจในใจที่แยกกายต่อจนแท้ให้ถึงที่เกิดแล้วกำจัดกิเลสที่เกิด ทำไม่เป็น ทำไม่ได้

เรียนรู้อุปนิสัยธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าไม่เข้าใจอย่างที่เอาตามว่า และไม่ได้ทำ ก็ย่อมไม่เกิดผลสำเร็จ จะไปนั่งจนกันแตกกันขุบก็ไม่ได้เกิดผลแบบพระพุทธเจ้า

เมื่อกายกรรมวจีกรรมทำ ที่สำคัญ "ใจ" นั้นจะต้องทำด้วย คือ เอาออก ไม่เอากลับคืนไม่ แลกเปลี่ยนกลับ ไม่เอาแม้แต่ภาษาคำว่าจะได้ "ขอบคุณ" กลับ หรือจะมีอะไรตอบแทนทางวัตถุ หรือเป็นภาษาขอบคุณตอบแทน แต่ถ้าใจเรานี้จริง คือเราให้ตามคำว่าทานจริง ๆ โดยไม่มีภพชาติตั้งไว้ อันนั้นคือลัจจะที่ถูกต้องตามความจริง

สอนให้ไปสวรรค์ แต่ให้ทำจิตวิญญูญาณไปนรก!!

เข้าใจได้ง่ายไหม แล้วทำได้ง่ายไหม? ในทานสูตรบอกว่า ทานคือให้ คือเอาออก แล้วทำไมยังเอากลับมา แล้ววจีกรรมบอกเอาออกนะ ให้นำ

ให้นำ แต่ใจดันผ่านไปตั้งภพชาติจะเอา นั้นแหละคือไม่จริง คือคนตลบตะแลงกลับกลอก เอาวัตถุมาล่อว่าให้ เหมือนอย่างกับธัมมชโยสอนคนบอก ว่าให้! ให้หมดตัวเลยและก็สอนให้สร้างภพชาติ ก็เลยผูกพันไปหมดเลย ตั้งแต่ ๑.หวังในผลทาน ๒. ปฏิพัทธ์ผูกพันในผลทาน ๓. สังสม (สันนิธิ) ในผลทาน ๔. คิดว่าตายไปแล้วจะได้บริโภคผลของทานนี้ทั้งหมด ออกดอกออกผลด้วย งอกงามเจริญด้วย นี่แหละคือพฤติกรรมที่ธัมมชโยเอาภพชาติอันนี้มาหลอกคน

แล้วอธิบายให้วิจิตรพิสดาร หลอกเป็นสวรรค์ ตายไปแล้วจะเป็นเทวดาสุดหล่อในสวรรค์เฟส ๓ แค่ว่าพูดไปให้คนเข้าใจเหมือนกับไปจองบ้านจัดสรรเฟส ๒ เฟส ๓ เฟส ๔ มีวิมานอยู่ตรงนั้นตรงนี้ แยกเห็นเป็นตึกเป็นตึกละเอียด วิมานชั้นนั้นชั้นนี้ มีบ้านเรือน หอหรรษาสวยงามอะไรต่าง ๆ นานา คนฟังก็เคลิ้มตาม

นี่คือสอนผิดจากคำสอนของพระพุทธเจ้า ผิดจากพระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อที่ ๔๙ ในทานสูตร ไปเป็นคนละเรื่องเลย ใครลองไปอ่านดู อ่านสัก ๑๐๘ เทียว

ผู้ที่ไม่รู้ประเด็นเพราะ "อวิชชา" (งมงายไม่รู้เรื่อง ไม่มีภูมิธรรม) แต่มาแสดงว่าตนเหมือนมีภูมิธรรม เป็นความคิดเห็นที่ผิด ที่ผิดคือไปหลงภพไม่รู้จักอย่าง นายไชยบูลย์ สิทธิผล หรือลมีไชยบูลย์ ตรงตามที่เขาประพฤติปฏิบัติเต็มรูปเลย สร้างภพชาติหลอกคนในสังคม

ชาวสำนักธรรมกาย เป็นชาวนรกที่หลงว่านรกนั้นเป็นสวรรค์เพราะเขาพูด เขากระทำ ทำทานบริจาคอย่างยิ่งด้วย แต่ใจเขานั้นไม่ได้ตรงความจริงเลย ความเป็นสวรรค์แท้ ๆ คือ "อุบัติเทพ" แท้ คือการลด การกำจัดภพชาติ หากกำจัดภพชาติได้เกลี้ยงก็คืออรหันต์

แต่ธรรมกายนั้นสอนตรงกันข้าม แล้วครอบงำความคิด ปลุกเร้าให้จิตใจอยากทำงาน อยากบริจาค ยิ่งบริจาคมากบริจาคหมดตัวยิ่งดี แล้วก็ให้ติดในภพชาติมาก ๆ ด้วย จนกลายเป็นคนที่พูดเรื่องทานเรื่องการบริจาคได้ดี แต่ในทางปฏิบัติใจตนเองกลับตลบตะแลงเป็นใจที่เอา (มีอให้แต่ใจเอา) เอา

เพราะเมฆพชาติ ตายแล้วจะไปเอาภพชาติกันอีก
ศาสนาหรือลัทธิไหน ๆ ก็ต้องการให้ทำดีเป็นกุศล
เป็นความดีงาม แต่ใจต้องเป็นบุญ บุญคืออะไร ใจต้อง
ชำระภพชาติ ใจต้องชำระความอยากได้ ใจต้องชำระ
ตัณหา ต้องอ่านตัวกิเลสให้ออก อ่านตัวตัณหาให้ออก
อ่านตัวอยากได้ให้ออก อ่านใจที่มีอาการติดภพชาติ
หรือใจมันหวังอะไรต่อ แต่ถ้าใจไปกับการให้เลยยิ่งดี
คุณให้วัตถุ ปากก็ให้ โดยไม่มีใจเป็นตัวกูของกู ไม่มีใจ
อยากเอากลับมาให้เราเลย คือให้จริง ๆ

ไอ้หวังตกนรกแน่ แต่ระวังจะแยกว่าไอ้หวัง!

ถ้าจะให้วัตถุก็ให้ไปเลยไม่ใช่วาจาพูดให้ แต่ใจ
กลับหวังได้ (สาเปกโข) หวังก็คือภพชาติแล้ว ยังไม่
พอเท่านั้น ยังผูกพัน (ปฏิพัทธ์) กับความหวังนั้น
ตายแล้วเรายังจะไปอยู่กับไอ้หวังในภพชาติหน้าอีก
ไอ้หวังตายไม่ได้นะ โยมมีเท่าไรก็จ่ายมา แล้วไป
นัดพบกันในชาติหน้า อยู่กันเป็นหมู่เป็นกลุ่มเลย
ขอภัยที่ต้องยกตัวอย่าง ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีมากใน
การสร้างภพสร้างชาติอย่างมหาศาล ช่วงใหญ่โต
หรรษา หลอกลวงมนุษยชาติได้อย่างมากมายมหาศาล
ใหญ่โตมโหฬารพิลึกพิลั่น เขาสร้างอย่างนั้นจริง
แล้วหลอกให้คนสร้างภพชาติทั้งนั้น ติดภพชาติ
ทั้งนั้น ยิ่งติดภพชาติมากเท่าไรก็ยิ่งคืออนรกลึกเท่านั้น

ซึ่งในทุกการประพจน์นี้ล้วนเป็นกรรมทั้งสิ้น ไม่มี
พฤติใดที่พ้นไปจากกรรม ความไม่รู้หรืออวิชชา
คือไม่รู้ว่าจะอะไรคือภพนรก อะไรคือภพสวรรค์ที่แท้
ไม่รู้ว่าจะ

ภพ คือ อาการของจิตไปตั้งไว้

กรรมที่เป็นกายกรรมคนมาทำทาน คือเอาของ
มาให้ มีเงินร้อยล้านพันล้าน เอามาบริจาคทำ
ทานนะคะ นะครับ ให้ท่านนะครับ จะให้ส่วนตัวหรือให้
ส่วนรวมเป็นวัดเป็นวาทีให้ ในกายกรรมคือให้

กายกรรม วชิกรรม ก็เป็นกรรม กายกับวจีไม่มี
ภพ แต่จิตเป็นภพ คุณก็เลยตั้งจิตไว้ การสละออกก็เป็น
การลดภพลดชาติ

แต่กลับกัน ตายไปแล้วไปอยู่กับไอ้หวัง กาย
ให้ วชิให้ แต่ภพกลับสั่งสมไว้หมดเลย เอาแม้ตาย
ไปก็เอา ไปอยู่กับของกูนั่นแหละ พุดอย่างหนึ่งทำ
อย่างหนึ่ง (ให้) แต่ใจกลับเป็นอีกอย่างหนึ่ง (เอา)

การทำให้เห็นว่าเป็น ๆ ไม่ยากหรอก แต่ “ใจ”
มันมองไม่เห็น แล้ว “ใจ” มันให้ด้วยหรือเปล่า?
มีแต่คนพูดว่าทำทานจะได้ภพได้ชาติจะได้สวรรค์
ไม่มีใครอยากได้นรกหรอก ก็อยากได้สวรรค์
วาดหวังสวรรค์ไว้

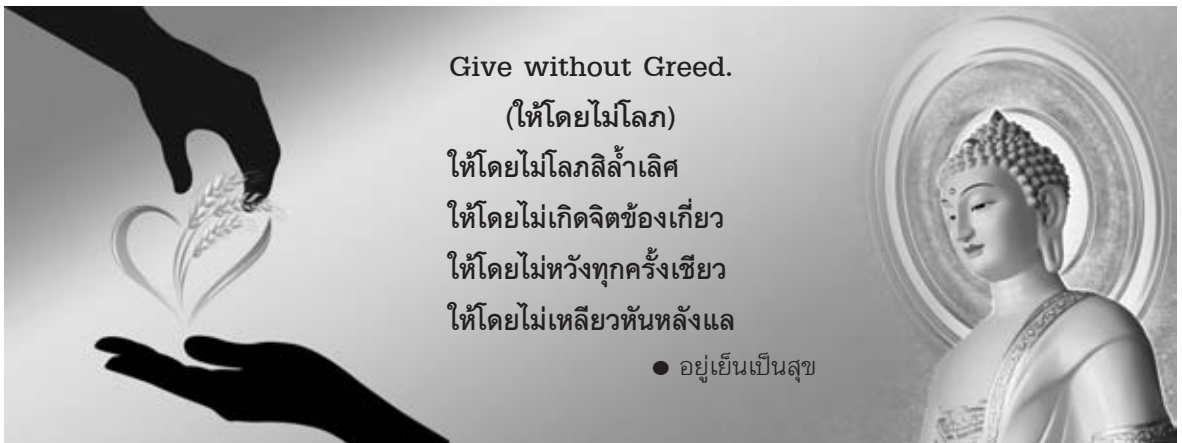
คุณทำอย่างหนึ่งแต่ตนเองตั้งจิตไว้ผิด “มิจฉา
ปณิที่ตั้ง จิตตั้ง” นี้แหละเสียหายยิ่งกว่าโจร
หัวโจกทำลายโจรหัวโจก คือประเด็นการทำใจใน
ใจผิดคือนรก การให้นี้เหมือนสวรรค์ แต่ภพชาติ
คืออนรกอยู่ที่จิต คุณจึงเป็นนักต่อแผล นักโกหก
หลอกลวง คุณพูดกับทำนั้นตรงกันข้ามกับใจ

ถึงคุณปรารถนาจะได้สวรรค์ ๖ ชั้น แต่
จิตคุณได้นรกหมด มันผิดตั้งแต่ตั้งภพตอนแรก
๑. ตั้งจิตอยากได้ ไอ้หวัง คุณทำทานพูดเรื่องการ
ให้แต่กลับไปสอนไปแนะนำให้คนสร้างไอ้หวัง
ผูกพันกับไอ้หวัง (ปฏิพัทธ์จิตโต) สั่งสมไอ้หวัง
(สันนิธิเปกโข) และก้อิมังเปจ ปริกฤษยซิสสามิติ
ทานัง เทติ คือไปตั้งจิตคิดไว้ว่า เราให้ทานนี้ไป
ตายไปจะไปอยู่กับไอ้หวังในวิมาน ไม่ได้ให้ไปเลย
มีแต่จะเอากลับคืนมาอีกมากมาย

สั่งสมไอ้หวังเลยมีตัวมีตนของไอ้หวัง ที่จริงมัน

ลม ๆ แล้ง ๆ สวรรค์ไม่มีตัวตน เอาภพมาขาย ภพ คือแดน ๆ หนึ่ง ที่เป็นแดนอันเป็นภพชาติ เขาสอน กันให้เกิดภพชาติพวกนี้ จึงเป็นนรกของสวรรค์ หลอกเป็นภาษาว่าสวรรค์ แต่ที่แท้คือแดนนรก ของใจ คือความจริงที่คุณตั้งจิตไว้จริง คุณตั้งจิต หวังปฏิบัติ ตั้งภพชาติว่าตนจะได้ไปเสวยผลของ กุศลวิบาก ไม่ได้ปล่อยวางเลิกภพล้างภพเลย ศาสนา พุทธสอนให้ล้างภพชาติ ซึ่งศาสนาเทวนิยมเขาสอน แต่กุศลไม่ได้สอนเรื่องบุญ

คุณต้องเรียนรู้อาการของจิตที่มีการส่งกระแส พลังออกไป อย่าให้มันมากเกินไปจนเสื่อม ให้ทำ เต็มที่ สิ่งที่สำคัญคือ **“ให้มีเจตนา แต่อย่าอยาก!”** มันจะเป็นพลังงานซ้อน ทำให้ผลได้ลดลง ให้เจตนา แต่อย่าอยาก (นักกีฬาที่อยากชนะจะเครียดทันที) ทำเหตุปัจจัยนั้นให้ครบ ให้ชัดเจน เมื่อจะให้ก็ต้อง ให้ทั้งกาย-วาจา-ใจ ไม่ใช่ให้ขี้บ ใจเอาขี้บทันที! กระแสของจิตที่พุ่งออกไป โดยเฉพาะพุ่งออกไป เป็นความอยากหรือความหวังที่จะได้มาให้แก่ตน

บุญคือการชำระกิเลส อาการที่คุณชำระกิเลส ได้เสร็จคือ คุณทำบุญเสร็จ บาปมันก็วิบัติ จิตที่มัน สร้างภพชาติไม่มีอีก บุญก็หมดหน้าที่ทำงานของบุญ กุศลคือสิ่งดีงาม เช่น การทำทาน เป็นสมบัติ แต่ บุญคือวิบัติ (ของกิเลส) ทำเสร็จก็หายไป แต่กุศลนี้ ทำมาก ๆ ดีได้รางวัล ได้เหรียญตรา ได้สายสะพาย คุณทำบุญแล้วก็ทำกุศลได้ด้วย เมื่อจบบุญก็ไม่ต้องมีบุญมีบาปอีก ไม่มีอกุศลแล้ว มีแต่เลิกจาก บาปทั้งปวง (สัพพปาปัสส อกรรมัง) มีแต่ทำกุศล ถวายเดี๋ยว (กุศลสุปปัสมาทา) ต้องทำบุญให้หมดบุญ ให้จบให้ได้ ทำบุญจบก็หมดบุญหมดบาป (บุญปาย ปริกขิณ) ได้เป็นอรหันต์ มันง่ายจะตายไป...

บทสรุป

พระพุทธเจ้าสอนให้ทำทานแล้วอย่ามีความหวัง อย่าไปสร้างความสำเร็จให้ได้อะไรต่อไปอีก

นี่คือโทษภัยที่สำคัญ การสอนที่ผิดอย่างสมัชชายนุญ คนที่ไม่ฉลาดก็ถูกครอบงำให้สร้างความหวัง สร้าง ภพชาติจนลุ่มหลงมัวเมาในภพชาติ ซึ่งไม่เข้าใจ พลังงานทางจิต เมื่อไม่เข้าใจภพชาติ จึงไปสร้างจิต ให้มีความหวัง อยากได้อะไรต่อไป จากกรรมกิริยา ที่ตัวเองสละหรือให้ การให้ทานสละนี้ต้องอย่าให้ มีอาการจิตที่อยากได้อะไรหวัง อยากมีอยากเป็น อะไรอีก แต่คุณสมัชชายนุญไม่เข้าใจ แก่ได้แต่ครอบงำ ทางจิต ให้คนหวังอยากได้มาก ๆ หลอกให้ออยาก ใหญ่อยากโต คนที่เข้าใจแล้วมันจะได้เอง ไม่ต้อง คิดว่าจะได้หรอก เมื่อมีเหตุปัจจัยครบก็ได้เอง หากมี ๑+๑ ก็ไม่ต้องบอกว่าฉันอยากจะได้ ๒ คน มีหนึ่งแล้วก็ทำอีกหนึ่งยังงี้ ๆ ก็ได้ครบ ๒ โดย ไม่ต้องไปคำนึงถึงผลได้เลย ให้ทำเหตุปัจจัยให้ ดี เท่านี้ถ้าทำเหตุสำเร็จ ผลก็ไม่ต้องพูด ไม่ต้องหวัง ไม่ต้องอยาก มันเป็นอัตโนมัติของมันเอง

พลันพอสิ้น สู่สวรรคาลัย น้ำตาไหล น้ำใจพื้น ตื่นทั่วฟ้า

ประชาธิปไตยต้องสองขา

แต่ก่อนร่อนชะโร ถึงจะซาบซึ้งดีกับพระบารมี
ในหลวง พ่อแห่งแผ่นดิน เมืองไทยอยู่มาได้เพราะ
มีในหลวง แล้วอดหวังไม่ได้ในอนาคตของประชา-
ธิปไตยระบบกษัตริย์ จะต่อเนื่องถึงไหนหนอ

ชักไม่ค่อยมั่นใจแบบฉบับของโบราณ (คร่ำ
ครี)คือ จุดแข็งข้อเด่น จะเป็นหลักชนนิยมของ
สมัยใหม่ได้ยังไงบ้างเอ่ย

ขณะเดียวกันขอสารภาพ เรามักซบถราบ
ข้อมูลข้างเดียว เชิงประชาธิปไตยโดยเลือกตั้ง ฟัง
ดูก็แพร่ ๆ ดี มีเสียยังไงไม่ทันลิกซึ้ง

ครั้นมาได้ฟังพ่อครู เปรียบแบบประธานาธิบดี
เป็นประชาธิปไตยขาเดียว ขาดตัวต่อเนื่องสืบทอด
เจตนารมณ์ ความเจริญต่อยอดอาจสะดุดหยุด
ชะงักหักเหไปประมาณนั้น

ไม่เหมือนแบบกษัตริย์ ประชาธิปไตยสองขา
แต่พ่อครูยังไม่ได้ทันไขประเด็นให้ละเอียด เลย
เข้าใจตามอย่างหลวม ๆ แค่นั้น

พอเกิดปรากฏการณ์หมุดวาระในหลวงด้วย
ทรงถึงกาละ ปวงประชาหลังน้ำตาทั่วแผ่นดิน
ต่างซาบซึ้งน้ำพระทัยทรงรักประชาชนขนาดไหน

จึงอดไม่ได้ต้องอาลัยอาวรณ์ยิ่งนักเพราะความดี
ที่พระองค์ทรงปิดทองหลังพระมาตลอด ซ่างมาก
ลั่นจนคนตาบอดเห็นได้...

ดั่งเช่น น้องพัทธานันท์ ตาบอดร้องเพลง มอง
เห็นพระเจ้าอยู่หัวท่ามกลางคนมืดมัว เหมือนเห็น
แสงทองส่องใจ ตื่นตันเพียงได้มอง พนมมือทั้งสอง
ก้มลงกราบด้วยหัวใจ...

ในโลกนี้ เคยเห็นประมุขประเทศไหนหรือ
สามารถทำความดีเพื่อคนทั่วแผ่นดินหกสิบล้าน
นานตั้งเจ็ดสิบปี ไม่มีข้อแก้ มีแต่ประชาชนอยู่ทุก
ลมหายใจเข้าออกก็ว่าได้

พระปฐมบรมราชโองการ **เราจักครองแผ่นดิน
โดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม**

ในหลวงทรงทำตัวเป็นแบบอย่างประชาธิปไตย
ที่กินได้ ตรงตามสัญญาประชาคมแต่ต้นโดยตลอด
พระองค์ทรงปฏิบัติราชการหนักที่สุด ไม่มีวัน
หยุด รับภาระดูแล แก้ปัญหาทุกข์สุขทั้งแผ่นดิน

นับเป็นงานการเมืองในหน้าที่พลเมืองทุกคน
ร่วมด้วยช่วยกันทำให้เข้าเป้าหมายหนึ่งเดียวกัน
กับศาสนธรรมวิถิพุทธ ถือประโยชน์สุขแก่มหาชน
เป็นตัวตั้งหลักสำคัญ พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ

ศาสนากับการเมือง จึงเป็นเรื่องธรรมดาคู่สอง ต้องไม่มีแยกขาดจากกันเลย

พระเจ้าแผ่นดินจัดเป็นเสนาหลัก ศูนย์รวมทางจิตวิญญาณของชนในชาติ ทันทึในหลวงสิ้นพระชนม์ คนทั้งแผ่นดินต่างโศกอาดูร สุดอาลัย แสนอาวรณ์พระองค์ทรงลาลับนิรันดร

คนไม่น้อยต่างหลังน้ำตาดำยิ่งกว่าสูญเสียบิดาตนเสียอีก ปรากฏการณ์มหาชนชาวไทยรำไห่ส่งเสด็จสวรรคาลัย สะท้อนให้แจ้งประจักษ์คุณธรรมนำจิตวิญญาณ ทรงพลังแผ่นดินยิ่งใหญ่ปานใด

ประเทศประชาธิปไตยขาดแบบประธาณาธิปไตย จักไม่มีให้เห็นอิทธิพลจิตวิญญาณอันลึกซึ้งสูงส่งสุดแสนสำคัญอย่างเมืองไทยกำลังเกิดขึ้นขณะนี้ พ่อครูตั้งข้อสงสัยชัดชัดเจน

จากหนึ่งถึงเกิดล้าน

ใคร ๆ ยากจะปฏิเสธว่า เมืองไทยวันนี้อยู่มากได้ เพราะมีในหลวง พร้อมเป็นห่วงว่าสิ้นในหลวงแล้ว เราจะอยู่เย็นเป็นสุขต่อได้ขนาดไหน ยังไงดี รีเปล่า...

สิ่งที่หวาดหวั่นก็พลันเกิดขึ้นจนคาดไม่ถึง และแม้จะสูญเสียอย่างใหญ่หลวง เมื่อความตายเป็นของจริง หนีไม่พ้น

ลูกพ่อทุกคน ต่างเกิดอารมณ์สุดแสนซาบซึ้งถึงพระบารมีมากล้นรำพัน พร้อมรู้สึกสำนึกดี มีน้ำใจกตัญญู รู้รักสามัคคีกันขึ้นมาอย่างทั่วถึงกว้างขวางขนานใหญ่ทั้งแผ่นดิน

แทบทุกคนตระหนักชัดชัดเจน ต้องทำความดีตามพ่อสอนต่าง ๆ นานา ใคร ๆ ล้วนพูดเป็นเสียงเดียวกันหมด เพื่อความอยู่รอดปลอดภัยยั่งยืนถาวรหน้าต่อไป

พ่อนำเรามาถูกทางแล้ว ลูกพ่อพึงเดินหน้าต่อตามทางถูกของในหลวงนั่นแหละ

นี่คือมรดกมหาศาลยิ่งใหญ่ อันพ่อก่อท้าวไว้ให้ลูก ๆ มีศรัทธาปัญญาแก่กล้า สามารถน้อมนำลงมือทำตามอย่างได้มากน้อยเท่าใด ก็เท่ากับรับมรดกแบ่งเอาไปประมาณนั้น

จึงเห็นภาพสังคมเมือง แข็งขันจัดตั้งโรงบุญ โรงทานน้อยใหญ่ บริการข้าวน้ำของใช้เสื้อผ้าแจกจ่ายประชาชนผู้มาแสดงความอาลัย มีบริการรถ

รับ-ส่ง แท็กซี่-มอเตอร์ไซด์ฟรี ดัดผมฟรี สอนยิ้ม ผ้าดำ จิตอาสาเก็บขยะ ทำงานฟรีจิตใจ

หรือกับเศรษฐกิจพอเพียง ผู้คนพร้อมเพรียงขนานรับไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันตามฐานะกำลัง ตั้งแต่พึ่งตนเองก่อน ปลูกทุกอย่างที่กินใช้ เหลือแบ่งปัน ค่อยขายถูก ๆ ได้ดีกว่าแพง

เพื่อแสดงน้ำใจจากคนจน เมื่อพอมีพอกินใช้ต่างมีปัญหาคร่ำคร่าหาญตามรอยเท้าพ่อไปได้บ้าง

ด้วยสำนึกกตัญญูอยากทำดีบูชาพ่อเป็นพิเศษร่วมส่งเสด็จสู่สวรรคาลัย เราจึงเห็นน้ำใจคนเล็กคนน้อยพากันกล้าแจก กล้าให้บริการฟรีนั้นโน่นนี่ชวนชื่นอกชื่นใจ

ให้รู้ชะบ้างว่า แบบคนจนนี้แหละ สามารถช่วยคนจนไปถึงคนไม่จนด้วยยังได้เลย ไม่ต้องถามว่าคนจนมีสิทธิไหมครับ ?...

ยิ่งกล้าจน ใจถึง จึงกล้าให้เต็มที่ กระทั่งยอมขาดทุนค่าแรงตัวเองไปเลย เช่น คิดค่าตัวแค่ครึ่งเดียว หรือฟรีค่าแรงไปหมด เท่ากับได้ขาดทุนเม็ดเงิน แต่ให้กำไรคนซื้อกินใช้

เข้าหลักขาดทุนของเรา เป็นกำไรของเรา ตั้งในหลวงชี้ทางสว่างอย่างที่พระองค์ทำสำเร็จผลยิ่งใหญ่จนแจ้งประจักษ์ทั่วไทย

ปรากฏการณ์กระแสธารน้ำใจเอื้ออาทรทั่วไทย หลังไหลไม่ขาดสาย ส่งเสด็จสวรรคาลัย พิสูจน์ชัดเมืองไทยวันนี้ดีขึ้นจนคาดไม่ถึง จะมาไกลเพียงนี้ได้

แรงจูงใจสำคัญ มาจากหัวใจเดียวกันต่างหมายทำดีเพื่อพ่อเป็นพิเศษ

ในที่สุด คนเราต้องแพ้ความดีอยู่วันยังค่ำ ธรรมะต้องชนะอธรรมแน่นอน ลบล้างคำสบประมาท ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ไม่ใช่แล้วนี่ ลองมาทอองศาใหม่

ทำดีแล้วไม่ได้ดี เพราะทำดียังไม่มากพอ ตะหาก มันต้องเอาอย่างพ่อครูแนะ ตั้งหน้าตั้งตาทำความดีไปเถอะ จนคนตาบอดก็เห็นได้นั่นแหละ

ตกลงกระแสทำดีเพื่อพ่อพุ่งสูงด้วยแรงจูงใจสูญเสียพ่อก็อยาเสียสูญเปล่า เตียวเสียชาติเกิดทันรัชกาลที่ ๙ โดยได้รับมรดกจากพระองค์เลยได้ใจ...

แม้กระนั้น จะทำดีให้พร้อมสรรพ อย่ยามอง

ข้ามกำจัดความเลวในตัวให้เมามัวโลภโกรธหลง
กินดื่มติดเสพอบายมุข สุขต่อแหล่โดนต้มสุกให้ลด
น้อยถอยห่างบางเบา เพื่อเข้าถึงเศรษฐกิจพอเพียง
เพียงพอประมาณด้วยคนบ้าง แทนที่จะเป็นเหยื่อ
ลัทธิบริโภคนิยมจนรกรุงรังเพื่อเห่อเหิมผลาญพรา
เหมือนเป็นทาสปล่อยไม่ไป

มันชายชี้หน้า ถ้ายังเป็นข้าตัวเองเกินการ
สิ้นเสียเวลากับค่านิยมมโง่รอบทิศ แล้วแต่กระแส
พัดพาไป ช่างไม่ผิดชี้หมาลอยตามน้ำ

คงต้องถาม เราเป็นคนไทยในรัชกาลที่ ๙ แล้ว
ไม่เอาอ่าวเศรษฐกิจพอเพียงให้เพียงพอ ก็ตกยุค
ซ้ำอัตร้บมรดกพอ อันแพ่งคำมหาศาลหาซื้อที่ไหน
ไม่มีขายเด็ดขาด

ตลอด ๗๐ ปีที่ทรงครองราชย์ พระองค์ทรง
งานชี้ทางสว่าง ทั้งสั่งสมภูมิปัญญาประสพการณ์
แก้ปัญหา นำพาประชาชนพึ่งตนเป็นจนพอมิ
ได้กินใช้กระทั่งเหลือเฟือแผ่เมตตาใจ

มรดกตกทอดตั้งกล่าว ก่อร่างสร้างตัวขึ้นจาก
พระราชาสู่หมู่เหล่านับแสนนับล้าน

นี่เป็นตัวบ่งชี้ ใครอยู่ในสายเลือดทายาทสามารถ
สืบทอดงานรับใช้ปวงประชาต่อได้ขนาดไหนบ้าง

จากงานส่งเสริมฯ นี้เป็นต้นไป ลูกผู้บอกรัก
ในหลวงไซ้แคลมปาก ต่างชวนชวายเป็นผู้กล้าให้
ได้ขอทำดีเพื่อพ่อด้วยคน

ปรากฏการณ์กระแสธารน้ำใจหลังไหลจาก
หัวใจหมู่ชนคนสำนึกดี อียากกตัญญูบูชาพระคุณ
ในหลวงผ่านการให้ชาน้ำของจำเป็นกินใช้แก่
ประชาชนเหลือล้นไม่ขาดสาย ยิ่งกระจายตัวทั่ว
แผ่นดิน นับว่าน่าอัศจรรย์นัก ไม่เคยเกิดมาก่อน

รู้จักสามัคคี มีปฏิหาริย์

ในบ้านลูกทุกคนต่างรักพ่อตามอัธยาศัย พ่อของ
ใครย่อมยิ่งใหญ่สำหรับลูก ๆ ของพ่อเอง ไม่แปลก

เทียบกับในหลวง พ่อปวงชนแห่งแผ่นดิน
เหมือนอยู่ห่างไกล จะได้ใกล้ชิดผ่านพบแค่เห็นหน้า
คำตายังยากเหลือเกิน

แม้กระนั้น พระองค์กลับทรงอยู่ในดวงใจ
ประชาชนทุกหมู่เหล่าราษฎรต่างเกิดทูนบูชาเหนือ

เศียรเกล้า หลาย ๆ คนรู้สึกรักใคร่คล้ายจะมากกว่า
พ่อตัวเองซะอีก

โดยจริง พ่อของคนทั้งแผ่นดิน ย่อมยิ่งใหญ่กว่า
พ่อในบ้านไหน ๆ ไม่รู้ก็ร้อยพันเท่า โอกาสแสดงออก
ให้ปรากฏแก่สาธารณชน ใช้จะเกิดขึ้นบ่อย ๆ ได้ง่าย

นอกจากจัดฉลอง ๕ ธันวาคมเป็นประจำทุกปี
ชาวอโคตตั้งโรงบุญถวายเพื่อพระราชกุศลเป็นปกติ
งานพิเศษส่งเสริมดีจสวรรคาลัยช่วงนี้ จึงสำคัญ
เหลือหลาย มีความหมายยิ่งยวด อนาคตบ้านเมือง
หลังสูญเสียเสนาหลักพระประมุข ประเทศจะเป็น
เช่นไรต่อ...

ในหลวงทรงแบกภาระแผ่นดินหนักแสนสาหัส
เท่าไร แต่เป็นพ่อบ้านเดิวยังชวนปวดเศียรถึง
ไหน ๆ แล้ว นี่พระองค์ทุ่มโถมมาตั้ง ๗๐ ปี ใครได้
ช่วยแบ่งเบาพ่อบ้างไหมยังงไรเปล่า คราวนี้ต้องคิด
แล้ว เหล่าลูกทั้งหลายโตใหญ่กันมา ได้เวลาต้องคิด
หนักซักที เพื่อทำหน้าที่ลูกกตัญญูพ่อของแผ่นดิน

ช่วงส่งเสริมดีแสดงอาลัย ช่างวิเศษเหลือ
ล้น ผู้คนมีเวลามาแสดงน้ำใจหลังเสียน้ำตานอง
แผ่นดิน ปกติเห็นยากจนเวลาทั้งนั้น ไม่มีเวลา
ให้กับงานบุญพิเศษเช่นนี้ง่าย ๆ

เฉพาอย่างยิ่ง สื่อทีวี ไม่ต้องมีบันเทิง งด
ละครน้ำเน่าไปยาว สื่อสารได้ทำบุญประเทศ
มหาดศาล ประชาชนหุดาสว่างทั่วถึง รู้ซึ่งในหลวง
ทรงห่วงราษฎรไม่มีพ่อยู่พอกินทุกถิ่นป่าเขา
บุกป่าฝ่าดงขึ้นภูทักทะเล ลุยหมดไม่มีเกียงไม่เคย
พบเห็นพระเจ้าแผ่นดินไหนอดตาหลับขับตานอน
สู้ทนสาหัสอะไรขนาดนี้ เป็นถึงพระเจ้าอยู่หัว
แทนที่จะแสนสบายในรั้ววัง เปลา ใครรู้เข้าคง
หายอยากที่จะเป็นเจ้าแผ่นดินไปเลย ว่ามั๊ย

เรื่องราวของพระองค์ ยิ่งเปิดเผยเล่าสู่ฟังนั้น
โน่นนี่ ที่ไม่เคยได้ยินรู้เห็น เรายังซาบซึ้งตรึงตรา
ยิ่งเพิ่มพูนศรัทธารักบูชาฝ่าพระบาทเป็นหมื่นเท่า
ทวีคูณ สมแล้วกับบรรดาประชาผู้ภักดี ปรารถนา
ขอเป็นข้าราชการทุกชาติไป สาธุ!

จากนี้ไป ประชาชนยิ่งซบซามซึ่งน้ำใจในหลวง
ปานใด ยิ่งศรัทธากล้าเดินตามรอยเท้าพ่อของ
แผ่นดิน ประเทศก้าวไกลเกินคาดถึง ๓

พวกเรามีความรู้สึกโศกเศร้า
ก็ให้น้ำตาไหลออกมา
ตามธรรมชาติ
ไม่ต้องไปฝืนความรู้สึก
แต่หลังจากนี้ต่อไป
ต้องมีความเข้มแข็ง
แสดงความจงรักภักดี
ต่อพระองค์อย่างต่อเนื่อง
ด้วยการมีปณิธาน
สานต่อมรดก
ที่พระองค์ได้มอบให้
แก่คนไทยทุกคน

ภาพโดย ดินหิน รักพงษ์โสภ

มหาบุรุษของโลก

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

● Facebook : Thanong Fanclub

ในช่วงปลายรัชกาลที่ ๙ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
หลังจากที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพล
อดุลยเดชได้ครองราชย์ครบ ๕ รอบในปีพ.ศ.
๒๕๔๙ มีคำถามเกิดขึ้นต่อเนื่องมาตลอดว่า ถ้า
หากสิ้นพระองค์ไปแล้ว สยามประเทศจะดำรงอยู่
ต่อไปอย่างไร เพราะว่าพระองค์เป็นศูนย์รวมของ
จิตใจของชาวไทยที่ยกย่องและเทิดทูนพระองค์
เหนือสิ่งอื่นใด สยามประเทศมีความมั่นคงเป็น

ปึกแผ่นมากยิ่งขึ้น จากการที่พระองค์ทรงหมั่น
ทำความเพียรด้วยความไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยตลอด
รัชกาลเพื่อ

๑. สร้างสถาบันกษัตริย์ให้เข้มแข็งขึ้นมาใหม่
 ๒. ดูแลปกป้องพระพุทธศาสนา และ
 ๓. วางรากฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืนให้แก่
สังคมชนบทของไทย
- ถ้าหากว่าสิ้นพระองค์ไปแล้ว สยามประเทศคง

อยู่ได้อย่างไร คนไทยที่แตกแยกกันอยู่แล้วในช่วงปลายรัชกาลผ่านการปฏิวัติสี (color revolution) ที่ฝรั่งเศสเข้ามาให้คนไทยเสป โดยที่คนไทยบางส่วนมีการแก่งแย่งอำนาจกันเอง หลอกคนไทยกันเองให้ฆ่ากันตาย ยิงจะไม่แตกแยกกันหนักขึ้นหรือ?

มีการคาดคะเนกันไปทั่วว่าสยามประเทศจะล่มสลาย หรือประสบกับวิกฤติการทางการเมืองอย่างรุนแรง เนื่องจากไม่มีพระองค์ที่เป็นเสาหลักที่ค้ำจุนประเทศอีกต่อไป

แต่การเสด็จสู่สวรรคาลัยของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชกลับสร้างปรากฏการณ์มหัศจรรย์ที่เหนือความคาดหมายของทุกคน แม้ว่าจะมีความรู้สึกโศกเศร้า ร้องไห้ น้ำตาไหลแล้วไหลอีกจากการที่ต้องสูญเสียพ่อหลวงไปอย่างไร้วันกลับ แต่คนไทยทั้งประเทศกลับมาแสดงออกถึงความสามัคคีด้วยพลังศรัทธาที่ล้นเหลือ ลืมความแตกแยกทุกอย่าง ทุกคนร่วมแรงร่วมใจกันเพื่อแสดงออกถึงความจงรักภักดีในการไว้อาลัยของการจากไปอย่างไร้วันกลับของพระองค์ ทำให้ได้เห็นภาพที่ชัดเจนว่าพระองค์เป็นศูนย์รวมจิตใจของคนไทยแม้ตอนที่ทรงมีพระชนมอยู่ หรือตอนที่เสด็จสวรรคตแล้ว

ชาวต่างชาติทั่วโลกต่างมองดูปรากฏการณ์ของพลังศรัทธาที่คนไทยมีต่อในหลวงด้วยความพิศวง พระองค์ไม่เป็นเพียงพระมหากษัตริย์ของคนไทย แต่เป็นมหาบุรุษของโลกที่ทรงด้วยบารมี

ในตอนที่สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถเสด็จเยือนสหรัฐอเมริกาเมื่อหลายสิบปีแล้ว พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้คนไทยที่นิวยอร์กได้เข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิด มีสุภาพสตรีคนหนึ่งแสดงความกล้าหาญด้วยการตั้งคำถามที่คนไทยทั่วไปไม่กล้าพูดกันอย่างเปิดเผย โดยสุภาพสตรีคนนี้ถามสมเด็จพระราชินีว่า เมืองไทยโชคดีที่อยู่มาได้ทุกวันนี้ เพราะว่ามีบุญบารมีของพระองค์ทั้งสองคอยดูแลและค้ำจุน แต่ต่อไปถ้าหากว่าไม่มีพระองค์ทั้งสองแล้ว ประเทศไทยจะดำรงอยู่ได้อย่างไร

สมเด็จพระราชินีทรงยิ้มสรวล และตอบ

คำถามนี้อย่างตรงไปตรงมาว่าประเทศไทยจะอยู่ต่อไปได้ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ทั้งสอง แต่จะอยู่ได้เพราะคนไทยที่ต้องรู้จักรักสามัคคีกัน มีความเข้มแข็งในการดูแลกันเอง

สมเด็จพระราชินีตรัสได้ถูกต้องที่สุด พระองค์ทั้งสองเปรียบเหมือนเป็นพ่อและแม่ที่คอยดูแลทุกข์สุขของลูก ๆ หลาน ๆ ที่เป็นคนไทยทุกคน คนไทยทุกคนที่ร่วมเป็นเจ้าของประเทศต้องรู้จักดูแลและรักษาประเทศ ใครคนใดคนหนึ่งจะดูแลทั้งประเทศไม่ได้ ทุกคนต้องสามัคคีและร่วมแรงร่วมใจกันการปกป้องประเทศไทยให้ดำรงอยู่ต่อไปได้ด้วยความมั่นคงและเจริญรุ่งเรือง

ความจริงแล้ว พ่อหลวงยังไม่ไปไหน แม้ว่าจะเสด็จสวรรคตแล้ว เพราะว่าพระองค์ยังคงอยู่ในจิตใจของคนไทยทุกคน ขอเพียงเราดูจิตและระลึกถึงพระองค์ พระองค์ก็จะอยู่ในใจของเราตลอดไป พระองค์เพียงแค่นี้พักผ่อนหลังจากที่ทรงตรากตรำทำงานหนักมาตลอดรัชกาลที่ยาวนานถึง ๗๐ ปี คนเราหลังจากทำงานหนักแล้ว ต้องการพักผ่อนกันทุกคน พระองค์ก็เช่นกัน เราต้องให้พระองค์พักผ่อนบ้าง แต่ที่สำคัญในขณะที่พระองค์พักผ่อน เราต้องรู้จักสานต่อหน้าที่ของการเป็นคนไทยด้วยการทำความดี หรือการสร้างบารมีเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำแบบอย่างให้คนไทยได้เห็นตลอดรัชสมัย

พวกเราที่ร้องไห้ หรือมีความรู้สึกโศกเศร้าอย่างเหลือคณาจากการจากไปของพระองค์ก็ให้น้ำตาไหลออกมาตามธรรมชาติ ไม่ต้องไปฝืนความรู้สึก แต่หลังจากนี้ต่อไปต้องมีความเข้มแข็งและต้องแสดงความจงรักภักดีต่อพระองค์อย่างต่อเนื่องด้วยการมีปณิธานสานต่อมรดกที่พระองค์ได้มอบให้แก่คนไทยทุกคน คือการทำให้ประเทศไทยเป็นสุวรรณภูมิหรือสุวรรณภินดินอีกครั้ง

thanong

๒๓/๑๐/๒๐๑๖

* ไร่เมตตา เรียกว่า **คนใจยักษ์**
นิยมนัก มักกิน **สัตว์ทั้งหลาย**
โปรดสงสาร บ้างเถิด **เขาทุกซ์ตาย**
ไล่ใจร้าย ยักษ์หนี **ใจดีแทน.**

ใจดีหรือใจร้าย

(อัยกฐาชาดา)

พระพุทธองค์คราวเมื่อประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน ทรงได้เล่าถึงพระมหาเมตตา กรุณาของพระองค์ในชาติกาลก่อน ที่ทรงประพฤติ ประโยชน์แก่อกุลแก่สัตว์โลกทั้งหลายไว้

.....

ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติ อยู่ในพระนครพาราณสี พระอัครมเหสี ทรงตั้งพระครรภ์ ได้ประสูติโอรสพระองค์หนึ่ง ครั้นทรงเติบโตเจริญวัยแล้ว ทรงศึกษาเรียนรู้

ศิลปศาสตร์ทั้งปวงได้อย่างแตกฉาน ทรงเพียบพร้อมทั้งพระปัญญาและความกล้าหาญ

ต่อมาพระเจ้าพรหมทัตเสด็จสวรรคต พระโอรสจึงได้ดำรงอยู่ในราชสมบัติ ทรงครองราชย์โดยธรรม เป็นพระราชอาผู้ทรงมีพระมหาเมตตา กรุณายิ่งนัก

ก็ในสมัยนั่นเอง ประชาชนทั้งหลายส่วนมาก เป็นผู้เชื่อถือเทวดา(คือผู้ใจดีมีศีล)เป็นมงคล แต่ทว่ากลับหลงผิดพากันกระทำความผิดศีล นิยมฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต เช่น แพะ แกะ ไก่ หมู ฯลฯ เพื่อนำมา

กระทำพิธีกรรม(บวงสรวง)แก่เทวดาทั้งหลาย
สัตว์จำนวนมากจึงต้องได้รับทุกข์เจ็บปวดทรมาน
ถูกเบียดเบียนทำร้ายทุกวัน

เมื่อพระราชอาองค์ใหม่ทรงทราบเหตุดังนี้แล้ว
ด้วยน้ำพระทัยที่ประกอบด้วยพระมหาเมตตา
กรุณา ทั้งแก่ประชาชนที่หลงผิดและแก่สรรพสัตว์
ทั้งหลาย จึงรับสั่งให้เที่ยวตักลงปาวประกาศทั่ว
แคว้นแคว้น

**“จงงดเว้น จงเลิกขาด ไม่ควรฆ่าสัตว์มีชีวิต
ทั้งปวง”**

ผู้คนทั้งหมดจึงกระทำตามพระราชบัญชา
ไม่ใช่เครื่องเช่นไหว้บวงสรวงด้วยสัตว์ทั้งหลาย
เหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้ ทำให้บรรดายักษ์(คือ
ผู้ใจร้ายไร้ศีล)ที่เคยได้กินเนื้อสัตว์เป็นเครื่อง
บูชา นั้น ต่างพากันไม่ได้เนื้อสัตว์เป็นของเช่นไหว้
จึงโกรธแค้นชิงชังพระราชายังนัก ได้ไปรวมตัว
กันที่หิมวันตประเทศ(ภูเขาคิมาลัย) ปรึกษากัน
กันแก้ปัญหา โดยจะส่งยักษ์ตนหนึ่งที่หยาบช้า
ดูร้ายยิ่ง ให้ไปฆ่าพระราชาทิ้งเสีย

ยักษ์ดูร้ายตนนั้นจึงถือกระบองเหล็กอันใหญ่
เท่าข้อฟ้า มาปรากฏกายอยู่ที่เหนือพระแท่น
บรรทมของพระราชอา ในระหว่างมัชฌิมยาม
(เวลา ๒๒.๐๐ น. ถึง ๐๒.๐๐ น.)แห่งราตรี หมายจะ
ประหารพระราชอาสิ้นพระชนม์(ตาย)

ขณะนั่นเอง ที่ประทับของท้าวสักกะจอมเทพ
(คือหัวหน้าใหญ่ของผู้ใจดีมีศีล) ก็แสดงอาการ
ร้อนดังไฟลนอยู่ จึงตรวจดูสาเหตุทันที เมื่อทรง
ทราบเหตุนั้นแล้ว จึงทรงถือสายฟ้า(แสงสว่างแห่ง
ความดี)เป็นอาวุธ เสด็จไปประทับอยู่เหนือศีรษะ
ยักษ์ ในทันใดนั้นยักษ์เห็นแล้วก็ตกใจกลัว

ฝ่ายพระราชอาทรงรู้สึกพระองค์ ก็ตื่นจาก
บรรทมเช่นกัน ครั้นมองเห็นยักษ์ยืนอยู่เหนือ
ที่บรรทมของพระองค์ ก็ได้ทรงมีพระอาการ
หวั่นไหวสะดุ้งกลัวแต่อย่างไร ได้ตรัสถามยักษ์

“ท่านคือผู้ใดกัน มายืนถือกระบองเหล็กอัน
ใหญ่โตเช่นนี้ เพื่อจะคุ้มครองเรา หรือเพื่อจะฆ่า
เรากันแน่”

**“เราเป็นทูตของพวักษ์ ถูกพวักษ์
ส่งมาที่นี่ เพื่อจะปลงพระชนม์ของพระองค์ แต่
ท้าวสักกะเทวราชได้เสด็จมาอยู่บนหัวเรานี้ คอย
คุ้มครองพระองค์อยู่ ทำให้เรามีโอกาสที่จะทูล
พระเศียรของพระองค์ให้แตกกระจายได้”**

พระราชอาทรงสดับเช่นนั้น ยิ่งกลัวกลัว
อาจหาญตรัสว่า

**“เพราะเราเป็นผู้ประพฤตินิยมศีล เมตตา
กรุณาในสัตว์ทั้งหลาย ท้าวสักกะจอมเทพยอม
ทรงคุ้มครองรักษาเราแน่ มิฉะนั้นแล้วพวักษ์
และปีศาจ ก็คงคุกคามเหล่าสัตว์ทั้งปวงตายหมด
เราจึงมิได้กลัวเกรงอันใดต่อเจ้าเลย**

แม้พวักษ์ดูร้ายน่าเกลียด ด และพวักปีศาจ
น่าสะพรึงกลัว จะโยยหวอนคร่ำครวญกันไปก็ตาม
เถิด กิริยาที่มาหลอกหลอนให้น่ากลัวต่าง ๆ นั้น
มีอยู่เป็นอันมาก แต่เราก็ไม่กลัวเลยแม้สักนิด
พวกเจ้าทั้งหมดไม่สามารถจะสู้รบกับเราได้เด็ดขาด
จริงแต่จะพินาศไปหมดสิ้น”

พระราชอาตรัสถ้อยคำอย่างอีกเหิมในธรรม
ข่มยักษ์ดูร้ายตนนั้นไว้ได้ ท้าวสักกะจอมเทพจึง
ทรงขับไล่ยักษ์ให้หนีไป แล้วตรัสกับพระราชอา

**“ดูก่อนมหาราช พระองค์อย่าได้หวั่นวิตก
สิ่งใดๆ เลย นับตั้งแต่บัดนี้ไป การคุ้มครอง
พระองค์ซึ่งเป็นพระราชอาผู้ทรงธรรม จะเป็น
หน้าที่ของเราจอมเทพตลอดไป”**

ทรงประกาศตนเป็นผู้คุ้มครองรักษาแล้ว ก็
เสด็จกลับคืนสู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ของพระองค์
ตามเดิม

.....

พระพุทธองค์ทรงเล่าเรื่องราวในอดีตจบแล้ว
ก็ตรัสว่า

**ท้าวสักกะจอมเทพในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระ
อนุรุทรในบัดนี้ ส่วนพระราชอาผู้ทรงพระมหา
เมตตากรุณานั้น ได้มาเป็นเราตถาคต**

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖๘๖, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๖๘๘)

- โลกมนุษย์ เอาแต่ไวยวายเป็นสุขทุกข์เดินเรา
โลกโพธิสัตว์ เรียนรู้หาทางแก้ไข
ใช้สติมากกว่าอารมณ์ !

สมัครหรือยัง...โรงเรียนโพธิสัตว์ ?

มี แอปเปิ้ลอยู่ ๓ ใบ ที่เปลี่ยน
ใบแรก ที่อดัมกับอีฟเจอ...
ใบที่ ๒ เซอร์ไอแซค นิวตัน เจอ
และ**ใบที่ ๓** ของสตีฟ จ๊อบส์ !
แต่ถ้าเป็นโรงเรียน คุณรู้จักแคไหน โรงเรียน
โพธิสัตว์ ?

ต้องสมัครเองหรือไม่ ?

เสียค่าเทอมเท่าไร ?

อยู่แห่งไหนตำบลใด ?

ใครไม่รู้...ชีวิตรังแต่จะหมองหม่น...มืดมัว !

โลกมนุษย์มิใช่มีใบนี้ใบเดียว แต่มีมากมาย
มหาศาล เพียงแต่เรายังหาไม่เจอ !

พระไตรปิฎกยืนยัน เป็นเช่นนั้น

แต่ไม่ว่าโลกใบไหน วงจรมนุษย์ก็เป็นปกติ

ธรรมดา มี เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย

มีหัวโชน กำหนดบทบาทหน้าที่

แต่ละหัวโชน เขาก็มีกิจกรรมของเขา
สายธารแห่งกิจกรรมจึงอุปโลกน์ขึ้นเป็น
“ละคร”

โลกนี่คือละครโรงใหญ่... ใหญ่มักๆ !

เกิดมาแล้วต้องตายทุกคน นั่นคือธรรมชาติ
แต่เกิดมาทำไม เกิดมาแล้วจะทำอะไร ?

คนตอบได้ ต้องรู้จักถอดรหัสชีวิต

เอาแต่ไวยวายเป็นสุขทุกข์เดินเรา
อย่าคิด
ไม่ออก

ไข-ตัวหนอน-ดักแด้-ผีเสื้อ คือขั้นตอนการ
เจริญเติบโตของผีเสื้อ

มนุษย์เป็นผีเสื้อชนิดหนึ่งหรือไม่ ที่ยังจะ
ต้องเติบโต ก้าวหน้า แข็งแกร่ง ฉลาดลึกล้ำ ?

การแตกตัว ขยับขยายแต่ละช่วง เป็นความ
เจ็บปวด แต่คือความเจริญของชีวิต

“โลกถูกเป็นไฟ มัวสนุกเรีงว่า ไยไม่รู้จักหา

แสงสว่าง ?”

หลาย ๆ ชีวิต แปลงกายเป็นแมงเม่า บินเล่น กองไฟอย่างคึกคะนอง... จบลงที่ตายทั้งเป็น !

กิจกรรมทั้งหลาย เป็นตัวกระตุ้นให้มนุษย์ เรียนรู้

แต่เมื่อตั้งจิตผัด ย่อมไม่บรรลุเป้าหมาย

หลวงพ่อสอนผ้าขี้เหล็กให้สำนึก วันๆ กินแต่ เหล้า ดบตีลูกเมีย

ท่านขึ้นไปร่องสวน ที่ลูกครอกตำผุดตำวาย

“คูชิ แม่ปลาช่อน มันเป็นสัตว์เดรัจฉานแท้ ๆ ก็ยังรักลูก...”

หลายวันผ่านไป ผ้าขี้เหล็ก เจอหลวงพ่อก้ม ลงกราบ ขอขอบคุณที่ชี้แนะ

“ลูกครอกอร่อยมากครับ...!”

อนุสติมีมากมาย เขามีให้เรียนรู้ มีใช้กิน !

“ลุ่มหลง มัวเมา” มีเกิดได้ในทุกสถานะ ทุก ชนชั้น จะเป็นนักการเมือง จะเป็นนักบริหาร หรือ กระจายจกเชิงใจ

ทุกคนต้องต่อสู้ ต้องเอาชนะอำนาจใฝ่ต่ำ เอาชนะบทเรียนเป็นสิบ เป็นร้อย เป็นพัน เป็น หมื่นบทเรียน !

เจ็บทุกครั้ง แต่เราจะเข้มแข็ง

ยากก็จริง แต่สู้ด้วยความมุ่งมั่น เอาจริงเอาจริง ของเราไม่ได้

โลกของพระโพธิสัตว์ เป็นโลกแห่งการ บำเพ็ญ เรียนรู้

นรกหรือสวรรค์ ต้องเรียนรู้

สุขหรือทุกข์ ต้องเรียนรู้

เพราะเหตุนี้อย่าแปลกใจ ถ้าท่านจะไปเกิด เป็นเดรัจฉาน !

แต่สิ่งหนึ่งที่ท่านไม่เปลี่ยนแปลง คือ **“การเรียนรู้อัน” “การสรุปบทเรียน” “การถอดรหัสชีวิต”**

หน้าที่ของโพธิสัตว์ ต้องสั่งสมบารมี

จะผจญวิบากร้ายแรงแค่ไหน ท่านต้อง ปรับเปลี่ยน แปลงสาร หลอมสกัด

ทำวิบากให้เป็นบารมีให้สำเร็จ

อาจจะพ่ายแพ้ในระยะแรก ด้วยอ่อนหัดใน

ประสบการณ์ อ่อนหัดในการทำจิตให้แยกกาย !

นี่ไง ที่เขาว่า “อุปสรรคสร้างปัญญา !”

“ปัญหาไว้แก้ !” “มารไม่มี บารมีไม่เกิด !”

“ความทุกข์ที่ท่านทน จะหลอมคนให้ทนทาน”

นักเรียนโพธิสัตว์ท่านนั้นที่จะซาบซึ้ง...

มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อจุดบนโลกทั้งหลาย

เขาต่างลืมน้ำที่ ลืมเป้าหมาย ลืมหน่วยกิตที่ ลงเอาไว้

กลับหลงไขว่คว้า แสวงหาความสุข

แสวงหาภพยศสรรเสริญ

แสวงหาเบญจกามคุณทั้งหลาย

สักวันหนึ่ง พอนึกได้มักจะสายเสียแล้ว ไม่ เป็นไร ขอแก้ตัวครั้งต่อไป ๆ ๆ ๆ

จุดที่ไรก็ผัดผ่อนตัวเองทุกที ๆ ๆ ๆ

การสำนึกตัวเร็ว ย่อมเจ็บตัวน้อย

สำนึกช้าก็เจ็บตัวมากขึ้นเป็นธรรมดา

นี่ไง นิกายมหายาน ท่านถึงใจดี มีเมตตา บอก ว่า **ทุกคนคือโพธิสัตว์ !**

เมื่อมหายานบัญญัติไว้เช่นนี้ มนุษย์ทุกคน ก็จะเป็นนักเรียนของโรงเรียนโพธิสัตว์ไปโดย ปริยาย !...น่าดีใจหรือเสียใจ ?

ท่านผู้รู้ได้ตั้งนิทานแมลงสาบไว้ว่า “ในร้าน อาหาร ลูกค้าตกใจเมื่อเห็นแมลงสาบ

แมลงสาบบินไปโต๊ะใคร ลูกค้าก็ร้องตะโกน ตกใจกันหมด

เหตุการณ์เริ่มวุ่นวาย หนวกหู

บ่อยคนเก่ง รีบเข้ามาแก้ปัญหา จับตัว แมลงสาบออกไป

อย่างไม่ตื่นเต้น อย่างไม่ไว้วางใจ”

นิทานเรื่องนี้ต้องการบอกว่า ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ แมลงสาบ แต่สำคัญที่ “วิธีการจัดการ” กับปัญหา ต่างหาก

โลกมนุษย์ เอาแต่ไว้วางใจ สุขทุกข์ตื่นเร่า

โลกโพธิสัตว์ เรียนรู้ หาทางแก้ไข ใช้สติ มากกว่าอารมณ์ !

ขอโทษครับ เลขประจำตัวเท่าไรครับ ?

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๕

ฉบับที่แล้ว ๓๑๕ เรากำลังพูดถึงนายไชยบุญลย์ (อดีตธรมชโย) เจ้าสำนักงานบิน“ธรรมกรวย”(อันว่า“กรวย”คำนี้ หมายถึง รูปทรง“กรวย” ที่มันมีปากบานออกไปไม่มีวันจะสิ้นสุดการยาวย่นบานออกไป เพราะมันตรงกับ“ความรู้และความจริง”ของสำนักนั่นเอง) เราอาศัยรูปลักษณะของ“กรวย”และเป็น“กรวย”ที่มีปากย่นปากยาวออกไปอย่างไม่สิ้นไม่สุด แบบ“นีออนสตอป”(nonstop) ings คำว่า“เวลากาละ”กันไปเลยทีเดียว

สำนักงานบินนี้เขาพากันปฏิบัติธรรมแบบก่อ“ภพ”สร้าง“ชาติ”ใส่จิตตนเอง ชนิดที่เป็น“กรวย”ปากย่นยาวออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด นิรันดร เป็นสัสสตทิฏฐิ์ไปเลย ไม่มี ความจบ มีแต่ไป..ไป ..ไปตะพึด ไม่มีเวลาจบ เขาพากันมี“ภพ”ไม่จบด้วย“เวลากาละ”

พุทธนั้นมีจุดหมาย“ดับภพ”จบ“ชาติ” แต่ตลอดเวลาของสำนักงานบินนั้นมีแต่สร้าง“วิมานสวรรค์”หลอกให้คนติดยึดประเพณีปฏิบัติเพื่อได้“สวรรค์”กันไม่รู้จบ และ“สวรรค์”นั้นที่แท้ก็เป็นแค่“ภพ”ที่“จิตเกิด”(ชาติ)“วิมาน”ขึ้นในจิตใจ ตามที่เขา ยัง“หลงผิด”กัน เขาจึงไม่มีทางพ้น“อวิชชา”

“สวรรค์”แท้จริงก็คือ“ภพ” ซึ่งผู้ยังมี“ภพ”อยู่แม้จะเป็น“สวรรค์”ก็ตาม ย่อมมี“นรก”เป็น“ธรรมะ๒”คู่กันอยู่แน่ “วิมาน”นั้น

แท้ ๆ แล้วก็คือ ภาวะที่มันแค่ม ๒ แล้ง ๆ ซึ่ง ประดาคน“สมมุติ”กันขึ้นว่า เป็น“สัจจะ” (สมมุติสัจจะ) แล้วก็ทำความรู้สึกของตนให้ “เป็นจริง”ขึ้นตามนั้น จน“รู้สึกว่าจะจริง” แล้ว “จำได้” เรียก“อาการ”นี้ว่า“สัญญา”

และที่สำคัญคือ ดอกย้ำ“สัญญา”สั่งสม ให้ติดให้ยึดไว้นาน กระทบ“ติดยึด”ว่า“เที่ยง” (สัญญาะ นิจจาณี) “อาการ”นี้แลคือ“อุปาทาน”

ซึ่งถ้ายึดมั่นถือมั่นว่า เป็นจริงที่เที่ยงแท้ เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ขาดไปจากตนไม่ได้ ต้องเป็นต้องมียุณิรันดร ก็เป็น“กิเลสสาละ”

อะไรก็ตาม ที่คนยึดว่ามีอยู่“นิรันดร” สิ่งนั้นคือ“อนุสัย” แม้แต่“ความดีสุด-สูงสุด-วิเศษสุด”ปานใด ๆก็ตาม เช่น“พระเจ้า”(God)

“พระเจ้า”หรือ God นั้นคือ“จิตนิยาม” หรือที่เรียกว่า“พระจิตวิญญูญาณ”นั้นแหละ และเป็น“พระจิตวิญญูญาณ”ที่พิสูจน์ได้ใน “คุณวิเศษ”ของพุทธ “คุณวิเศษสูงสุดของพระเจ้า” คนปฏิบัติให้เกิดในตนได้ ซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ“พระเจ้า” ตั้งแต่ชีวิตยังเป็น ๆนี้ “จิตวิญญูญาณ”มี“คุณพิเศษ”ระดับ “พรหม”คือพระเจ้าอันพิสูจน์ได้ และแสดง พฤติกรรมจริงปรากฏให้โลกมนุษย์เห็นได้

เรื่องเหล่านี้ นายไชยบุญลย์ซึ่งเป็น“นักอ่าน”ตัวยงได้อ่านมามาก รู้มาก ก็“หลงตน” ทำตนเป็น“ศาสดาตัวเบ้ม” หลอกมนุษย์โลก ดังที่เขาได้ทำนั้นแหละ ล้วนคือความไม่จริง

ซึ่ง“ศาสตราจารย์”ของสำนักงานบิน (นายไชยบูลย์) ที่เขาใช้ว่าทกรรมเรียกตนเอง เท่สุด ๆ ว่า “อาจารย์ไม่ใหญ่” จริตวาทีนี่คือ “เล่ห์เหลี่ยม”(tactics) อันคายแยบแสบแสนของ นาย“ไชยบูลย์”หรือสมิ“ธัมชโย” คนผู้นี้ มีชื่อแต่ฉายาจริงก็ยัง“หลอก”คนว่า เป็น“ผู้ เต็มไปด้วยความชนะ-ผู้มีชัยชนะทางธรรม”

แต่แท้จริงเขาแพ้ หรือชนะกันแน่...?

“ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่ง ทั้งโลก ในที่สุด”

นายไชยบูลย์ หรือสมิธัมชโย บริสุทธิ์ จริง หรือเปล่า?

ซึ่งหลักฐานทั้งหมดในสิ่งที่เขาทำและ คำพูดทั้งหลายที่เขาใช้ ล้วนสื่อแสดงให้เห็น ถึงความตลปตะแฉงตอแหลอยู่ในนั้นทั้งสิ้น

เช่น พูดไป-ทำไป จะให้คนเข้าใจว่า “เล่น” เหลาะ ๆ แหละ ๆ เพื่อ ๆ ผัน ๆ แต่เอา จริงเอาเท่านั้น ทำคนหลงใหลมงายจริง ๆ

พูดก็อย่างหนึ่ง ทำก็อย่างหนึ่ง

พูดเล่น พูดหลอก แต่เอา“เงิน”คน จริง ๆ เอาชนิดที่สนิทเนียนด้วยนะ คือ เงิน นั้น เป็น“เงินที่ทำทาน” เงินที่ให้แล้วให้เลย

แล้วเอาไปผลาญสารพัด เป็น“ของ เล่นหลอกเด็ก”ทั้งนั้น ..ใหญ่ นะ ..สวยงาม แต่ใหญ่และสวยงามอย่างวิถิตารผลาญพรว่าวัตถุ ทรัพย์สินเงินทองฉิบหายวายปวงจริง ๆ

คนไร้เดียงสา อวิชชาถึงมงาย หลงเชื่อ ดังที่เป็นและเห็นอยู่ นี่คือ จำนวนมวลคนไร้

เดียงสา ด้อยปัญญา พวกกันทำให้เห็นอยู่แท้

เขาพูดเหมือนฝัน ๆ เพื่อ ๆ แต่ทำจริง มันมีแห่งวัตถุ มีเลอะเทอะไปทั่ว ทั้งใน ประเทศ นอกประเทศ ซึ่งใช้เงินมหาศาล หลอกขูดรีดเงินคนมาได้ก็เอามาผลาญ สารพัดสิ่ง ออกแบบก่อสร้างพิลึกกึกกือ แปลกประหลาดขึ้นมาในโลก-อวดใหญ่ อวดโต อวดสวยที่แสนเซย จะว่าเป็นศิลปะ ก็แสนจะแข็งได้ เส้นสายสีสันก็ตลกกว่าจิว ผสมดิสโก้บี้บี้ ล้วนผลาญพรว่า-ตั้งโรงเรียน ผันในผัน-เป็นครูไม่ใหญ่-ตื่นขึ้นมาหาหนึ่ งที่-แล้วผันเป็นตุเป็นตะ ..พูดไป..อีเดียว

พูดเชิง“เล่น”แต่เจตนาให้คนหลงเชื่อ ว่า“จริง” สะกดจิตเอาด้วย หลอกด้วย ใช้ เล่ห์กลสารพัด คนโง่ โดยเฉพาะถูกสะกด จิต ก็หลงใหล มงาย เชื่อถือ เป็นทาสผู้ ปล่อยไม่ไป คนก็ช่างกระไร..โง่เง่าให้เขา หลอกได้ เป็นตุเป็นตะ เป็นไปตามที่เขาใช้ จริตการวาทกรรม ซึ่งก็มีคน“โง่หนั”อยู่ กลุ่มหนึ่ง แต่ก็มากพอดู ทว่าถึงอย่างไรก็ ไม่ใช่คนไทยส่วนใหญ่ของประเทศเด็ดขาด

คนไทยที่มีวิญญาณไทยแท้ส่วนมาก ไม่ใช่คนโง่ที่จะให้นายไชยบูลย์หลอกได้แน่

นายไชยบูลย์ใช้“การสะกดจิต”(hypnosis หรือ meditation)ที่เขาทำได้ตรงตามวิธีการ สะกดจิต..เป๊ะ! เขาก็มีผลได้มวลคนถูกสะกด

การหลับตาเพ่งเข้าไปสะกดจิตตนให้ จดจ่ออยู่ที่จุดหนึ่งจุดเดียว กดให้แนบแน่น

แนวแน่อย่างสนิท คือ meditation นี้แหละ เป็นการสะกดจิต ทั้งสะกดจิตตนเอง เกิดพลังงานทางจิตมีประสิทธิภาพ และทั้งให้คนอื่นสะกดจิต แล้วสั่งการให้ทำตามได้ง่ายดาย เป็นทาสผู้ไม่มีความคิดเป็นของตนเอง ปฏิบัติตามนายสั่งทุกอย่าง

นายไชยบุญย์ทำทั้งสองอย่าง เพื่อเอาประโยชน์ ได้อย่างมหาศาล ดังที่เห็นอยู่

เขาหลอกคน ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสทุกอย่าง เป็นต้นว่า หลอกในเรื่อง“ทาน”

เขาสามารถสะกดจิตสั่งการ ปลุกกระดมให้คนมา“ทำทาน”เข้าไป ๆ ๆ ให้ติด-ให้ยึด มันถือมัน-ให้หลง(โมหะ)ว่า ทำทานแล้วได้“ภพ-ชาติ”เป็นของจริง แล้วให้คนมา“ทำทาน”กับตนเอง แล้วจะได้“สวรรค์”ทั้ง ๖ ชั้น

สวรรค์คือ“ภพ”อย่าลืมนะ! “ภพ”จริงๆ คือ อากาของใจที่ยัง“มีอยู่”ในขณะนี้ นี่ จึงจะเรียกว่า“จริง” เพราะมีในปัจจุบัน และสามารถยืนยันกับผู้อื่นร่วมสัมผัสด้วย

แต่“ภพในอนาคต”นั้น ยังไม่เกิด ยังไม่มี ..ใช่嗎? ยังเพ้อฝันอยู่เท่านั้น ยังไม่มีใครรู้ใครเห็นเลยว่า “อนาคต”ที่ว่านั้น มันเป็นอย่างที่พูดหรือเปล่า? จะเป็นได้หรือเปล่า? หรือว่ามีแต่“ไม้”เกินความจริง!!!

ย้ำกันอีกทีนะว่า “ภพ”คือ อากาที่ยังมีอยู่ในใจขณะนี้ เป็น“หทัยรูป” อยู่ที่จิตคน ส่วน“ชาติ”ก็คือ “อากา”นั้นๆ” ที่ยัง“มี

อยู่”ในใจ มีอยู่ในขณะนี้แหละนี่

ขอเน้น..“ยังมีอยู่”นะ! เป็น“ชีวิตรูป”ให้เราสามารถกระทบสัมผัสเห็น“อากา”ที่ยังมี“อินทรีย์”(พลังงานที่เคลื่อนให้รู้) นั้นๆ ในปัจจุบัน โทหน้ โต้้งๆ อยู่ ยังไม่หายไป

แต่นายไชยบุญย์หลอกคนนั้นเอาทั้งสิ่งที่เป็น“อดีต”ที่คนระลึกได้ตามไม่ได้และนายไชยบุญย์พูดนั้นจริงหรือเปล่านั้น(อนาคตคือ ภาวะที่ยังไม่มีแน่ๆ กว่าอดีต กว่าปัจจุบัน) ยังไม่มีอะไรปรากฏ ยังไม่มีโอกาสพิสูจน์ได้เลย แต่กว่าจะพิสูจน์ได้ ต่างก็จะตายจากกันไปก่อนทั้งนั้น เพราะที่เขาหลอกไว้ มันคือ ความเป็น“อนาคต”ทั้งสิ้น ยังมาไม่ถึงทั้งนั้น แล้วใครจะไปเอาผิดเขาคนเดียวไม่ได้นะ ก็ต้องเอาผิดตัวเองด้วย เพราะเขาก็บอกแล้วว่า“วิมานในอนาคต” แต่คนแห่ไปเชื่อเขาเอง!

นายไชยบุญย์หลอกอย่างได้ผลว่า “ภพสวรรค์ในอนาคต” เป็นของจริงนะ!!! ทั้งๆ ที่อนาคตคือ สิ่งที่ยังไม่มีจริงเลยสักอนาคต และสิ่งที่นายไชยบุญย์หลอกนั้น เป็นสิ่งที่เขาวาดปั้นขึ้นมาเองลมๆ แล้งๆ แต่เขาเอากิเลสคนเป็นตัวตั้ง แล้วพูดเพ้อพกปั้นสร้างขึ้นให้ถูกกิเลสคน ใครอยากได้อะไรอย่างไร เขาก็พยายามหลอกตามนั้นทั้งนั้น ว่า มีหมด

เป็นการหลอกเด็ก ๆ ไร้เดียงสา ยังงัยยังงั้นเลย ซึ่งจริง ๆ ก็คือพากัน“อวิชชา”แท้ ๆ

เขาหลอกว่าขอให้“ทำทาน”เลย ทานให้เขานี้แหละ ทานหมดตัวเลย ตายเป็นตาย ทานไม่เหลือ รับรอง“ได้คืนแน่ แต่ในอนาคต” โน่นนะ!!!! (จริงไม่จริงไม่มีใครรู้) “ทาน”ให้แก่เขานี้ เขาสามารถบันดาลให้ได้นะ เพราะเขาสูงส่งมาก สูงส่งเป็นต้นธาตุต้นธรรม ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าทั้งหลายด้วย ดังนั้น ทานให้เขานี้แหละแล้วจะได้“ผล” เป็น“วิมานในอนาคต”ตามที่เขาสรรพหามาพูดหลอกว่า สวยงาม หรรษา ใหญ่โตมหาศาลพิลันพิลิก น่าอยากได้ อยากมี อยากเป็น ตามกิเลสคน

“อนาคต”คือ ความยังไม่เกิดขึ้นในโลก เป็นเพียง“ภาพเพื่อฝัน”เท่านั้น ยังไม่มีในโลก

ซึ่งจะปั้นสร้างให้มากให้ใหญ่ให้แปลก ให้สวยถูกใจอย่างไรก็ได้ แต่หลากหลายสารพัดเพื่อไป มันแค่“คิดได้”เท่านั้น แต่เป็นจริงในโลกไม่ได้ มันสนองกิเลสอยากใหญ่

อยากสวย อยากหรรษา อยากมโหฬารพันลึก ที่ตรงตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างยิ่ง คือ หลอกให้หลงติดยึด“สวรรค์ ๖ ชั้น” ทุกชั้น แต่ละชั้น ครบทั้ง ๖ ชั้น ได้สำเร็จแล้ว เขาก็ล้าทับกันอย่างหนักเลยว่ ให้ทำใจในใจ เกิด“ความปลื้ม”(อึดตมนตา)เข้าไป ๗ ๗ ๗ ให้มาก ๗ ๗ ๗ คนอวิชชาก็ทำตาม ก็โง่กันหมด

แล้วก็ล้าทับอึดเอา“ภาพ-ชาติ”เข้าไป ใส่ใจหนักจัดแน่นชนิดหนาเตอะเป็นอนุสัย อย่างประมาณไม่ได้

การตอกย้ำ“ความปลื้ม”(อึดตมนตา)ใส่จิตตน นั่นคือ การล้าทับให้มี“ความเกิด”ที่เรียกว่า “ชาติ”เป็นเทวดาใน“ภพ”ที่เรียกสูงสุดว่า“ปรนิมมิตวสวัตติ” ก็ยังมี“ภพ”ลึกสุด ๆ เนียนแน่นยิ่งขึ้น ๆ ๗ ๗ ด้วย“อวิชชา”แท้

“ความปลื้ม”นี้ ที่บาหลีว่า“อึดตมนตา”นั้น ก็ยืนยันทฤษฎีขณะชัดเจนอยู่แล้วได้ตั้ง ๆ ว่า มัน“อึดตา”(อึดต)แท้ ๆ ซึ่งอยู่ที่“ใจ”(มน)นี้

เพราะหากใคร“เริ่มมีการได้”ขึ้นในจิต แล้วเกิด“อาการ”เป็น“ความปลื้ม” และยังตอกย้ำ“ความปลื้ม”นั้นใส่จิต ยิ่งกระหน่ำแน่นเข้าไป ๗ ๗ อัด ๆ จัด ๆ แรง ๆ เข้าไป ๗ ก็เป็น“อึดตมน”คือ “ใจที่เป็นอึดตา”นั้นก็ยิ่ง ๆ ๗ ขึ้นนั่นเอง

ที่ผู้ไม่รู้ คือ ผู้“อวิชชา”อยู่ จะหลงตอกกระหน่ำซ้ำซ้ำด้วย“อาการ”ชนิดนี้ใส่จิตตนเอง จึงเท่ากับตอก“อวิชชา”ให้หนักให้แน่น เข้าไป ๗ เป็น“ภพ”ขั้นที่ ๖ หลังจากตอก“ภพ”ใส่จิตตนตั้งแต่ต้นมาถึง ๕ ชั้นทุกลำดับแล้ว

แล้วก็มาตอกกระหน่ำซ้ำสุด ๆ กันอีก จึงยิ่งเป็นผู้ได้“ภพ”ทั้งแน่นทั้งหนาทั้งหนักทั้งหนึบจัดมากขึ้นไปอีกสุด ๆ จริง ๆ

มันไม่เป็นการลดละ หน่ายคลาย “ภพ-ชาติ”ให้แก่ตนเอาเลย ตั้งแต่“ภพ”แรกคือ ตั้งแต่จาตุมหาราช มาเรื่อยทั้งซับซ้อน หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสังสัคคะ)ทั้งย้ำแล้วย้ำอีก

นี่คือ การปฏิบัติผิดที่มีจฉาภิภูจู้แท้ ๆ จริง ๆ อัดแน่นเต็มที ๑๐๐ %

“ภพ”คือ “อาการที่ยังมีอยู่”ในใจ เป็น “ภาวรูป” ซึ่งผู้เรียนรู้ตามพระวจนะที่ตรัสไว้ของพระพุทธเจ้า จนสามารถ“จับอาการ” ที่เป็น“ชาติ” ที่เป็น“ภพ”นี้ได้ ภาวะนั้นคือ “หทัยรูป” หลงกันว่าเป็นแดนที่น่าได้น่ามี น่าเป็น จึงมี“ภพเทวดา ๖ ชั้น”นี้เท่านั้น ไม่มี“ภพ”อื่นใดเลยที่คนหลงยึด หลงอยากได้

“ภพ”ในโลกของคนที่หลงอยากเป็น อยากมีอยากได้ทั้งหมดทั้งมวลของปุถุชน ผู้ยังหลง(เมหะ)หรือยังอวิชชาอยู่ทั้งหลายก็มีแค่“ภพ ๖ ภพ”นี้เท่านั้นเอง ในความหลงในความโง่(อวิชชา)ของประดาคนผู้“อวิชชา”อยากเป็นอยากมีอยากได้ ไม่มี“ภพ”อื่นเลย

ผู้หลงทำ“ภพเทวดา”ใส่ตน ผู้นั้นก็คือ ผู้ยังมี“ภพนรก”อยู่ในตน ไม่หมดไปจากใจ

และจริงที่สุดว่า ไม่มีใคร“อยากได้นรก”มาให้ตนเด็ดขาด แต่ขณะใดคน“หวังสวรรค์”ขึ้นมา(สาเปกโข) ขณะนั้น“นรก”ก็ตามติดขึ้นมาด้วย เมื่อคนผู้นั้นไม่รู้จัก“สวรรค์แท้”แล้ว “หวังสวรรค์”ขึ้นใส่ใจตน นี่แหละ“ภพ”ก็เกิดขึ้นทันที ณ บัดนั้น

ดังนั้น จึงพึงเรียนรู้“เหตุ”ดีให้ได้ แล้วทำ“เหตุ”นั้นให้เต็มสมรรถนะเกิด นั่นคือไม่ต้อง“หวัง”เลย สร้างแต่“เหตุ”นั้นให้เต็มก็พอ

“เหตุ”ที่เต็มบริบูรณ์ ก็คือ“ผล”นั่นเอง จึงไม่ต้องให้มีอาการ“หวัง”ขึ้นในจิต ฉะนั้นคือ “อุpekโข” ซึ่งมีใช้“สาเปกโข”

เห็นชัดมั๊ย? “เปกข”หรือ“เปกโข” คือภาวะของผู้เพ่งดู ผู้มองหา ผู้ที่เห็น

ส่วน“อุ”นั่นคือ พัน เหนือ บน ขึ้น นอก “สา”คือภริยา,สุนัข(ภาวะไม่ควรเป็นไม่ควรมี) อุpekโขคือผู้“พ้นจากภาวะไม่ควรมี”นั้น สาเปกโขนั่นคือ ผู้ยังไม่พ้นภาวะที่ไม่ควรมี จึงเท่ากับ ผู้ยังมี ยังเป็น ยังมีหวังอยู่

อุpekขา จึงเป็นการพ้นไปจากภาวะหวังนั้นแล้ว เหนือไปจากภาวะมีหรือเป็นนั้น ๆ หลุดพ้นไปจากภาวะนั้นแล้ว จึงเป็นผู้ว่างจาก“ภพ”นั้น ๆ ไปแล้วจริง

เป็นผู้“ไม่มีภพ-เหนือภพ”ไปแล้ว”

ผู้ปรารถนา“ความไม่มีภพ”หรือ“ความเป็นสหายแห่งพรหม” ก็ต้อง“ทำใจในใจ”ให้ เป็น“พรหม”ให้ได้อย่างสัมมาทิฏฐิเช่นนี้

ผู้หมดสิ้นเกลี้ยง“ภพเทวดา”ในใจตน ผู้นั้นคือสหายแห่งพรหม หรือคือ อรหันต์

ถ้าไม่“สัมมาทิฏฐิ” แล้ว“สัมมาปฏิบัติ” จนกระทั่งบรรลุ“สัมมาปฏิเวธ” ..ก็ไม่มีจริง

ที่จริง..“ภพเทวดา”มัน“ไม่มีตัวตนจริง”เลย มัน“อนัตตา”จริงแท้ต่างหาก มันเป็น“ชาติ”ที่กำหนดขึ้นใน“อนาคต”ใน“ปัจจุบัน”แค่นั้น แล้วหลงผึกแน่นใส่“อนุสัย”ไว้ด้วยความโง่คือ“อวิชชา”เป็น“อดีต” จึงเป็น“ผู้มี”

ยังไม่เป็น“ผู้ว่าง” เห็นความจริงนี้มั๊ย?

หากเป็นปัจจุบันที่“สัมผัส”อยู่ในขณะนี้ ก็มีความรู้สึกหัด ๆ อยู่ว่าเป็น“สุข”ขณะ

นี้ สมมุติของคุณมีอากาว่า“สุข” แต่ผู้ไม่
“สุข”ด้วย เขากลับ“ทุกข์” เขาก็“จริง”ของเขา
ซึ่ง“สุข-ทุกข์”นี้เมื่อหมดเวลาแล้ว มันก็หายไป
ไปทั้งคู่ มันมีอยู่ที่ไหนกัน เว้นแต่ว่าใครยึดไว้
ใน“ความจำ”ของ“จิตนิยาม”แต่ละคนเท่านั้น

“สุขหรือทุกข์”มันจึงไม่มีอะไรจริงอัน
ไหนแท้ มันจึง“เท็จ”ทั้งคู่ หรือไปยึด“จริง”
กันเองแต่ละคนต่างหาก มัน“สมมุติ”จริง ๆ

ดังนั้น “สุข”ก็คือ “สุขเท็จ”(สุข + อลิกะ = ส
ขัลลิกะ) สุขไม่จริง สุขไม่ใช่ของแท้อะไร มันเป็น
แค่“อารมณ์ลวง” ที่ต่างคนต่าง“สมมุติ”เอา
ของตน ๆ ที่แตกต่างกันไป เป็นความหลงยึด
สุข แปลว่า ดี ; ข แปลว่า ว่าง

คำว่า “สุข”จึงแปลว่า ว่างนั้นแหละดี
ดังนั้น “สุข”ที่มันอร่อย,สนุก ฯลฯ คือ
ไม่ว่างจึงเป็น“เท็จ” เป็น“อารมณ์แก้หรือลวง”

“อารมณ์ลวงหรือความรู้สึกแก้”(เคหสิต
เวทนา)นี้แหละที่เราจะต้องทำให้มันหมดสิ้น
ไปจากจิตเรา เพราะจริง ๆ นั้นมันไม่เที่ยง-
มันเป็นทุกข์” เพราะแท้ ๆ แล้ว“มันไม่มีตัว
ตนจริง”หรือ คนที่“ยึดว่าจริง”จึงมีสุขมีทุกข์

ที่แท้ เกิดจากสัมผัส ที่มันมีเหตุปัจจัย
เท่านั้น ขาดจาก“สัมผัส”นั้น มันก็หายไป

ผู้ที่เห็นว่า“ไร้สาระ” ก็ไม่ต้องไปเสีย
เวลา เสียแรงงาน เสียทุนรอนอะไรให้กับมัน
สุข คือ อารมณ์หรือความรู้สึก(เวทนา)ที่

ใคร“หลงยึด”ให้มีเฉพาะตนเป็น“สัญญา

นิจจანი”ของใครของมัน เท่านั้นจริง ๆ

จึงเป็น“เท็จ”(อลิกะ = เท็จ) สำหรับผู้เห็น
ต่าง เห็นแยกกัน สำหรับผู้อื่นหรือสากล

ผู้มี“ความรู้สึก”นั้นว่าเป็น“เท็จ” ย่อม
เห็นว่า“ไร้สาระ”ก็ไม่เอา ไม่สนใจ เมื่อศึกษา
ดีแล้วจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงนั้น ๆ ได้แท้

ใครไม่สนใจศึกษา ปฏิบัติพิสูจน์ เขา
ก็“สูญเปล่าธรรมดา” เขาก็ไม่ได้ความจริง

“สูญเปล่าธรรมดา”คือ อะไร?

คือ ไม่ได้ทำจิตให้เกิดกระบวนการ
เรียนรู้จากการวิเคราะห์วิจัย“ธรรมะ ๒”อัน
เป็นองค์ประชุมของ“รูปกับนาม”ที่เรียกว่า
“กาย” ได้แก่ ๑.“ภาวะที่ถูกรู้”คือ“รูป”(object)
และ ๒.“ภาวะของธาตุรู้ของเรา”คือ“นาม”(sub-
ject) นี้คือ“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา)ที่ไม่ได้เรียนรู้
“กายในกาย” จึงเป็น“ความสูญเปล่า”ข้อที่ ๑

ข้อที่ ๒ ไม่ได้เรียนรู้“เวทนาในเวทนา”

ข้อที่ ๓ ไม่ได้เรียนรู้“จิตในจิต”

เขาจึงไม่มีสิทธิ์รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต”หรือ
“วิญญาณ” หรือ“มโน” ก็ได้แต่เป็นทาส“จิต”
งมกายอยู่กับ“จิต”ที่เป็น“อกุศล”มันนำพาไป

เพราะจิตเขาจะมีแต่บานปลายออก
ไปเป็นภพเป็นชาติของ“วิมานสวรรค์”ตาม
ที่เขา“ตั้งจิตปรารถนา”กันว่าจะรวย ๆ-จะ
สวย ๆ-จะใหญ่ ๆ-ที่จะเสพสุข ๆ-จะมีอำนาจ
ที่สุดในโลก จึง“มีอึดตา”ไม่มีจบเลยจริง ๆ

ดังนั้น ในทุกขณะของเวลาเขาจึงไม่มี

ความลดละ หน่ายคลาย เพื่อที่จะหมดสิ้น
ภพจบชาติ แต่อย่างไรเลย

มีแต่พากัน“ประพุดตัวอย่างกับเล่น
ลิเกหรือจ๊ว”(dramatics)สร้างภาพ“ความเป็น
ระเบียบเรียบร้อยยิ่งล้ำ-ประดิดประดอย
ประดับประดาสวยสดงดงามเหลือหลาย-
ร่ำรวยมโหฬารมหาศาลสุด ๆ-หรรษาเริด
อลังการยิ่งใหญไพศาลพันลึก-เป็นผู้ดีแสน
สุภาพยิ่งยอดหาที่ติมิได้ ฯลฯ” ซึ่งเห็นได้ชัด
ว่า ประมวลเอา“ความดี..พื้นๆ”-เอา“ความงาม
..ตื่นๆ”-เอา“ความลึก..ลับๆ” และเอา“วิมาน..
เพื่อฯ” เต็มไปด้วย“ความเวอร์..สุดๆ” รู้กัน
ได้ง่ายๆต่างๆ มาสร้างภาพโชว์เสียจนเวอร์
มหาเวอร์ ชนิดที่ไม่เหลือธรรมชาติของ
รูปลักษณะลีลาสีสันของปกติคน-ธรรมดา
ชน-สามัญสังคมเลย มีแต่เพริศพริ้งฟุ้งฟุ้ง

ที่อาตมาพูดนี้ ไม่ใช่เป็นการประชด
ประชันอะไร แต่เป็นการพยายามใช้ภาษา
ให้สื่อความหมายตรงสภาพที่สุด ให้ตรง
สภาพธรรมทุกชนิด ถึงจุดแท้ เท่านั้นเอง
เพื่อการศึกษ ตั้งใจศึกษากันดี ๆ

[อาตมาต้องขออภัยต่อผู้ที่ตั้งใจในการใช้
สรรพนามเรียกขานเขาว่า“นายไชยบูลย์”เพราะเขา
ปาราชิกเป็น“สมิ”แล้วจริง เขาไม่ใช่ภิกษุแล้ว อาตมา
เลียงความจริงนี้ไม่ได้ เพราะมันมีหลักฐานยืนยันถึง
๒ กรณี คือ ปาราชิกข้อโกงทรัพย์๑ กับข้ออวดอุตริ
มนุสสรธรรมที่ไม่มีในตนอีก ๑]

ที่อาตมาเรียก“ธรรมกรวย” ก็เพราะ
ความเป็น“กรวย”นั้นมันไม่ใช่“กาย” มันตรง
กันข้ามกับคำว่า“กาย”ที่พระพุทธเจ้าทรง
สอนกัน ๓๖๐ องศาชัดแท้ทีเดียว ทั้งรูปร่าง
ของความเป็น“กรวย”มันก็แสดงรูปลักษณะมี
ปากบานยืดยาวออกไป และสามารถที่จะ
บานออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด อันตรงกันกับ
พฤติลักษณะที่ชาวสำนักงานบินทั้งหลาย
ปฏิบัติประพุดกันอยู่อย่างยิ่ง

และความเป็น“กรวย”ของชาวการบิน
นั้นไม่มี“นามธรรม”ที่เป็น“ธาตุรู้”เลยตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า“จิตบ้าง,มโนบ้าง,
วิญญาณบ้าง”อยู่ในความเป็น“กาย”แม้แต่
สักนิดน้อยด้วย (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

กล่าวคือ สำนักงานบินนี้ ประพุด
ปฏิบัติกันอย่างมี“แต่สร้างรูปที่ไร้ความรู้”
ลักษณะเข้าข่ายความเป็น“กรวย”เท่านั้น

ซึ่งภาษาที่ใช้คือ“กรวย”นี้ มันมีอักษร
ก. เดียวกันกับคำว่า“กาย”ด้วย จึงใช้นำมา
ให้เทียบได้ง่ายดี ว่า “กรวย”นั้นไม่ใช่“กาย”
ดอกนะ “ธรรมกาย”จึงเป็นแค่“ธรรมกรวย”

เพราะสภาวะของความเป็น“กรวย”กับ
ความเป็น“กาย” มันแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญ ที่จะชี้ให้เห็นได้ดี ว่ามันเกี่ยวกับ
“รูป”ของความเป็น“กรวย” และมันเกี่ยวกับ
“นาม”ความเป็น“กาย”ได้ชัดครบดีด้วย

จะได้สำนึกสำเหนียกว่า จริงๆนั้นที่

สำนักงานบินกำลังปฏิบัติตนและได้ผล เป็นอยู่คือ“กรวย” หรือคือ“กาย”กันแน่?

ในความเป็น“กาย”ของชาวงานบิน ปฏิบัติอยู่นั้นเขาได้แค่วัตถุที่มีแต่“ร่าง” (สรีระ) อันประกอบด้วยดินน้ำไฟลมที่เป็น “มหากุศ ๔” เท่านั้นมันไม่มีการเรียนรู้“กาย” ที่เป็น“นามธรรม”ร่วมอยู่ด้วยเลย ข้ามิหนำซ้ำยังปู้ยี้“นามธรรม”ป่นปี้ให้เป็น“กรวย”ปาก บานยื่นยาวไปกับดินน้ำไฟลมเสียอีก จึงเป็น ได้แค่“อุตุนิยาม” อันเป็นองค์ประชุมที่ไม่ใช่ “กาย” จึงมิจฉาปฏิญญี่ ไม่เป็นศาสนาพุทธเลย

เพราะการปฏิบัติกับความเป็น“กาย” ของชาวงานบิน หรือของชาวพุทธสำนัก อื่น ๆ ทั้งหมดที่ยังมิจฉาปฏิญญี่ ซึ่งเป็น“การทำ ใจในใจ”(มนสิการ)เบื้องต้นแท้ ๆ ในการปฏิบัติ ของพุทธนั้น ยังมี“ชาติ”(การเกิดของจิตหยั่งลง เป็นภพอยู่) เนื่องจากยังหลงใหลความใหญ่- ความรวย-ความมากไม่มีที่สุดอยู่ ซึ่งเต็มไปด้วยการหวังใน“ภพ”(สาเปกข) ดังจะเห็นได้ว่าการ ศึกษาและปฏิบัติของชาวงานบิน และ สำนักชาวพุทธอื่นทั้งหลายที่มิจฉาปฏิญญี่ ไม่มีการเรียนรู้ไปตาม“โพธิปักขิยธรรม๓๗”กันเลย

ซึ่งการปฏิบัติธรรมของพุทธที่เป็น “โลกุตระ”นั้น ต้องมีทั้ง“วิตก-วิจาร์-วิจัย” (analyze)กันเป็น“๓ เสา”ที่เริ่มตั้งแต่“กายใน กาย”เป็นขั้นต้นไป เป็นข้อแรก จึงจะแยก กายในกายได้ว่าภาวะอาการอย่างไรเป็นกาย-

ภาวะอาการอย่างไรเป็นจิต

วิตก คือ จิตที่เริ่มก่อ เริ่มดำริขึ้นมา

วิจาร์ คือ พุทธิหรืออาการที่จิตเป็นอยู่

วิจัย คือ แยกแยะอาการของจิตให้ได้

ดูกันให้ดีเถิด สำนักงานบินและชาว พุทธยุคนี้ทั้งหลาย ไม่มีตั้งว่านั่นแต่อย่างใด

เพราะการปฏิบัติที่จะให้เกิดความเป็น “สมาธิ”ของสำนักงานบิน“ธรรมกรวย” หรือ ในสำนักชาวพุทธทั้งหลายแม้ในเมืองไทย ก็ปฏิบัติแบบ“สะกดจิต”(hypnotize)กันถ่าย เดียวทั้งนั้น ไม่เรียน“กาย” ข้ามิหนำซ้ำใจ ผิดความเป็น“กาย”เป็นแค่“อุตุนิยาม”เสียอีก

รายละเอียดของ“รูป ๒๘”ก็ไม่เรียนรู้ จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ในความเป็นรูป ๒๘” อย่างละเอียดบริบูรณ์ครบครันก่อน ซึ่งเป็น ภายนอก เบื้องต้น เพราะสอบตกตั้งแต่ ปฏิบัติอย่าง“ไม่มีสัมผัสภายนอก”มาแต่ต้น

เห็น“ความมหัศจรรย์”ของความเป็น ลำดับ ที่ราบเรียบ ลาดลุ่ม เหมือนฝั่งทะเล ไม่ตะปุ่มตะป่ำ ไม่โขลกเขลก ไม่ขรุขระ ไม่ โดไม่เต้ ไม่สูงไม่ต่ำ ไม่สะดุด ไม่เหลือจุด ไม่เหลือเศษละออองธุลี สีสัน หม่นมัวใดเลย

ชาวฝั่ง สะอาดสนิท ใสสว่างวาม ประกาย สยายราสี มีฉัพพรรณ ครันครบ๖

นั่นคือ “สะอาด-สว่าง-สงบ-สุภาพ- สามัคคี-สัมบูรณ์” เห็นได้ ปราภฏจจริง

ส่วน“กาย”คือ การมีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”

เป็น“ธรรมะ๒” ที่พระพุทธเจ้าทรงเน้นเจาะ
เข้าที่“จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง” เป็น
สำคัญในการปฏิบัติ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)
แล้วปฏิบัติกันตามแบบ“ระบบวิจัย”(analysis
system) อันมี“๓ เล้า”ของ“สติปัฏฐาน ๔ - สัม
มัปปธาน ๔ - อธิเบทาภ ๔” ซึ่งปฏิบัติสะสม
กระบวนการทั้งหลายด้วย“สติสัมปชัญญะ”
(อันมีสัมปชานะ-สัมปาเทติ-สัมปชลติ ฯลฯ)ต่อเนื่องกัน
ไปให้เต็มครบ โดยมีสำรวจอินทรีย์ ๖-และ
มีฉันทะ, วิริยะ, จิตตะ, วิมังสา ร่วมเต็มชบวน

จึงจะเป็นไปตามที่พระพุทธองค์ตรัส
ว่า “แต่ตถาคตเรียก ‘ร่างกาย’ อันเป็นที่
ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโน
บ้าง วิญญาณบ้าง” นั้นต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง

จะนี่เอง การปฏิบัติธรรมที่ผู้อบรมฝึก
ฝนเรียนรู้เข้าไปที่“กาย”นั้นจะต้องหมายเอา
“ในภายใน”ของความเป็น“กาย”หรือธรรมะ ๒
จะต้องเรียนรู้“ใน”องค์ประชุมของรูปกับนาม
ที่เรียกว่า“กาย”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงลึกละเอียด
“ใน”ความเป็น“รูป ๒๘”กับ“นาม ๕” ก็ต้อง
เรียนรู้กันที่“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

ซึ่งการพิจารณา“รูป ๒๘”นี้หมายถึง
สภาวะที่“ถูกรู้”(object)และมี“ตัวธาตุรู้”(sub-
ject)อันเป็น“ธรรมะ ๒”ผู้กำลังปฏิบัตินั้นจะ
ต้องเรียนรู้ปฏิบัติด้วย“นาม ๕” อันได้แก่
“เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”
จึงจะสามารถปฏิบัติได้ครบครัน

“เวทนา”คือ อากาของความรู้สึก ซึ่ง
เป็น“ตัวกรรมฐาน”ที่จะเรียนรู้ไปตลอดตั้ง
แต่ต้นจนจบ และต้องมี“ผัสสะ”เสมอใน
การปฏิบัติ เว้นผัสสะแล้วไม่มีฐานให้ปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๗๗ จนถึงข้อ ๘๙ ว่า

“เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ นั้นไม่เป็น
ฐานะที่จะมีได้”

ต้องมี“ผัสสะ”เสมอในการปฏิบัติ ซึ่ง
“ผัสสะ”นี้เป็น“ต้นเหตุ”(สมุทัย) จึงจะเกิด
“เวทนา”คือ มี“ความรู้สึก”ได้

“ผัสสะ”จึงเป็น“สมุทัย”(เหตุ)ก่อนจะเกิด
“เวทนา”ให้อ่านรู้ปฏิบัติ ต้องปฏิบัติเช่นนี้
จึงจะมี“ฐานหรือที่ตั้ง”ให้ปฏิบัติ มียืนยันใน
พระไตรปิฎก ทั่วไป เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ “มูลสูตร”มี
ยืนยัน “ผัสสะเป็นสมุทัย...เป็น“เหตุ” เห็นมั๊ย?)

จึงจะ“จัดการกับใจในใจ(อภิสังขาร) หรือ
ทำใจในใจ(มนสิการ)”นี่คือ “มนสิการ”(การทำ
ใจในใจ) ตามแบบพุทธ

โดยใช้“สัญญา” คือ ธาตุกำหนดรู้
เป็นตัวอ่าน“รูป” อ่าน“นาม”ทั้งหลาย

แล้วจัดการกับ“เจตนา”ที่มีกิเลส
ตัดทอน ได้แก่ เจตนา ๓ คือ กามตัดทอน-
ภวตัดทอน-วิภวตัดทอน

หากมีสัมมาทิฐิ ก็จะมีสัมมาปฏิบัติ
ได้ ง่าย-ลึก-รอบดี ด้วย“นาม ๕”นี้

เพราะฉะนั้นการปฏิบัติ“หลับตา”เข้าไป

อยู่ในภายใน ไม่มี“ผัสสะ”จึงไม่ใช่การปฏิบัติแบบพุทธ ไม่ว่าสำนักปฏิบัติไหนที่ปฏิบัติแบบพุทธ ต้องมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัยจึงจะถูก

หากไม่มี“ผัสสะ ๖”อยู่ในการปฏิบัติ การปฏิบัตินั้น“โมฆะ” เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ในศาสนาพุทธ อย่างสำคัญยิ่งยวดที่สุด

โดยเฉพาะ“มิจฉาทิฏฐิ” อย่างสำนักงานบิน ที่มีแต่ภาวะ“หมุนรอบเชิงซ้อน” เป็น“ปากกรวย” ซึ่งหมุนรอบเชิงซ้อนเกินกว่า ๓๖๐ องศาที่ปากบานออกไป ๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗

และ ๓๖๐ นี้มันหมายถึง ยิ่งกว่า ๑๘๐ องศาอย่างซับซ้อนนะ คือมันมี“ความหมุนวนไปอีก”รอบหลายทบหลายรอบยิ่ง ๗ ๗ ๗

ความตรงกันข้ามที่เรียกว่า ๓๖๐ องศา จึงหมายความว่า มันตรงกันข้ามชนิดที่“หมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสสัคคะ = ความหลงผิดว่าสวรรค์ แต่ไม่ใช่สวรรค์ อย่างวนกลับไปกลับมา) วนกลับมากลับไปอีกรอบแล้วรอบแล้ว หลายรอบมาก วนไปกลับไปกลับมา จนคนจับ“จุดที่ถูกต้องตรงแท้”ไม่ได้ง่าย ๆ เลย

และยิ่งหมุนวนบานขยายปากกรวยออกไป ๗ ๗ ดิ่งลงทิศต่ำ ผิดยิ่ง ๗ เสื่อมยิ่ง ๗

ความเป็น“กรวย”นี้แหละคือภาวะแท้ ๆ ทั้งหมดประดามีของทั้ง“ความรู้และความจริง”ที่“สมิไชยบูลย์”เขาพยายามเผยแพร่ครอบงำสังคม เขาตั้งใจครอบงำโลกทั้งโลก ปานนั้นเลย เขาประพฤติปฏิบัติจริง ๆ เพื่อให้

เกิดให้เป็นตามที่เขามุ่งหมาย“มักใหญ่”

นายไชยบูลย์เขา“มักใหญ่”(มหิจะ)ชนิดที่ไม่มีสิ้นสุด ไม่มีประมาณเป็น“กรวย”ปากบานไปไม่มีที่สิ้นสุด-หาที่สุดมิได้(อัปมัณฺญา)

จึงขอนำคำว่า“กรวย”นี้มาใช้แทนคำว่า“กาย” เพื่อชี้ให้ชัดเจนขึ้นในการศึกษา

ซึ่ง“ความรู้และความจริง”ทั้งหมดของ“ธรรมกรวย”นี้มันตรงกันข้ามกับความเป็น“ธรรมกาย”ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรมกาย” นั้นเป็นชื่อของพระองค์ ซึ่ง“เป็นกาย-เป็นธรรม”ของพระองค์ครบ“ธรรมะ ๒” (รูป+นาม)

เป็นต้นว่า สมิไชยบูลย์เขาเห็น“ภพเทวดา ๖” เป็น“สวรรค์”อย่างมันจิตปักใจ แต่โดยสัจจะมันคือ“นรก”จริง ๆ คือ“ของแก้”แท้ ๆ

เขาไม่รู้ตัวเลยว่า เขาเป็นคนมี“โทษสมบัติ”ถึงขั้นครบ ๖ ประการ คือคน“ไม่มีวรรณะ ๖ ประการ”(อวัณณัง ซึ่งได้แก่ ความเป็นคนเลี้ยงยาก-ความเป็นคนบำรุงยาก-ความเป็นคนมักมาก-ความเป็นคนไม่สันโดษ-ความเกียวกะ-ความเกียจคร้าน)

“ความเป็นคนเลี้ยงยาก”(ทุพภะ) หมายถึง เป็นคนกินยาก อยู่ยาก ไปยาก มายาก นั่งยาก นอนยาก มียาก เป็นยาก เรื่องมาก ยึดตัวเองเป็นใหญ่ ไม่เอาตามใคร ไม่เห็นตามใคร เห็นแต่ของตัวเอง ดื้อดึง ดันทุรัง ไม่ลงให้ใครเด็ดขาด อึดตายัดหนักมาก

ดังที่ นายไชยบูลย์กำลังคือด้านดิ่งดันต่ออกุฬหมาย ต่อศาล อยู่ขณะนี้ นี้เลยแหละ

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

● ตอนจบ

หากมีการค้นพบทรัพยากรที่มีค่าทางเศรษฐกิจใด ๆ
ทรัพยากรนั้น ๆ จะต้องถูกส่งไปสู่มือที่เสนอราคาสูงสุด
ที่ชำระเป็นเงินสดดอลลาร์
(สหรัฐฯ พิมพ์พันฉบับได้เองโดยไม่ต้องมีทองคำสำรอง)

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน การปล้นชิงและการใช้อำนาจเป็นธรรม (Despoliation and Despotism)

ผนวก ๑

ต้นกำเนิดของลัทธิการค้าเสรี

จอห์น เออร์ คาสตราจารย์ดีเด่นทางสังคมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ในอังกฤษ กล่าวเกี่ยวกับ “ลัทธิการค้าเสรี” ไว้ในหนังสือ “Society Beyond Oil, ๒๐๑๓” ของเขาว่า : “หลังเผชิญกับความจริงในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ ว่าการผลิตน้ำมันของตนได้ถึงจุดสูงสุดและการนำเข้าเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สหรัฐฯ ตระหนักดีว่าแม้จะชนะสงครามเย็นที่กำลังดำเนินอยู่กับคอมมิวนิสต์ สหรัฐฯ ก็ไม่มีหลักประกันว่าจะบรรลุถึง “ศตวรรษที่ ๒๑ ของอเมริกา” (New American Twenty-First Century) ได้ หากไม่สามารถไขว่คว้าพลังงาน (และแร่ธาตุ) ที่จำเป็นจากนอกประเทศได้เพียงพอที่จะดำรงไว้ซึ่งพลังงานเศรษฐกิจและการทหารให้อยู่ในระดับที่พอจะ “ครอบโลก” ได้เหมือนกับศตวรรษที่ ๒๐ สหรัฐฯ ใช้หลาย “กลยุทธ์” ในการรักษาไว้ซึ่ง “สังคมคาร์บอนสูง” (high-carbon society)”

๑. สหรัฐฯ สถาปนา “ลัทธิการค้าเสรี” (doctrine of free trade) ในปี ๑๙๘๐ ให้นานาประเทศยอมรับว่า หากมีการค้นพบทรัพยากรที่มีค่าทางเศรษฐกิจใด ๆ ทรัพยากรนั้น ๆ จะต้องถูกส่งไปสู่มือที่เสนอราคาสูงสุดที่ชำระเป็นเงินสดดอลลาร์ (สหรัฐฯ พิมพ์พันฉบับได้เองโดยไม่ต้องมีทองคำสำรอง) และนั่นคือกฎระเบียบที่ธนาคารโลกไอเอ็มเอฟและองค์กรการค้าโลกเขียนไว้ (เมื่อเร็ว ๆ นี้ สหรัฐฯ และญี่ปุ่นขู่ว่าจะฟ้องเงินต่อองค์กรการค้าโลก ฐานไม่ยอมขายแร่หายากชื่อ “Rare Earth” ซึ่งจำเป็นต่ออุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการทหารให้)

๒. สหรัฐฯ ให้อำนาจธนาคารโลกซึ่งมีตัวแทนจากสหรัฐฯ ดำรงตำแหน่งประธาน และตะวันตกถือหุ้นรวมกันกว่า ๖๐% (เหมือนไอเอ็มเอฟ) ให้เงินทุนสำรองแหล่งพลังงานในประเทศยากจน เงินทุนดังกล่าวมีเงื่อนไขเชื่อมโยงไปถึงบริษัทพลังงานของสหรัฐฯ เพื่อเป็นหลักประกันว่าพลังงานที่พบและการพัฒนาที่ส่งผลกระทบต่ออยู่ในกำมือของสหรัฐฯ บริษัทที่มีบทบาทในเรื่องนี้ได้แก่ บริษัทเอ็นรอน ซึ่งเป็นผู้บริจากรายใหญ่ให้ ยอร์ช บุช (ลูก) แต่การฉ้อฉลขนาดหนัก ทำให้บริษัทขนาดแสนล้านดอลลาร์รายนี้ล้มครืนพร้อมหนี้ก้อนมหึมาใน ค.ศ. ๒๐๐๑

๓. สหรัฐฯ สร้าง “รัฐพึ่งพิง” (client state) โดยเฉพาะในอ่าวเปอร์เซียซึ่งมีแหล่งน้ำมันร้อยละ ๖๕ และก๊าซร้อยละ ๔๐ ของโลก รัฐบาลเผด็จการในภูมิภาคนี้ต่างมีสหรัฐฯ คอยค้ำจุนให้รักษาอำนาจไว้ได้และมีฐานทัพสหรัฐฯ คอยปกป้องการโจมตีจากภายนอก เช่น ราชวงศ์ของซาอุดีอาระเบียซึ่งมีความ

สนธิสนมและร่วมผลประโยชน์กับตระกูลบิช

หนึ่งในปี ๑๙๘๐ อดีตประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ เคยประกาศ “ลัทธิคาร์เตอร์” (Carter’s Doctrine) ว่า “การโจมตีประเทศในอารักขาของสหรัฐฯ ในตะวันออกกลางคือการโจมตีสหรัฐฯ”

สรุปได้จากข้อความข้างต้นว่า “ลัทธิการค้าเสรี” คือผลของ “การสมคบคิด” (conspiracy) ของตะวันตกที่มีสหรัฐฯ เป็นผู้นำ ซึ่งเป้าหมายก็คือการรักษามาตรฐานการดำรงชีพของตนไว้ให้ได้โดยการเข้าถึงพลังงาน ทรัพยากรและตลาด เช่นเดียวกับตลอดสามศตวรรษที่ผ่านมา ยิ่งกว่านั้น ค่าแรงที่สูงในสหรัฐฯ และยุโรปจะทำให้ไม่สามารถแข่งขันได้ จึงต้องจำต้องเปิดตลาดค่าแรงราคาถูกทั่วโลกด้วยทั้งหมดเรียกว่า “ลัทธิล่าอาณานิคมใหม่” (neo-colonialism)

“ประเทศอุตสาหกรรมในยุโรป อเมริกาและเอเชียตะวันออก ต่างตกเป็นหนี้หรือติดลบด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร หากประเทศเหล่านี้ถูกตัดออกจากการค้าของโลก พวกเขาจะล่มสลายทันทีเพราะฐานทางทรัพยากรเหลือน้อยเกินกว่าจะอยู่รอด ประเทศที่มีส่วนเกิน ได้แก่ ประเทศที่กำลังพัฒนาและประเทศยากจน จึงตกเป็นเป้าหมายของการดูทรัพยากรของประเทศอุตสาหกรรม”

บิล ริส

ศาสตราจารย์เกียรติคุณด้านสิ่งแวดล้อม
มหาวิทยาลัยบริติชโคลัมเบีย
ประเทศแคนาดา, ๒๐๑๒

ผนวก ๒

ต้นกำเนิดลัทธิอนุรักษ์นิยมใหม่

ศาสตราจารย์มิลตัน ฟรีดแมน (ค.ศ.๑๙๑๒-๒๐๐๖) ของคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชิคาโก ซึ่งเน้นว่าหน้าที่เพียงประการเดียวของบริษัทธุรกิจ คือ การทำกำไรสูงสุดให้ผู้ถือหุ้นโดยไม่ต้องรับผิดชอบต่อสังคม นั้น ได้รับเชื้อร้ายที่ก่อวิกฤติทางเศรษฐกิจให้ชาวโลกในปัจจุบัน จากนักเศรษฐศาสตร์ชาวออสเตรียนชื่อ ฟรีดริค เฮเยค (Friedrich Hayek, ๑๘๘๙-๑๙๙๒) ฟรีดริคเป็นนักเศรษฐศาสตร์ในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งลัทธิคอมมิวนิสต์กำลังเบ่งบานและคุกคามยุโรป เขาเน้นว่า “การแทรกแซงเพียงเล็กน้อยจากรัฐบาลจะนำไปสู่สังคมนิยมหรือคอมมิวนิสต์ในที่สุด”

ในค.ศ.๑๙๕๐ (พ.ศ.๒๔๙๓) เขาได้รับเชิญไปสอนที่มหาวิทยาลัยชิคาโก ซึ่งมิลตัน ฟรีดแมน ก็สอนอยู่ที่นั่น แม้ความคิดของเขาจะไม่ได้รับความสนใจนักในยุโรป แต่ที่สหรัฐฯ ความคิดในเรื่องให้เอกชนเป็นเจ้าของธุรกิจทั้งหมดเป็นที่ถูกอกถูกใจบรรดานายทุนอเมริกันซึ่งยึดมั่นในหลัก “การเป็นเจ้าของทรัพย์สิน” (property possession) และเสรีภาพในการไล่ล่าความสุข (pursuit of happiness) เช่นนายเดวิด ร็อกกีเฟลเลอร์ (เพื่อนมิลตันฯ, หลานจอห์น ดี ร็อกกีเฟลเลอร์) ซึ่งเป็นประธานธนาคารเครือสตีตส์เคฟ (Scaife) ตระกูลโคช (Koch, น้ำมัน) ตระกูลคูร์ (เบียร์) และอื่น ๆ เศรษฐีเหล่านั้นคือชาวโปรเตสแตนต์กายอีแวนเจลิคัล (evangelical) หรือคริสเตียน (Christian Right) ซึ่งเชื่อในเรื่อง “คนที่พระเจ้าเลือก” (God’s chosen people) และชะตาลิขิต (Manifest Destiny) พวกเขาไม่ยอมรับการการมีสันตะปาปาและพิธีกรรม แต่ยึดถือคัมภีร์และเชื่อว่าทุกอย่างในคัมภีร์เป็นความจริงแท้ ทั้ง ๆ ที่นักวิชาการส่วนใหญ่

เชื่อว่าเรื่องในคัมภีร์เป็นเรื่องที่ถูกเผยแพร่แบบปากต่อปาก แล้วจึงถูกเขียนโดยคนหลายคนนานในภายหลัง คนกลุ่มนี้ถูกเรียกอีกอย่างว่า “พวกเคร่งคัมภีร์” (Fundamentalist) พวกเขาเชื่อว่าหลักตลาดเสรีสอดคล้องกับคัมภีร์ และพระเจ้าสร้างทรัพยากรมาให้มนุษย์ใช้สร้างความมั่งคั่ง และเชื่อว่าพระเจ้าจะจัดการเรื่อง “โลกร้อน” เอง ฉะนั้น เห็นได้ว่าการต่อสู้ในปัจจุบันคือการต่อสู้กันระหว่าง “กลุ่มเคร่งคัมภีร์” ของคริสเตียนและอิสลาม

กลุ่มอีแวนเจลิคัลในสหรัฐฯ ประกอบด้วยชาวอเมริกันประมาณ ๔๗ % ของผู้ใหญ่ ร้อยละ ๘๐ เป็นคนผิวขาว ส่วนที่เหลือเป็นแอฟริกันอเมริกันและผู้พูดภาษาสเปน คนกลุ่มนี้มีเศรษฐกิจใหญ่จำนวนมากเป็นทั่วโลก เป็นการ “ควบรวม” (merge) กันระหว่าง “ไบเบิล” และ “นายทุน” (capitalist) และมีการจัดตั้งที่ใหญ่โตแข็งแรงมาก พวกเขามีโบสถ์ขนาด ๒,๐๐๐ คน ๑,๒๐๐ แห่งในสหรัฐฯ และยังมี “อภิมหาโบสถ์” (megachurch) ซึ่งจุคน ๒-๔๐,๐๐๐ คน ถึง ๖ แห่ง ที่ใหญ่ที่สุดตั้งอยู่ที่โคโลราโดสปริงส์ โคโลราโด “อภิมหาโบสถ์” ถือได้ว่าเป็นธุรกิจครบวงจรเพราะมีเวทีขนาดใหญ่ซึ่งยกให้สูงต่ำด้วยระบบไฮดรอลิก มีร้านอาหาร เช่น แม็คโดนัลด์ และสตาร์บัค มีโรงภาพยนตร์ ไปรษณีย์ สระว่ายน้ำที่ปรับอุณหภูมิได้ มีศูนย์ดูแลเด็ก ตลอดจนมีบริการด้านความงามโดยผู้เชี่ยวชาญ พวกเขามีสถานีวิทยุและโทรทัศน์ของตนเองกว่าร้อยสถานี มีวงดนตรี สำนักพิมพ์และมหาวิทยาลัย (Regent) เพื่อใช้ในการเผยแพร่ความเชื่อ หนังสือชื่อ “วันสิ้นโลก” (Doomsday) ซึ่งเขียนโดยทิม ลาเฮย์ (สมยาอีแวนเจลิคัลสตีเฟน คิง) ขายได้หลายสิบล้านเล่ม (วันสิ้นโลกถูกทำนายนมาหลายครั้งแล้วตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่ยังไม่เคยเกิดขึ้น) สำหรับพวกเขา ซาดานที่ต้องถูกทำลายคืออิหร่านและรัสเซีย นักเทศของนิกายนี้ต่างเป็นเศรษฐีจากเงินบริจาคและมักนั่งเครื่องบินไอพ่นส่วนตัวไปให้คำปรึกษาที่ทำเนียบขาว อนึ่ง โบสถ์ของกลุ่มนี้มักมีการเรียไรเงินส่งไปช่วยอิสราเอล คนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่นิยมพรรครีพับลิกัน

ความเชื่อและคำสอน : ครีธาในพระเจ้าและคัมภีร์ ไม่พูดเรื่องบาปกรรม นรกหรือความทุกข์ แต่เน้นให้คิดใหญ่ คิดถึงความร่ำรวยมั่งคั่ง ควรบริจาคร้อยละ ๑๐ ของรายได้และพระเจ้าจะตอบแทนภายหลัง (เหมือนวัดไทยแห่งหนึ่งแถวปทุมธานี) ไม่มีสันตะปาปาและเชื่อว่าตนมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยตรง โรงเรียนควรมีคำสอนไบเบิลและมีการสวด ไม่สอนเรื่องทฤษฎีวิวัฒนาการ หนุ่ม ๆ ควรเรียนการเป็นชายชาติรีเหมือน ยอร์ช บุช (ลูก) ต่อต้านพวกรักร่วมเพศ การทำแท้งและการใช้ถุงยาง สตรีควรเชื่อฟังสามีเพราะเป็นหัวหน้าครอบครัว คนรวยคือคนที่พระเจ้าโปรดจึงให้ร่ำรวย นายมิต รอมนี (รีพับลิกัน) คู่ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของ บารัค โอบามา เคยกล่าวว่า “ความจนเป็นเรื่องที่ต้องคุยกันเงียบ ๆ **คนจนต้องรับผิดชอบในความจนของตัวเอง”**

อีแวนเจลิคัลคนดัง :

บิลลี เกรแฮม (Billy Graham) : ไปให้คำปรึกษาที่ทำเนียบขาวตั้งแต่สมัยประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ เขาสนิทกับริชาร์ด นิกสัน และเขาเป็นผู้จุดประกายลัทธิ “นีโอคอนเซอร์เวทิฟ” ให้ทำเนียบขาวในยุค ๑๙๗๐ (พ.ศ.๒๕๑๓) เขาแนะนำให้ทิ้งระเบิดในเวียดนามเหนือ สนับสนุนให้มีกองทัพที่เข้มแข็ง ไม่สนับสนุนการเรียกร้อง “สิทธิพลเมือง” (Bill of Rights) และเขาคือผู้เปลี่ยนยอร์ช บุช (ลูก) จากการเป็นขี้เมาให้เป็นสาวกของพระเจ้าและสนับสนุนจนได้เป็นประธานาธิบดี

ซุน ย็อง มูน (Sun Myung Moon) : เป็นนักบวชชาวเกาหลีและเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์วอชิงตันไทมส์ เคยได้รับรางวัลและการยกย่องในสภา

คองเกรส

ทิม ลาเฮย์ (Tim Lahaye) : เขียนหนังสือ “วันสิ้นโลก” ว่า (Doomsday) กำลังใกล้เข้ามา ทรัพยากรมีไว้เพื่อสร้างความมั่งคั่ง ไม่ต้องประหยัด เพราะใกล้จะถึงวันสิ้นโลกแล้ว เมื่อถึงเวลานั้น คนที่ศรัทธาในพระเจ้าจะขึ้นสวรรค์ไปอยู่กับพระเจ้าชั่วนิรันดร์

แพต โรเบิร์ตสัน (Pat Robertson) : เจ้าของมหาวิทยาลัยรีเจนต์ (Regent) เขาเคยแนะนำให้ส่งคนไปลอบสังหาร ฮูโก ชาเวซ ของเวเนซุเอลา และกล่าวว่าพวกกรักร่วมเพศทำให้พระเจ้าโกรธ จึงลงโทษด้วยกรณี ๙/๑๑ แถมกล่าวด้วยว่ากลุ่มลัทธิสตรีคือพวกสังคมนิยม

คนดังที่ต้องตกนรก : ลันตะปาปา เจ.เค.โรว์-ลิ่ง (ผู้แต่งเรื่องเอริฟอดเตอร์) ไมเคิล มัวร์ ฮิลลารี และบิล คลินตัน พวกเขาเรียกฮิลลารีว่า “เลสเบี้ยน”

พิพิธภัณฑ : กลุ่ม “เคร่งคัมภีร์” มีพิพิธภัณฑมูลค่า ๒๕ ล้านดอลลาร์ ตั้งอยู่ในรัฐเคนตักกี เอกสารของพิพิธภัณฑเขียนไว้ว่าโลกมีอายุ ๖,๐๐๐ ปี ถูกสร้างภายใน ๖ วัน มนุษย์เคยอยู่ร่วมกับไดโนเสาร์ “ที-เร็กซ์” ซึ่งเป็นสัตว์กินพืชแต่เปลี่ยนเป็นกินเนื้อเมื่อ “อีวา” กินแอปเปิ้ลต้องห้ามในสวนอีเดน มนุษย์ปัจจุบันเป็นทายาทของ “โนอาห์” จึงรอดชีวิตจากน้ำท่วมโลก ในพิพิธภัณฑมีรูปปั้นไดโนเสาร์ซึ่งบนหลังมีอานที่เด็ก ๆ สมัยนั้นขี่เล่นด้วย

คำถาม :

กลุ่มเคร่งคัมภีร์ : มนุษย์ซบซ้อนจนเกิดเองไม่ได้ จึงต้องมีพระเจ้าสร้าง !

นักวิชาการ : แล้วใครสร้างพระเจ้า ??

กลุ่มเคร่งคัมภีร์ : โบเบิลกล่าวว่า, “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน”

นักวิชาการ : พระเยซูใช้ชีวิตเพื่อการให้อภัย และช่วยผู้ทำบาป ไม่ใช่ลงโทษ ??

นิตยสารแอตแลนติก (The Atlantic) ซึ่งมีอายุการพิมพ์จำหน่ายกว่า ๑๐๐ ปี เคยตั้งคำถามว่า “การสอนในเรื่องคิดใหญ่ การเพิ่มพูนและการมีมากเกินไปคือต้นเหตุให้เกิดคำว่า “ความโลภเป็นสิ่งดี” (greed is good) ในทศวรรษ ๑๙๙๐ (พ.ศ.๒๕๓๓) ซึ่งนำไปสู่วิกฤติทางการเงินในปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) ??”

องค์กรฝ่ายขวา : องค์กรเหล่านี้ได้รับเงินอุดหนุนนับร้อย ๆ ล้านดอลลาร์จากบรรดามหาเศรษฐีกลุ่ม “เคร่งคัมภีร์” เพื่อใช้ในการรณรงค์สนับสนุน “ทุนนิยมควาบอย” และลดความน่าเชื่อถือในเรื่อง “โลกร้อน” พวกเขาตั้งองค์กร “วิทยาศาสตร์ขยะ” (Junk Science) ขึ้น “ปั่นหัว” ระดับโลก (Global Spin) ให้คนเข้าใจผิดในความจริงที่เกิดขึ้น : Heritage Foundation, Cato Institute, American Enterprise Institute, American Prosperity, Competitive Enterprise Institute, Heartland Institute, Ayn Rand Institute, Bradley Institute

บริษัทเอ็กซ์ซอนโมบิลซึ่งบริจาคเงินให้ยอร์ชบุช และพรรครีพับลิกัน ได้บริจาคให้องค์กร “วิทยาศาสตร์ขยะ” เป็นเงินนับสิบล้านดอลลาร์

อนึ่ง โบสถ์ “ลัทธิ” เคร่งคัมภีร์ (Fundamentalism) ในประเทศไทยตั้งอยู่ปากซอยที่อยู่เยื้อง ๆ กับซอยนานา ถนนสุขุมวิท ส่วนในเกาหลีโบสถ์ Yoido Gospcl ในกรุงโซลมีสมาชิกกว่า ๗๕๐,๐๐๐ คน ในขณะที่จำนวนคริสต์ชนในยุโรปมีจำนวนลดลง โบสถ์ถูกขายกลายเป็นโรงแรมและร้านอาหาร การเผยแพร่ศาสนาคริสต์ในเอเชียและอัฟริกากลับเข้มแข็ง

๓

ชาวไทยร่วมชุมนุมร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีอย่างมีดพ้ามัดดิน

สรรเสริญพระบารมี ด้วยการทำความดีตามรอยพ่อ

หลังจากที่สำนักพระราชวังได้ประกาศ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหิตลธิเบศรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร สวรรคตที่โรงพยาบาลศิริราช เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ เมื่อเวลา ๑๕.๕๒ น.

นาที่นั้นทั่วทั้งแผ่นดินไทยก็ตกอยู่ในความเศร้าโศกเสียใจ น้ำตาแห่งความจงรักภักดีของพลกนิกรชาวไทยอาบล้นทั่วทุกแห่งหน แม้แต่ท้องฟ้าก็ยังไร้อันแสงสว่างจากพระอาทิตย์เหมือนเช่นทุกวันนี้เพียงความมืดมัวสลัวตั้งแต่ยามเช้าจรดค่ำ ดังที่มีผู้เปรียบเปรยไว้ว่า แม้แต่ฟ้าดินก็ยังรับรู้

เป็นบรรยากาศที่ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใดภายใต้ผืนฟ้าของประเทศไทยผืนเดียวกันนั้นชาวไทยทุกคนคงรับรู้ได้ถึงความรู้สึกเศร้าเสียใจความรักของหัวใจดวงเดียวกันในความอาลัยรัก

“พ่อ” ของแผ่นดิน พระผู้ทรงเป็นพลังแห่งแผ่นดิน

ก่อนที่จะมีประกาศของสำนักพระราชวังออกมา ในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๙ ด้วยพระเมตตาจัดสรร ฉันได้มีโอกาสเดินทางจากเชียงใหม่มาถึงกรุงเทพมหานครในเช้าวันนั้น เพื่อทำภารกิจหน้าที่ในด้านการศึกษาและเยี่ยมผู้ป่วย ฉันจึงมีโอกาสเดินทางผ่านโรงพยาบาลศิริราชในรอบเวลาหลายปี

โดยไม่คาดฝันว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายจริง ๆ ที่จะได้มองไปยังโรงพยาบาลศิริราช แล้วรู้สึกว้าพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงประทับอยู่ ณ ที่แห่งนั้น แคได้มองจากที่ไกล ๆ แคในห้วงหนึ่งของความรู้สึกในฐานะลูกหลานเยาวชนไทยภายใต้ร่มพระบารมีของพระองค์ท่านก็ยังรู้สึกอบอุ่นหัวใจอย่างอธิบายไม่ถูก

ในวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๙ ช่วงเวลาประมาณ

๑๖.๓๐ น. สถานีโทรทัศน์ทุกช่องได้มีการถ่ายทอดสดภาพขบวนพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ได้เคลื่อนออกจากโรงพยาบาลศิริราช โดยตลอดเส้นทางได้มีประชาชนชาวไทยทุกหมู่เหล่าได้มารอเฝ้าถวายความอาลัยอย่างเนืองแน่นทั้งสองข้างทาง ฉับเพียงแต่ได้รับรู้บรรยากาศผ่านหน้าจอโทรทัศน์ ไม่ได้เข้าร่วมในบรรยากาศจริง ก็ยังรู้สึกถึงความเศร้าโศกอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน แม้จะเป็นนักปฏิบัติธรรมที่ได้ศึกษาเรื่องการเกิด แก่ เจ็บ ตายว่าเป็นเรื่องธรรมชาติมาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังอดรู้สึกใจหายกับข่าวเศร้านี้อยู่ไม่น้อย

และในวันต่อมา (๑๕ ต.ค. ๕๙) ฉันก็ต้องเดินทางไปร่วมงานเครือข่ายนิดา ครั้งที่ ๒๑ สุราษฎร์ธานี เป็นการสัมมนาวิชาการและเชื่อมโยงสายสัมพันธ์ชาวคณะรัฐประศาสนศาสตร์ (รศ.) นิด้าที่อยู่ในทุก ๆ ภูมิภาคของประเทศไทย โดยในงานครั้งนี้ได้พูดถึงหัวข้อ **“รศ.นิด้า : การบริหารที่สร้างสมดุล (Balancing Management)”** ที่ได้หยิบยกเอาปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ได้ทรงประทานเป็นแผนที่ชีวิตไว้ให้ชนชาวไทยและชาวโลกให้มีชีวิตที่พอดี ไม่เกินตัว และยั่งยืน ด้วยตัวอย่างจากวิทยากรหลายท่านที่ได้แนะนำปรัชญามาใช้ในชีวิตการทำงาน การบริหารภาครัฐและภาคธุรกิจ รวมทั้งในชีวิตประจำวัน จนเกิดผลและมีชีวิตที่มีความสุขอย่างพอเพียงตามที่พระองค์ท่านทรงสอนไว้ว่าเป็นรูปธรรม

และในช่วงค่ำได้มีพิธีการถวายความอาลัยจากหัวใจชาว รศ.นิด้า สถาบันที่ก่อตั้งจากพระราชดำริของพระองค์ท่าน ดังคำพระบรมราชาวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

“...ท่านทั้งหลายที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันแห่งนี้ เป็นผู้ที่เชื่อได้ว่า มีความรู้ความสามารถสูง จึงเป็นที่หวังของคนไทยทั้งชาติ รวมทั้งของข้าพเจ้าด้วย ที่จะได้อาศัยความรู้ ความคิด

สติปัญญา และความสามารถ ในอันที่จะนำพาประเทศไทยให้ก้าวไปสู่ความมั่นคง และสมบูรณพูนสุข ขอให้ท่านรับหน้าที่อันมีเกียรตินี้ด้วยความมั่นใจ ตั้งใจและบริสุทธิ์ใจ แล้วร่วมกันปฏิบัติหน้าที่น้อยใหญ่ให้ลุล่วงไป ด้วยความขยันหมั่นเพียรและด้วยความสุจริต เทียงตรง ทั้งต่อตนเองและต่อประชาชน”

วันต่อมาได้ไปชมเขื่อนรัชชประภา ซึ่งเป็นโครงการเฉลิมพระเกียรติฯ เนื่องในวโรกาสทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕ รอบในปี พ.ศ.๒๕๓๐ และพระราชพิธีรัชมังคลาภิเษกในปี พ.ศ.๒๕๓๑

“เขื่อนรัชชประภา” แปลว่า แสงสว่างแห่งราชอาณาจักร หรือแสงสว่างแห่งพระราชา ซึ่งได้รับพระราชทานนามจากพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ พอได้มาสัมผัสโครงการด้วยตาตัวเอง ได้ฟังการบรรยายจากไกด์ที่พาชมจุดต่าง ๆ ก็ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกเทิดทูนและซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ของพระองค์

แม้ฉันจะเคยเห็นภาพการทรงงานของพระองค์ในอดีตเพียงผ่านจอโทรทัศน์ที่ทรงเล็ดลอดไปทั่วทุกแห่งหน จากเหนือจรดใต้เพื่อเยี่ยมเยียนพสกนิกรและทรงบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่อาณาประชาราษฎร์อย่างแท้จริง ด้วยพระอัจฉริยภาพของพระองค์ผ่านโครงการในพระราชดำริมากมายถึง ๔,๔๔๗ โครงการ แผ่นดินไทยถึงได้อยู่ดีมีสุขนับแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน นับตั้งแต่รุ่นปู่ย่า จนมาถึงรุ่นลูกหลานอย่างฉันได้พึ่งพิงอาศัย

แม้พายุแห่งความเศร้าโศก อาลัยอาวรณ์ในหัวใจของไทยทุกดวงยังคงมีอยู่ในทุกแห่งหน แต่ปรากฏการณ์หน้าใหม่ของประเทศไทย คือการแปรเปลี่ยนความเศร้าเสียใจ มาเป็นพลังแห่งการทำดีเพื่อพ่อ ด้วยการมาเป็นจิตอาสา มาเป็น “ผู้ให้” ตามรอยพ่อหลวงของชาวไทยในหลากหลายหน้าที่ อาทิเช่น จิตอาสาวินมอเตอร์ไซค์รับส่งฟรีในจุดต่าง ๆ จิตอาสาเก็บขยะ จิตอาสาแจกน้ำ แจกอาหาร จิตอาสาหน่วยพยาบาล จิตอาสาซ่อมผ้าสีด้าฟรี จิตอาสาตัดผมฟรี เป็นต้น

ปรากฏการณ์ความรัก
หรือ Bomb of Love

ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นในโลกโซเชียล เฟซบุ๊ก ไลน์ต่าง ๆ หรือสื่อโทรทัศน์ วิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ ฯลฯ ล้วนแต่มีเรื่องราวของในหลวง เรื่องราวการทรงงานอย่างหนักของพระองค์ท่าน มีการแชร์ การถ่ายทอดพระบรมราโชวาท คำสอนมากมายที่พระองค์ได้มอบไว้เป็นมรดกทางปัญญา อันทรงค่ายิ่งแก่ลูกหลานไทย

ฉันได้มีโอกาสไปร่วมในวันประวัติศาสตร์อีกวันหนึ่ง ที่ชาวไทยมารวมชุมนุมเพื่อร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีกันที่ท้องสนามหลวงอย่างมีดฟ้ามีดิน สิ่งมากมายเหล่านี้ทำให้มองเห็นสิ่งดีๆ ที่แฝงอยู่ในความเศร้ายังมีความสุขแห่งรอยยิ้มของการเป็น “ผู้ให้” มีความประณีประนอมเอื้อเฟื้อให้กันด้วยสำนึกที่ว่า “เรามีพ่อหลวงคนเดียวกัน” ซึ่งเปรียบเสมือนทุกคนคือครอบครัวเดียวกัน

ในความสูญเสียยังมีความเกิดใหม่ของปรากฏการณ์ความรัก หรือ Bomb of Love ที่แสดงออกมาในรูปแบบของการแบ่งปัน การเสียสละตามคำสอนของพ่อที่ว่า ขาดทุนของเรานั้นคือ

กำไรของเรา “Our loss is our gain” อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

การสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของประเทศชาติในครานี้ ทำให้หลายต่อหลายคนได้กลับมาอุทิศถึงชีวิตที่เคยหลงระเห็จไปตามลัทธิทุนนิยม จนหลงลืมการใช้ชีวิตอย่างมีสติ มีความสุขอย่างพอดี ตามที่พระองค์เคยพร่ำสอน และพยายามน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง มีสติทุกกลมหายใจ และตระหนักในความพอมือพอกิน เพื่อการก้าวเดินต่อไป

ประเทศไทยในเวลานี้นับเป็นช่วงเวลาแห่งการสร้างสรรพลังความดี ด้วยความรักจากหัวใจของประชาชนชาวไทยทุกหมู่เหล่าที่น้อมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ ดั่งดินแดนชมพูทวีปที่เวดล้อมไปด้วยคุณงามความดีของผู้คนที่มีธรรมแล้วพระองค์ท่านจะไม่ได้จากประชาชนไทยไปที่ใด หากแต่สถิตยอยู่ในหัวใจของผู้มองเห็นและปฏิบัติตามคุณงามความดีตามรอยพระองค์ท่านตลอดไป.

* มารหลอกล่อด้วยสวรรค์
 รู้ทันไม่หลงเสพสุข
 แน่วแน่นิพพานพ้นทุกข์
 เหนือสุขยิ่งกว่าเขา.

สวรรค์ของมาร

ณ กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล
 เช้าวันหนึ่ง **ภิกษุณีอุปจาลา**ผู้เคร่งในธรรม ได้
 ครองจีวรเรียบร้อยแล้ว ถือบาตรเข้าไปบิณฑบาต
 ในพระนครสาวัตถี ครั้นกลับจากบิณฑบาต หลัง
 จากฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว ได้เข้าไปสู่ป่าอันธวันนั่ง
 พักอยู่ที่โคนไม้ต้นหนึ่ง

ทันใดนั้น **มาร(คือกิเลส)**ผู้มีบาปปรารถนาจะให้
 ภิกษุณีอุปจาลาบังเกิดความกลัว ความหวาดเสียว
 ความขนพองสยองเกล้า จะได้เคลื่อนจาก**สมาธิ(จิต
 ที่ตั้งมั่น)** จึงเข้ามาปรากฏตรงหน้า แล้วกล่าวหลอก-
 ลวงว่า

“ภิกษุณีเอ๋ย ชีวิตนี้แสนสุขดูจอยู่**แดนสวรรค์
 (คือแดนกามสุข)** ช่างน่าจะได้แล้วเกิดอีก ท่านจึง
 ควรอยากเกิดอีก”

แต่ภิกษุณีอุปจาลาผู้มุ่งสู่นิพพาน(ดับกิเลสสิ้น
 เกลี้ยง)รู้เท่าทันมาร จึงตอบปฏิเสธ

“ดูก่อนมาร เราไม่อยากเกิดในที่ไหนๆ เลย”

มารได้ยินอย่างนั้น จึงหลอกล่อด้วยสวรรค์ชั้น
 ต่างๆ

“เอาอย่างนี้เถิด **ท่านจงตั้งจิตไว้ในพวกเทวดา
 (คือพวกติดสุข)ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้น**

นิมมานรดี และชั้นปรนิมมิตวสวัตตี แล้วท่านจะได้รับ
 ความยินดีมีสุขยิ่งนัก”

ภิกษุณีฟังแล้วก็ส่ายหน้า ได้ตอบตามลัจจะทันที
 แม้พวกเทวดา(คือพวกติดสุข)ชั้นดาวดึงส์ ชั้น
 ยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี และชั้นปรนิมมิตวสวัตตี
 ก็ตามเถอะ **ก็ยังผูกพันอยู่ด้วยเครื่องผูกคือกาม
 (กิเลสใคร่อยากปรารถนา)** จำต้องกลับมาสู่อำนาจ
 มาร(กิเลส)อีก

ทำให้โลกทั้งหมดเร่าร้อน

โลกทั้งหมดระอุคุกรุ่นเป็นควน

โลกทั้งหมดลุกโพล

โลกทั้งหมดลั่นสะเทือน

ฉะนั้น**ใจของเราจึงยินดีแน่วแน่นิพพาน
 (การดับกิเลสสิ้นเกลี้ยง) ซึ่งไม่ลั่นสะเทือน ไม่หวั่น
 ไหว** เป็นสิ่งที่ปุถุชน(คนกิเลสหนา)เสพไม่ได้ มีใช้คิด
 (ความเป็นไป)ของมาร”

พอจบคำกล่าวนั้น มารผู้มีบาปก็เป็นทุกข์เสียใจ
 อย่างยิ่งว่า

“ภิกษุณีรูปนี้รู้จักเรา รู้เท่าทันเราเสียแล้ว”

จึงไม่รอช้า รีบหายลับไปจากที่นั้นทันที. ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “อุปจาลาสุตต” ข้อ ๕๔๑)

ในหลวงทรงอยู่กับเราตลอดไปตราบใดที่คนไทยไม่ทิ้งในหลวง(คำสอน)
และในหลวงก็จะไม่ทรงทิ้งเรา

ทรงใช้ธรรมเป็นอำนาจและทรงให้อำนาจแก่ประชาชนที่จะมีอิสระเสรีทางจิตใจในการ
ทำประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง ตลอด ๗๐ ปีที่ทรงงานเพื่อประชาชน
ไม่ได้มีเมฆาหาเสียงหรือหวังผลประโยชน์ตอบแทนใดๆ

๒. คนไทยยึดเอาประชาธิปไตยแบบไทยที่มีในหลวงเป็นสุดยอดนักประชาธิปไตย

รถตุ๊กตอลา-รถโดยสารจากทอ. บริการรับส่งขยะ เดินทางไปสนามหลวง แสดงความอาลัย

f t v t i : NationTV22

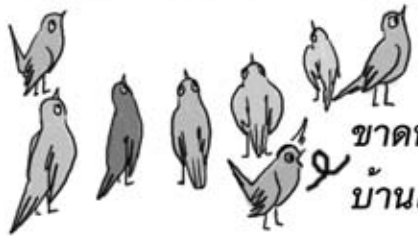
'การทำความดี เพื่อผู้อื่น
มักจะมีคำพูดของคนที่ไม่ชอบเรา
มาเป็นเครื่องบันทึก
แต่สิ่งที่เพื่อนคือ
ท่าเหมือนการปิดทองหลังพระ
ถ้าเราไม่ย่อท้อ ตั้งใจทำดี
จะปรากฏด้านหน้าพระองค์'
โทนี่ ฮิบส์

www.komchadluek.net kom_chad_luek ฅนใจดี

(ขอบคุณ ภาพจากอินเทอร์เน็ต)

(ขอบคุณ ภาพจากคมชัดลึก และNationTV 22)

๓. คนไทยรู้จักสามัคคี

ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา ถ้าคนไทยทำกันได้มาก ๆ
บ้านเมืองรุ่งเรืองอย่างที่ในหลวงทรงมุ่งหวังอย่างแน่นอน

๔. ในหลวงทรงยึดถือถึงสัจจะขาดทุนของเรา(รับเอาประโยชน์มาให้ตนแต่น้อย
แต่มุ่งหมายให้ประโยชน์ส่วนใหญตกแก่บ้านเมือง)คือกำไรของเรา

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

กายา

บทที่ ๙ “เจ้าป่าเจ้าเขา”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๕

ยามใดที่คิดถึงบ้าน สามัญก็ต้องคิดถึงท้องทุ่ง หมู่บ้านถิ่นกำเนิด ชนบทบ้านนอกเต็มด้วยท้องทุ่งนา ป่าเขา คิดถึงคราใดทำให้โหยหาไม่รู้วาย

บ้านเมืองทุกวันนี้ธรรมชาติกำลังถูกทำลายด้วยน้ำมือมนุษย์ที่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ ทำลายธรรมชาติทุกอย่างให้ย่อยยับ ทำลายอย่างน่ากลัว เพราะฤทธิ์อำนาจเงิน ค่านิยมแห่งความร่ำรวยได้เข้าครอบงำ กระแสสำนักผู้คนเกือบจะทุกหย่อมหญ้า

ผู้คนทุกวันนี้บูชาเงินเป็นพระเจ้า ใครร่ำรวยถือว่าเป็นยอดคน แม้แต่วัดวาอารามที่พึ่งพาก็กถูกเนรมิตด้วยเงินตรา เกือบไม่หลงเหลือร่องรอยเดิม มีแต่ความศิวิไลซ์เกินความเป็นจริงของชีวิต

แม้การดิ้นรนให้พ้นจากความทุกข์ ก็ยังต้องอาศัยเงินเป็นที่พึ่ง เข้าไปในวัด ไปหาพระภิกษุสงฆ์ก็ยังคงต้องใช้เงิน ถ้ามีเงินเพียงเล็กน้อยติดกระเป๋า อย่าคิดว่าจะได้พบภิกษุที่พึ่งทางใจได้ง่ายๆ อาณาบริเวณวัด ความหมัดจงดงตาม ถูกบุเต็มอาณาบริเวณด้วยศิลปะแบบอลังการทันสมัย นับแต่เมรุเผาศพ กุฏิพระ ศาลาการเปรียญ พระอุโบสถ ประดิษฐ์ตกแต่งปานเมืองฟ้าเมืองสวรรค์ ชาวบ้านแทบไม่กล้าเข้าไปใกล้ ยิ่งพระอุโบสถหลังงาม ๆ ยิ่งแล้วใหญ่ คนจน ๆ แท้ตืดดิน ใส่รองเท้าแตะ สวมชุดเก่ามอซอ แทบไม่มีโอกาสเข้าไปกราบไหว้สักการะพระพุทธรูปภายในโบสถ์ เพราะประตูบานใหญ่แกะสลักไม่อย่างสวยงาม เหมือนจะปิดอยู่

ช้วนดาปี

บางสำนักตีค่าสวรรค์ในชาติหน้าด้วยมูลค่าเงิน
ทำบุญจำนวนมากมายมหาศาล แถมแยกระดับผู้มี
อันจะกิน แบ่งเกรดการทำบุญเกือบจะคนละชั้น
สร้างนิมิตหมายภพชาติตบตาผู้ศรัทธา เพื่อเร่งผู้คนให้
ทำบุญอย่างไร้สติ แล้ววัดแห่งนั้นก็ถูกปูด้วยเงินเกือบ
ทุกตารางนิ้ว

**มันคือทางหากินที่น่าละอาย ตูบริจาคแทบ
จะวางไว้เกือบทุกจุดทั่วอาณาบริเวณวัด เหมือนจะ
ประกาศแล้วว่า วัดแห่งพุทธศาสนา ได้ถูกรอบงำ
ด้วยกระแสเงินตราเกือบสิ้นเชิง**

ยิ่งวัดในเมือง ภิกษุออกบิณฑบาตยามเช้า ๆ
บางรูปเมื่อผ่านเข้าไปย่านชุมชนในหมู่บ้าน ให้ลูกศิษย์
เข็นล้อเข็นสำหรับรับของบิณฑบาตตามหลัง ของกิน
มากจนล้นเต็มคันรถ มันคืออะไร ถูกต้องล่ะหรือกับ
ความสันโดษ มักน้อย ที่พุทธศาสนาหลักคำสอนได้
ตอกย้ำให้ลดละกิเลสเกือบทุกเวลานาที

บางห้วงความนึกคิด บางเวลา สามัญเริ่มจะไม่
เลื่อมใสสมมุติสงฆ์ ภิกษุที่ห่มจีวรเดินผ่านหน้าบ้าน
เขามองอย่างเบื่อน่าย ไม่เข้าใจ บางครั้งคิดจะ
หลบเร้น ไม่อยากเจอเฉจ ภาพที่ขัดกับหลักคำสอน
ในพุทธศาสนา

บางหนที่สามัญเดินทางกลับบ้าน เพื่อพักผ่อน
คลายจากอาการเร่งรีบ ชีวิตที่เร้าร้อนใจกลางเมืองหลวง
เขากลับไปนั่งมองท้องทุ่งหลังบ้าน ป่าเขาที่ยังรกเรื้อ
ด้วยแมกไม้หนาพันธุ์ ต่างจังหวัดโดยเฉพาะบ้านเกิด
การเจริญเติบโตของร้านค้า บ้านเรือนผู้คน เทคโนโลยี
แม้จะผุดขึ้นมาจำนวนมาก แต่มันก็ยังคงหลงเหลือพื้นที่
ว่าง ธรรมชาติอันงดงามให้ได้สัมผัสบ้าง

แต่วัดกลางหมู่บ้านนั้นเปลี่ยนไป เกือบทุกตาราง
นิ้วบริเวณรอบรั้ววัด เคยเห็นมันเป็นพื้นดินอ่อนนุ่ม
ให้เด็กได้วิ่งเล่นที่ลานวัดหน้าศาลา ต้นไม้ ใบหญ้า
เคยขึ้นแซมให้พื้นดินเขียวชอุ่ม บางจุดมีรั้วไม้ตัด ไม้
พุ่ม เขาเคยสัมผัสกับป่าไม้ขึ้นรกเรื้อติดโรงลิเกด้านใต้
แต่วันนี้ไม่มีหลงเหลือ โรงลิเกไม้หลังคาจั่วถูกรื้อทิ้ง
พื้นดินอ่อนนุ่ม ถูกปูด้วยพื้นคอนกรีตเลื่อมมันตลอดลาน
วัด ภูมิไม้หลวงพ่ोज้าวอาวาสก็ถูกรื้อสร้างขึ้นมาใหม่ ศาลา
การเปรียญหลังใหญ่ที่แม่แก่และแม่ของสามัญเคยมา

นั่งฟังเทศน์ทุกปี ถูกรื้อทิ้งเช่นกัน แล้วสร้างศาลา
คอนกรีตหลังใหม่แทนหลังเดิม มันใหญ่กว้างขวาง
ปูด้วยกระเบื้องสีสดใส บอกความมั่งคั่งความเป็นวัด
เจ้าอาวาสรูปปัจจุบันเล่าให้ฟังว่า กว่าจะสร้างเสร็จต้อง
ใช้เวลาทอดกฐินสามัคคีติด ๆ กันอยู่สี่ห้าปี แม้จะสวย
มีบันไดปูนขึ้นลงแทนบันไดไม้ พื้นศาลาปูด้วยกระเบื้อง
เคลือบสีสดใส แต่สามัญก็ยังคิดถึงศาลาหลังเดิม

จำได้ว่า เมื่ออายุครบปีบวชเป็นภิกษุ สามัญมา
จำวัดในวัดกลางหมู่บ้านเกิด เขาชอบมานั่งรับ
ลมเย็นบนศาลาด้านใต้ เกือบติดโรงลิเก ห่างกันไม่
ถึงห้าลิบเมตร ศาลาหลังเดิม เป็นศาลาไม้กว้างขวาง
ด้านหน้าเลยถนนออกไปติดแม่น้ำ มีต้นโพธิ์ใหญ่แผ่
เงาครีมิริมฝั่งน้ำ เย็น ๆ ก่อนตะวันตกดินลมแม่น้ำจะ
พัดพुरुเข้ามากรูกรียว เย็นชื่น ได้ยินใบโพธิ์สะบัดใบ
แกว่งไกวซบเนิ่นความสงบตลอดเวลา

บนศาลาหลังใหญ่ โดยเฉพาะพื้นศาลาเลื่อมเงา
เมื่อก่อน ปูด้วยไม้กระดานแผ่นใหญ่ ๆ สามัญชอบ
เอนหลังนอนเล่น จะได้รับโอเอียนอวลกระจายจาก
พื้นกระดานผ่านจากพื้นดินใต้ถุนศาลา เย็นฉ่ำไปทั้ง
แผ่นหลัง ไหลที่เมื่อยขบ นอนพื้นกระดานเรียบ ๆ แก่
ปวดเมื่อยได้คืนัก ชีวิตไม่ต้องเอาสิ่งใดมาปรนเปรอ
เพียงอยู่กับความสงบ สายลมเย็นพัดแผ่ว เปิดใจรับ
บรรยากาศเบาสบายจากธรรมชาติก็เพียงพอแล้ว

ในหมู่บ้านมีถนนตัดผ่ากลางหมู่บ้าน เลาะเลียบบ
ขนานไปกับฝั่งแม่น้ำ ชาวบ้านจะปลูกบ้านสองฟาก
ถนน ฟากตะวันตกบางหลังจะติดริมตลิ่งแม่น้ำกว้าง
ส่วนฟากตะวันออกออกไปเป็นท้องทุ่ง ทุ่งไร่ ทุ่งนาและ
ภูเขาทะมิงเลียดฟ้า ปู่ตาตายใช้ทำงานทำไร่มาแต่
ดั้งเดิมจวบปัจจุบัน รุ่นลูกหลานเหลน ก็ยังคงใช้ทำมา
หากินเสมอมา

ไม่มีสิ่งใดที่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก เมื่อสามัญ
กลับมาเยี่ยมหมู่บ้านเมื่อสี่สิบปีให้หลัง ท้องทุ่ง แม่น้ำ
ภูเขาใหญ่ฟากทิศตะวันออก วัดโพธิ์ร้างริมถนน ทุก
อย่างยังคงเหมือนเดิม ไม่มีสิ่งใดที่จะต้องปรับปรุง
หรือเปลี่ยนแปลง แต่มีข้อสังเกตก็คือ มีบ้านเรือน
ปลูกอาศัยมากยิ่งขึ้น บางแห่งเคยเป็นที่รกร้าง
ว่างเปล่า เกือบจะเป็นป่าช้าหรือที่เปลี่ยว แต่บัดนี้มี
ลูกหลานเหลนไปปลูกบ้านกันมากยิ่งขึ้น บางทีคนจาก

ที่อื่นก็เข้ามาซื้อที่ดิน แล้วปลูกบ้านอยู่อาศัย ท้องทุ่ง
ติดชนเมืองถูกทำเป็นบ้านจัดสรร หมู่บ้านใหม่ก่อเกิด
แต่มันไม่ใช่หมู่บ้านชาวไร่ชาวนา กลับเป็นบ้านหลังคา
รูปทรงแปลก ๆ ที่ชาวบ้านเมื่อวิ่งรถจักรยานยนต์ผ่าน
ต้องเหลียวมองด้วยความรู้สึกเหมือนเห็นสิ่งสวยงามที่
ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต

ในหมู่บ้านก็เหมือนกัน ลูกหลานใครมีงานทำเป็น
หลักฐาน ตั้งตัวได้แล้ว ก็มักจะขอแยกมาปลูกบ้าน
อยู่อาศัยเป็นสัดส่วนของตัวเอง ชาวบ้านเรียกกันว่า
แยกครอบครัวออกมา นัยว่าเพื่อความเป็นอิสระและ
เป็นการประกาศว่า ตนเองเป็นคนเอาถ่าน สามารถ
ตั้งตัวยืนด้วยลำแข้งตนเองได้แล้ว แต่บ้านบางหลัง
กลับปล่อยให้พ่อแม่อยู่กันสองคนตายาย ตนเอง
ไปทำงานอยู่ที่อื่น บ้านเรือนเกือบกลายเป็นเรือน
ร้าง บรรยากาศความเงียบหงอย กระจายอวลเกือบ
ทั้งบ้าน จะสุขสันต์กันก็เมื่อลูกหลานกลับมาเยี่ยม
เยือนในช่วงปีใหม่ หรือไม่กี่ช่วงประเพณีสงกรานต์รดน้ำ
คนเฒ่าคนแก่

หลังหมู่บ้านมีถนนอีกเส้นหนึ่งตัดผ่าน มันตัดขนาน
ไปกับคลองส่งน้ำเข้าท้องนาในหน้าทำนา นัยว่า เพื่อ
ขยายความเจริญเติบโตหมู่บ้านออกไป องค์การบริหาร
ส่วนตำบลจึงได้ตัดถนนเส้นใหม่ขึ้น เพื่อรองรับบ้านหลัง
ใหม่ของลูกหลานที่จะมีตามมาในอนาคต แต่สามัญไม่
แน่ใจสักเท่าไรว่า ผู้คนในหมู่บ้านจะเพิ่มทวีขึ้น เพราะ
ทุกวันนี้ มีแต่ผู้ลี้ภัยในหมู่บ้านเท่านั้น คนหนุ่มสาวเริ่ม
อพยพไปอยู่ต่างจังหวัด ตามกระแสการก่อเกิดโรงงาน
อุตสาหกรรมและตลาดแรงงานที่เริ่มมีอิทธิพลต่อชีวิต
ของคนในยุคปัจจุบัน

สมัยก่อน หลังทำไร่ทำนา การเก็บเกี่ยวเสร็จสิ้นลง
จะมีพิธีเลี้ยงผีป่า ชาวบ้านเรียกกันว่า เจ้าป่าเจ้าเขา

สามัญเคยเห็นเมื่อเวลาออกไปหาของป่ากับแม่
ครั้งไปทำไร่มันแกว ใกล้เชิงเขา ได้เวลากินข้าวมื้อเที่ยง
เมื่ออยู่กลางป่า แม่จะจัดอาหารกับข้าวอย่างละเล็ก
ละน้อย ตั้งแต่เมล็ดข้าวสุก น้ำพริก ปลาปิ้ง ไข่ทอด
ผักต้ม มาวางหอบบนใบไม้ป่าขนาดถ้วยตะไลเล็ก ๆ จัด
ไว้กับพื้นใกล้ ๆ วงข้าวหรือไม้กั้นบนขอนไม้ ก่อนจะกิน
ข้าว แม่จะอธิษฐานเสี่ยงพิน้ำในลำคอ แล้วมือนั้น
สามัญจะกินข้าวได้อย่างเอร็ดอร่อยจนพุงกาง

มันคือความเร้นลับที่สามัญมีโอกาสจะมองเห็นได้ว่า
คืออะไร

“มั๊ยโว้ย...ไปดูเขาเต้นผีที่หนองจิกใหม่” แล้ว
วันหนึ่ง เพื่อนๆในหมู่บ้านก็มาตะโกนชวนที่หน้าบ้าน
สามัญยามนั้นนัยน์ตาลุกวาว เรื่องเที่ยว เรื่องกิน
มีที่ไหนสามัญมักไม่พลาด แม้อายุยามนั้นเพียงเจ็ดแปดขวบ
“มีอะไรน่าดู” เอ่ยถามออกไปอย่างสงสัย
“ชาวบ้านจะจัดงานเลี้ยงเจ้าป่าเจ้าเขา”
“เลี้ยงทำไม”
“ขอบคุณที่ท่านทำให้ทำอะไรทำนาได้ผลสมบูรณ์”
“ดูไปก็เท่านั้น...” สามัญทำน้ำเสียงเหม็นเบื่อ
“มันไม่ใช่อย่างนั้น...ขนมข้าวต้มบานเบอะเลย
โว้ย” แล้วเพื่อนก็จระไนถึงหมู่เห็ดเปิดโก๋ ข้าวต้ม
ขนมมนเนยละลานตาเต็มไปหมด

ฟังเพียงแค่นั้น สามัญหูกี้เริ่มผิง เพราะเรื่องกิน
เป็นเรื่องใหญ่จริง ๆ

เป็นไปตามคาด ผู้คนทั้งหมู่บ้านไปดูการเต้นผีที่
หนองจิกอย่างมากมาย

หนองจิกคือป่าหลังหมู่บ้านถัดจากท้องนาออกไป
ติดผืนป่าใกล้ภูเขา เป็นสถานที่ที่ชาวบ้านจัดไว้เป็น
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เลี้ยงเจ้าป่าเจ้าเขา ในปีที่ทำเอาอุดม
สมบูรณ์

หนองจิกมีหนองน้ำเย็นอยู่ใกล้ ๆ เลยป่าออกไป
ปากท้ายหมู่บ้าน มีที่นาว่างเว้ง บึงนาของแม่ก็มีที่นี้ด้วย
เป็นมรดกได้มาจากตาและยาย นาน ๆ ครั้ง สามัญกับ
แม่และพี่น้องถึงจะเดินทางมาที่นี้สักครั้งหนึ่ง

แต่วันนี้สามัญตื่นแต่ไก่โห่ ขออนุญาตแม่ไปกับ
เพื่อน ๆ ลัดเลาะออกท้องทุ่ง ข้ามสะพานไม้กลางดง
ไผ่ กลางบึง หนองน้ำลึกสงบนิ่ง ละอองไอน้ำอวล
กระจายอยู่ทั่วไป ขณะสายลมแกว่งไกว พัดใบไม้ที่มุง
เป็นหลังคาด้วยลำไผ่โค้ง บางใบแห้งเหลืองหมดยุ
ปลิดข้าวปลิวใบและผิวน้ำ ปลาในหนองฮุบโผงเป็นคลื่น
กระจายวงกระทบขอบฝั่ง วงแล้ววงเล่า

ออกจากดงไผ่ ก็ขึ้นเนินป่าแดง ไปตามคลอง
ชลประทานส่งน้ำขนาดเล็ก ไม่ถึงชั่วโมง ก็ถึงหนองจิก
บริเวณต้นผี

แรกมาถึง มีชาวบ้านเพียงไม่กี่คนกำลังช่วยกันจัด
สถานที่ได้ร่มรื่นใหญ่

สถานที่ไม่มีอะไรมากหรอก นอกจากผู้หญิง ชาวบ้าน ช่วยกันปลูกเป็นบริเวณกว้าง พอคนนั่ง ได้ประมาณยี่สิบคน จัดชั้นดอกไม้ บายศรีใบตองสดที่ ชาวบ้านช่วยกันตกแต่งวางเรียงราย ไม่ว่าจะถาดหมาก ถาดพลู หัวหมู ขนมมมเนย วางอยู่เกือบสิบสำหรับ ชาด เสียไม่ได้ได้แก่เหล่าโรงสีขาวใส เห็นตั้งเคียงอาหารคาว หวาน เปิดจุกพร้อมแก้ว สำหรับให้คนทรงได้ลองลิ้ม ชิมรส ระหว่างการเดินทรงเจ้าเข้าผี คณะด้วยสายตานั้นจะเลี้ยงคนได้ไม่ต่ำกว่าห้าสิบคนเป็นอย่างน้อย

เกือบเก้าโมงเช้า แดดเริ่มร้อน ชาวบ้านทั้งชาย และหญิงก็เริ่มทยอยกันเข้ามาบริเวณพิธี

ส่วนใหญ่เป็นคนในหมู่บ้าน ที่แปลกก็คือส่วนใหญ่ จะเป็นผู้หญิง แม่บ้านแม่เรือน มีผู้ชายบ่นเข้ามาบ้าง ก็คือ คนอยากเป็นลูกข้างลูกม่า คอยกินเครื่องสังเวค หลังพิธีเสร็จสิ้น

ผู้หญิงจัดเตรียมสำรับ ปักรูปเทียน บนหัวหมู ขนมมมเนย และใช้ไม้กวาดหญ้ากวัดกวาดลานดิน ใบบัวแห้งกระจายกลอนเกลื่อนไต้ร่มไม้ ส่วนเลือกก็ใช้ ไม้กวาดกวาดบ้าน กวาดซ้าอีกครั้งหนึ่ง ส่วนพวกผู้ชาย พ่อบ้าน รวมถึงสามัญและเพื่อน ๆ ที่มาด้วย นั่งยอง ๆ คอยดูพิธีเข้าทรงที่กำลังจะเริ่มขึ้นไต้ร่มไม้

และแล้ววินาทีที่คนทรงเจ้าก็เริ่มต้น

เริ่มด้วยยายเรื่อง หญิงชราวัยเจ็ดสิบกว่าปี ใน ชุดโจงกระเบนสีครามเข้ม เลื้อยคอปดสีขาวหม่น สไบเฉียงสีขาวพาดไว้กับบาเหมือนคนแก่เมื่อไปทำบุญที่วัด แกเดินมายังถาดสำรับเครื่องเซ่น ดึงเอาธูปออกจากซองกระดาษสีแดงเข้มที่วางอยู่เคียงข้าง กำไว้หนึ่งกำ มือเต็ม ๆ บอกให้แม่บ้านอีกนางหนึ่งเป็นผู้จุด จนธูปควัน กระจายคลุ้ง แล้วแกก็ปักลงกลางลานดิน ไกล ๆ ถาด เครื่องเซ่น เป็นการสักการะบูชาเจ้าป่าเจ้าเขาเหนือ แผ่นดินกลางป่าหลังหมู่บ้าน

นาทีต่อมา เสียงระนาดฆ้องกลองประจำหมู่บ้านก็ เริ่มบรรเลง ตามด้วยเสียงฉิ่งและฉาบ กลองตะโพนให้ จังหวะก็เริ่มบรรเลง ดังมาอีกฟากหนึ่งของลานร่มไม้

ยายเรื่องเป็นคนทรงที่คนทั้งหมู่บ้านให้ความเคารพ ศรัทธา เจ็บไข้ได้ป่วยคราใด ชาวบ้านมักพึ่งพาแก เสมอ บางครั้งแกเหมือนเทพที่คอยลือให้คนได้ติดต่อกับ ผีเสาะนางไม้ หรือญาติผู้ใหญ่ที่เสียชีวิต

แก่เริ่มต้นด้วยการพนมมือหลับตา บริกรรมริม ฝีปากขมุบขมิบ ชั่วครู่ก็ชักผ้าสไบเฉียงสีขาวมาปิด ใบหน้าด้วยมือสองข้าง แล้วร่างบอบบางก็เขย่นก็เริ่ม ลั่น ...ลั่นแรงยิ่งขึ้นชั่วครู่ใหญ่ ๆ แล้วหญิงชราที่เริ่มออกทำ ร่ายรำอย่างช้า ๆ กรีดนิ้วร่ายรำอย่างงดงามตามจังหวะ ระนาด ฉิ่ง ตะโพน ที่บรรเลงให้จังหวะอย่างกลมกลืน

ไม่ช้านัก แม่หญิงชาวบ้านอีกสิบกว่าคน ทั้งสวม ผ้าถุงและโจงกระเบน ไม้ลิ่มที่จะมีสไบหลากสีคล้อง คอ ต่างเร่เข้ามาสมทบ ค่อย ๆ ออกทำรำรำ รำแรกสุด ทุกคนเกิดอาการลั่น ลั่นที่มีมือ ลั่นที่แขน รวมไปถึงเดิน เร่งเร้าคล้ายกระต๊อบทำเหมือนจะให้แผ่นดินสะเทือนไป ทั้งผืนป่า แล้วจึงค่อย ๆ เบาการเดินกลับกลายเป็นทำ ร่ายรำลีลาในแบบเฉพาะตน ในที่สุดทั้งกลุ่มหญิงวัย กลางคน ร่วมลืบทว่านางก็พากันร่ายรำไปอย่างช้า ๆ ต็มเหล้ากับถ้วยแก้วใบเล็ก ๆ หยิบอาหารขึ้นกินอย่าง ละเล็กละน้อย เป็นที่สนุกสนานครึกครื้น กว่าจะเสร็จ เวลาก็น้อง ๆ พระฉันเพลไปแล้ว จากนั้น ก็ถึงครา ลูกข้างลูกม่าวิ่งเฮโลกันเข้าไปกินเครื่องสังเวคจน อิ่มหมึพิ่มมัน สามัญพาดเสียวพุงกาง อิ่มมือกลางวันไป อีกมือหนึ่ง

“ปีหนึ่งถึงจะจัดสักครั้งหนึ่ง เจ้าพ่อบอกว่าอย่าให้มี อะไรเหลือ” ใครบางคนตะโกนบอก ตามด้วยเสียงตบมือ อย่างชอบอกชอบใจ

สามัญอยากจะทำใจคิดว่า นี่คือการทำบุญกลางบ้าน ด้วยการบูชาเจ้าป่าเจ้าเขาเป็นแรงผลักดันให้ทุกคนร่วมไม้ ร่วมมือกัน สร้างขวัญกำลังใจฝึกแน่น ขณะเดียวกัน ก็หลังไหลมาช่วยกันทำบุญด้วยการให้ทาน ทำขนม มมเนยขึ้นกลางป่า หลังพิธีเสร็จสิ้นก็ต้องมากินอาหาร ร่วมกันทั้งหมู่บ้าน

ผิดกับการทำสร้างบุญยุคใหม่ ด้วยการชักจูงให้ ชาวบ้านเลิกเชื่อผีเสาะนางไม้ หันมาทำบุญกับวัดหรือ หลวงพ่อผู้ศักดิ์สิทธิ์ เนรมิตสรรวสวรรค์คือเป้าหมาย การทำบุญ จนชาวบ้านลั่นเนื้อประดาตัว

มันคือบุญที่เอาเปรียบและฉ้อฉล ผิดกับงาน บวงสรวงเจ้าป่าเจ้าเขากลางป่าหลังหมู่บ้าน ไม่มีเศษ บุญหลงเหลือให้สะสม ร่วมทำบุญ ก็ร่วมกันใช้บุญ เจือ งานแบ่งปัน มันคือบุญแท้ๆ ชาวบ้านล้มผลัดได้ด้วยตา ที่มองเห็นและเป็นอยู่. อ่านต่อฉบับหน้า

ในหลวงในดวงใจที่มีวันเสื่อมสลาย

ช่วงเวลาแห่งความสูญเสียอันยิ่งใหญ่ของปวงชนชาวไทยต่อการเสด็จสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหิตลธิเบศรามาธิบดี จักรีนฤพดินทรสยามมินทราธิราช บรมนาถบพิตร หรือในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของประเทศไทย

ได้มีโอกาสฟังคำแถลงการณ์ของ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีที่กล่าวถึงสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ ทรงห่วงใยชาวไทยในยามที่บ้านเมืองอยู่ในช่วงทุกข์โศก และได้ชื่นชม

ชาวไทยที่น่าจดจำและจารึกไว้ เพราะเป็นเครื่องยืนยันว่าในหลวง ร. ๙ ของเราที่เป็นแบบอย่างของการเป็นผู้ให้ นั้น ได้สละในดวงใจของชาวไทยมิได้เสื่อมสลายไปตามสังขารของพระองค์ พระองค์ยังคงอยู่กับชาวไทยตลอดไป ตราบใดที่คนไทยต่างมีน้ำใจที่ดีต่อกัน ดังคำแถลงการณ์ของนายกรัฐมนตรี ดังนี้

นายกฯ แถลงว่า เมื่อช่วงค่ำที่ผ่านมาได้เข้าเฝ้าฯ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ พร้อมด้วย “พล.อ.เปรม” ในฐานะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

เพื่อถวายรายงานข้อราชการ

๑๕ ต.ค. ๕๙ เวลา ๑๓.๓๐ น. พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้แถลงผ่านโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจ ความว่า

“สวัสดีครับ พ่อแม่พี่น้องประชาชนชาวไทยที่เคารพ

เมื่อเวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกา คำวันนี้ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ได้มีพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ในฐานะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ พร้อมด้วยนายกรัฐมนตรีเข้าเฝ้าทูลละอองพระบาท ถวายรายงานข้อราชการ ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิตนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อมที่ทรงห่วงใยประชาชนชาวไทยในยามที่บ้านเมืองกำลังอยู่ระหว่างช่วงเวลาทุกขโศก พร้อมกันนั้นประชาชนหลายคนยังกำลังประสบปัญหาอุทกภัยได้รับความเดือดร้อน

พระราชปรารภสำคัญเรื่องหนึ่งคือ ขอย่าให้ประชาชนเกิดความสับสน หรือกังวลใจใดๆ เกี่ยวกับราชการแผ่นดิน หรือแม้แต่การสืบราชสันตติวงศ์ เพราะเรื่องนี้มีรัฐธรรมนูญ กฎมณเฑียรบาลและจารีตประเพณีกำหนดไว้แล้ว แต่การจะดำเนินการเมื่อใด อย่างไรนั้น มีพระราชบัญญัติว่าช่วงเวลานี้ทุกคนทุกฝ่าย แม้แต่พระองค์ท่านเองอยู่ระหว่างความเศร้าโศก โทมัสลาลัย จึงควรให้ทุกฝ่ายช่วยกันทำให้รู้สึกที่เราผ่านพ้น หรือบรรเทาความวิปริตวุ่นวายนี้ได้บ้างก่อนเถิด ขอย่าให้ความรู้สึกที่มีความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ภายใต้ร่มพระบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเกิดขึ้นกะทันหันเกินไป ทุกคนควรใช้เวลานี้รักษาความทรงจำอันงดงามของเหตุการณ์ ๗๐ ปีที่ผ่านมา เมื่อการบำเพ็ญพระราชกุศล และพระราชพิธีพระบรมศพผ่านพ้นไปแล้วระยะหนึ่ง ก็น่าจะถึงเวลาสมควรดำเนินการต่อไปได้ ซึ่งการดำเนินการเช่นนี้ก็ไม่น่าจะกระทบต่อแผนงานหรือขั้นตอนใด ๆ

รัฐบาลได้ปรึกษาประธานสภานิติบัญญัติ

แห่งชาติแล้ว ขอรับสนองพระราชบัญชาใส่เกล้าใส่กระหม่อม จึงขอเรียนให้พี่น้องประชาชนทั้งหลายทราบโดยทั่วกัน ท่านจะได้คลายความกังวลใจ และใช้เวลาในช่วงนี้ถวายสักการะ แสดงความอาลัยให้สมกับที่ท่านรู้สึก อย่างที่หลายคนให้สัมภาษณ์ทางสื่อมวลชนว่า ชีวิตนี้เกิดมาก็อยู่ในสมัยรัชกาลที่ ๙ เติบโตมากี่ในรัชกาลที่ ๙ จึงยากจะทำใจว่ามีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น แต่เราก็ต้องช่วยกันทำใจ พร้อมกันนี้รัฐบาลต้องขอขอบคุณข้าราชการ ตำรวจ ทหาร พลเรือน ทุกฝ่ายที่ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเข้มแข็ง อำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในการเข้าร่วมงานพระราชพิธีสำคัญนี้

ภาพการเชิญพระบรมศพสู่พระบรมมหาราชวัง เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม เป็นที่ประทับใจไปทั่วโลก คลื่นมหาชนสองข้างถนน ตลอดระยะทางหลายกิโลเมตรเป็นพยานถึงความจงรักภักดี และเจตนารมณ์ที่จะรักษาไว้ ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ได้อย่างชัดเจน และเมื่อสำนักพระราชวังมีประกาศให้ประชาชนเข้าถวายสักการะได้ ตั้งแต่วันที่ ๒๔ ตุลาคม ก็ขอให้ช่วยอำนวยความสะดวก เช่นนี้ต่อไป ขอให้ทุกฝ่ายช่วยกันดูแลความปลอดภัย สุขอนามัย และอาหารการกินของประชาชนที่มาถวายสักการะ

ผมขอขอบคุณพี่น้องบรรดาวิณมอเตอร์ไซค์ที่อำนวยความสะดวกแก่ประชาชนโดยไม่คิดค่าโดยสาร เพื่อไปถวายสักการะในการเชิญพระบรมศพ คำพูดของท่านที่ว่า “ขอทำดีเพื่อพ่อ” นั้น ผมฟังแล้วซาบซึ้งใจมาก ขอขอบคุณทุกฝ่ายที่ช่วยกันรักษาความสงบเรียบร้อยทั่วประเทศตลอดเวลา ๒-๓ วันที่ผ่านมา และขอให้ท่านรักษาบรรยากาศเช่นนี้ตลอดไป

ในส่วนของรัฐบาลและคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ขอให้สัญญาต่อพี่น้องทั้งหลายว่า เห็นน้ำใจของประชาชนเช่นนี้แล้ว จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ด้วยความจงรักภักดี ยิ่ง ๆ ขึ้น เพื่อสืบสานพระบรมราชปณิธานตลอดไป สวัสดีครับ” (คมชัดลึก ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๙) ๒

แค่คิดก็หนาว...ว

● นายชิง วินเทอร์

๑. กีฬา ๆ เป็นยาผีเปรต ?
'ยูโร' ทำเด็กไทยติดพันบอล
มากขึ้น (มติชน ๒๗ ก.ค.๕๙)

๒. โกงทีไร นักการเมืองรอด ซ้ำราชการตาย!
จำคุกแก๊งโอรนหุ่นชิน ๔ ชรก. สรรพากร ๓ ปี, เลขาพจมาน ๒ ปี ช่วย 'ไอ้ค-เอม' หนีภาษี ๘ พันล้าน (ไทยโพสต์ ๒๙ ก.ค.๕๙)

๓. ถ้า 'บ้า' มากพอในสังคม คนที่บ้าจะกลายเป็น 'คนปกติ' ทลาย 'มายา-คติ' สังคมไทย พบจิตแพทย์ไม่ได้ แปลว่า 'บ้า' (มติชน ๒๓ ส.ค.๕๙)

๔. การเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ ในอนาคต ครม.แจ้งเกิดรถยนต์ไฟฟ้า ประคน สิทธิประโยชน์เพียบ (เดลินิวส์ ๓ ส.ค.๕๙)

๕. วงจรอุบาทว์ในอเมริกา ระบบการเลือกตั้ง ถูก เบียดบังด้วยเล่ห์กลจากเหล่านักการเมืองจนหมดสิ้น ฉะนั้น การเลือกตั้งประธานาธิบดี ของสหรัฐฯ ในทุก ๔ ปี จึงไม่ต่างอะไรกับการชั้วตลก ของกลุ่มนักการเมือง ผู้ทะเยอทะยานอำนาจโดยแท้!? (จากบทความในมติชน หน้า ๑๕/๒๔ ส.ค.๕๙)

๖. ทองไว้เลย คนแก่คือคนป่วยประจำบ้านจะ ได้ไม่ถึงสา! ทะเลาะพ่อ นักธุรกิจโดดตักดับ (เดลินิวส์ ๒ ส.ค.๕๙)

๗. ซีพีถอนใจเฮือก! ก.ล.ด. เคาะแล้ว แบน ๓ ปี ผู้บริหารทำผิด ห้ามนั่งกุมบังเหียน แต่ไม่มีผลย้อน หลัง (มติชน ๖ ส.ค.๕๙)

๘. เมื่อธนาคารไม่มีธรรมมาภิบาล! ชี้อยอด ร้องเรียน ศคช.ฟุง ชาวบ้านแฉ แบงก์เจ้าเล่ห์ ขยายพวงประกัน- กองทุน (เดลินิวส์ ๒๓ ส.ค.๕๙)

๙. สิ่งที่ คสช.กล้า แต่นักการเมืองไม่กล้า! ดีเดย์ ๑๙ ริสอร์ทหรือ 'โรงเตี๊ยม' ด้วย เคลียร์รุก 'ทับเบิก' เจ้าของขวางไร้ผล (มติชน ๒๐ ส.ค.๕๙)

๑๐. ภัยเงียบแต่เย็นยะเยือก! IQ เด็กอีสาน-ใต้ นำห่วง มือถือ ส่งผล EQ หยดนิ่ง! (ไทยโพสต์ ๓๐ ก.ค.๕๙)

๑๑. มาสายดีกว่าไม่มา! ลังเพิ่มข้อสอบอัตนัย ภาษาไทย ๓๐% (มติชน ๘ ส.ค.๕๙)

๑๒. สิ่งที่คนไทยยังไม่ตื่นตัว 'แผน' ทั้งหลายจึง 'นิ่ง'! แผนสิ่งแวดล้อม ฉบับใหม่ รางปัญหาเขา หัวโล้น-น้ำท่วม-น้ำแล้ง (ไทยโพสต์ ๗ ส.ค.๕๙)

๑๓. เคล็ดลับความสำเร็จ อยู่ที่การทำต่อเนื่อง! ตรังตั้ง ๑๐๐ โรงเรียน พลิกหน้าดิน ปลุกสวนเกษตร 'พอเพียง' (มติชน ๘ ส.ค.๕๙)

๑๔. ระบบราชการมีแต่รอ คำสั่ง-ไม่ท้อไม่อ้อ! บิ๊กตู้ เตือด ผักตบรอกเจ้าพระยา จัด กม.สั่งจัดการเด็ดขาด (ไทยโพสต์ ๖ ส.ค.๕๙)

๑๕. ยืนยันประเทศไทย คนมีเงินย่อมมีอำนาจ ย่อมมีโอกาสได้รับการช่วยเหลือ แต่ง ๑๙ ผบ.คุก! 'ปากน้ำ' เข้ากรู เหตุช่วยเหลือเอ (ไทยโพสต์ ๒๓ ส.ค.๕๙)

๑๖. เหตุเกิดยุครัฐบาลทักษิณ !

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาฯตัดสินจำคุก นพ.สุรพงษ์ สืบวงศ์ลี อดีตรมว.คลัง ๑ ปี แต่ให้รอลงอาญาชั่วคราวปฏิบัติหน้าที่มีชอบ... (มติชน ๕ ส.ค.๕๙)

๑๗. สำคัญที่ทำงานจริงหรือทำเล่น ! พาณิชยัทหนุณออร์แกนิกส์สร้างมูลค่าเงินเพิ่มเท่าตัว ต้นเป็นนโยบายหลักรัฐบาล (เดลินิวส์ ๓๐ ก.ค.๕๙)

๑๘. ธรรมชาติยอมให้รางวัลแก่สัตว์โลกอยู่แล้ว ! เบ่งลูกเองเสริมภูมิคุ้มกันโรคเจ้าตัวเล็ก (เดลินิวส์ ๓๑ ก.ค.๕๙)

๑๙. มันมากับเทคโนโลยี ! จับโจ้ ‘มอมยา’ ไทรม น.ร.สาวดับเพลิงเฟซชุกแค่ ๒ วัน (มติชน ๖ ส.ค.๕๙)

๒๐. ทุกโครงการต้องติดตามผล อย่า

ประมาทเป็นอันตราย ! โรงไฟฟ้า ๗๐๐ ล้านผ่านฉลุย นายก ‘ทน.สีแคว’ ชูให้เอกชนลงทุน ใช้พลังงานขยะ ผลตอบแทนคุ้มค่า (มติชน ๑๑ ส.ค.๕๙)

๒๑. แนวคิดใหม่ คนไม่ผิด-หน่วยงานผิด ! ศาลปค.ชี้กรมส่งเสริมสหกรณ์ผิด ล้างชำระสินไหมสมาชิก ‘คลองจั่น’ (มติชน ๒๒ ส.ค.๕๙)

๒๒. คนขายน้ำมันอาจต้องเปลี่ยนอาชีพไปขายเต้าหอย ! ปตท.ผนึกกำลัง ๖ ค่ายรถยนต์

ชั้นนำ พัฒนาธุรกิจ ‘รถยนต์ไฟฟ้า’ ขานรับนโยบายรัฐ (ไทยโพสต์ ๒๒ ส.ค.๕๙)

๒๓. จำไว้เลยความล้ำค่าคือความยุติธรรม ! อัด! สอบไฟฉาว กทม. ๓๙ ล้าน (ไทยโพสต์ ๑๐ ส.ค.๕๙)

๒๔. คนเอาจริง-คนตั้งใจทำ ! ครบ ๑๐ ล้าน ปิดบริจาคพิพิธภัณฑ์บางกอกระดมแค่ ๒ ล้านบาท

เข้าเป้า รศ.วราพรปลื้ม...ขอบคุณ ซื่อที่เดิน ไม่ให้สร้างตึกบัง (มติชน ๒ ส.ค.๕๙)

๒๕. ศาสนาสอนรู้จักินรู้อยู่ ! รายได้ต่ำกว่า ๓ หมื่นหนี้ท่วม แบงก์ปฏิเสธทำบัตรเครดิต (เดลินิวส์ ๒ ส.ค.๕๙)

๒๖. ศาสนาสอนรู้ทันลัทธิบริโภคนิยม ! คนไทยแชมป์ติดเน็ตสูง กินไม่เลือกเวลาเสี่ยงอ้วน (เดลินิวส์ ๑๗ ส.ค.๕๙)

๒๗. ไม่น่าเชื่อ เรื่องของพระ-ไม่น่าเกิด ! สรรพสามิตเรียก ๖.๘ ล้าน รถเบนซ์ ‘สมเด็จช่วง’ เล็งสอบ ‘หลวงพี่แป๊ะ’ (มติชน ๔ ส.ค.๕๙)

๒๘. โลกาวัดณ์ของธุรกิจเกษตร ! ก.เกษตรฯ จับมือทุกหน่วยงาน หนุนแปลงใหญ่ปลูกสับปะรดบ้านคา (เดลินิวส์ ๖ ส.ค.๕๙)

๒๙. โลก-โกรธ-หลง คือกิเลสของมนุษย์ ! เร่งแก้ปัญหาล้างเกม ‘โปเกมอน’ คม ๔ โซนนิ่งต้องห้าม (เดลินิวส์ ๑๐ ส.ค.๕๙)

๓๐. โลกจะฉิบหายใหญ่แล้ว ! เท็กซัสอนุญาตพกป็นข้ามมหาวิทยาลัย...เป็นรัฐที่ ๘ ในสหรัฐฯ ที่เริ่มใช้กฎหมายนี้ (ไทยโพสต์ ๓ ส.ค.๕๙) ๓

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๕

ช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยจำนวนน้อยกับคนยากจนจำนวนมาก
ถ่างกว้างออกไปเรื่อยๆ

ประโยชน์สุขหรืออรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายทางสังคม(marginal social benet)
ซึ่งจะได้รับจากผลิตผลมวลรวมหน่วยต่อๆ ไป
ก็จะมีอัตราเพิ่มที่ลดน้อยลงโดยลำดับ

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

เมื่อช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยจำนวนน้อย
กับคนยากจนจำนวนมากถ่างกว้างออกไปเรื่อยๆ
ประโยชน์สุขหรืออรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายทาง
สังคม (marginal social benet) ซึ่งจะได้รับจาก
ผลิตผลมวลรวมหน่วยต่อๆ ไป ก็จะมีอัตราเพิ่มที่
ลดน้อยลงโดยลำดับ

ตัวอย่างเช่น ธนบัตร ๑๐๐๐ บาท ใบหลังสุด
หรือใบสุดท้ายที่เพิ่มขึ้นมาในระบบสังคม ถ้าตกอยู่ใน
มือของเศรษฐีพันล้านซึ่งมีศักยภาพเหนือกว่าคนอื่นใน
การแข่งขันหาเงิน ธนบัตรดังกล่าวย่อมไม่ก่อให้เกิด
ประโยชน์สุขอะไรต่อสังคมในภาพรวมมากนัก เพราะ

สำหรับเศรษฐีพันล้านซึ่งซื้อทุกอย่างที่ตนอยากได้ไว้ครบ
หมดแล้ว ธนบัตรที่ได้มาใบนั้นจึงไม่มีคุณค่าความหมาย
อะไรต่อการทำให้ตนมีประโยชน์สุขเพิ่มมากนัก ส่งผล
ให้สังคมโดยรวม (ที่เศรษฐีผู้นั้นเป็นสมาชิกหน่วยหนึ่ง
รวมอยู่ด้วย) ไม่ได้รับประโยชน์สุขจากธนบัตรใบนั้น
เพิ่มมากกว่าเดิมสักเท่าไร แต่ถ้าธนบัตร ๑๐๐๐ บาท
ดังกล่าวตกอยู่ในมือของคนจนที่มีเงินติดกระเป๋าแค่
๑๐๐ บาท ก็จะทำให้เกิดประโยชน์สุขแก่คนยากจนผู้
นั้นอย่างมากมาย อันจะทำให้สังคม (ซึ่งคนจนผู้นั้นเป็น
สมาชิกหน่วยหนึ่งรวมอยู่ด้วย) ได้รับประโยชน์สุขเพิ่ม
ขึ้นโดยรวมในทางหนึ่ง นอกจากนี้สำหรับคนยากจนที่

กำลังอดอยากทิวโหย เมื่อได้เงินมาแล้วก็จะรีบนำเงินที่ได้ไปซื้ออาหารกินประทังชีวิต หรือซื้อหาลังของเครื่องใช้ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ทำให้ธนบัตร ๑๐๐๐ บาท ไบนั้นถูกนำไปใช้สะพัดหมุนเวียนให้เกิดค่าทวีคูณ(multiplier effect) ในทางเศรษฐกิจทันที (แทนที่จะถูกเก็บไว้ในกระเป๋าของเศรษฐีพันล้านโดยไม่รู้จะเอาธนบัตร ๑๐๐๐ บาทไบนั้นไปซื้อหาอะไร) ส่งผลให้อัตราการประโยชน์หน่วยสุดท้ายทางสังคมของธนบัตรใบหลังสุดที่สังคมได้มานั้นเพิ่มสูงขึ้นโดยภาพรวม (เมื่อเทียบกับตกอยู่ในมือของเศรษฐีพันล้าน)

การกระจายความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจตามกรอบความคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์ก-ซิสม์ จึงเท่ากับเป็นวิธีเพิ่มอรรถประโยชน์ของสิ่งตอบสนองความต้องการให้มากขึ้น (**เพิ่มค่า S ในสมการ $P = D/S$ ให้มากขึ้นจากมิติเชิงคุณภาพ**) แต่การกระจายความมั่งคั่งด้วยการยึดทรัพย์สินของเศรษฐีเพื่อนำมาแบ่งปันให้คนจนแบบที่ลัทธิคอมมิวนิสต์กระทำ จะส่งผลทำให้ผู้คนขาดแรงจูงใจในการทำงานอย่างเต็มความรู้ความสามารถ อันทำให้ประสิทธิภาพการผลิตของสังคมลดลง และปริมาณของสิ่งตอบสนองความต้องการหรือผลิตผลมวลรวมของประเทศก็จะลดน้อยลง (**ค่า S ลดลงในมิติเชิงปริมาณ**)

การที่ประเทศคอมมิวนิสต์นำเอาระบบเศรษฐกิจแบบวางแผนจากส่วนกลางมาใช้แทนระบบเศรษฐกิจแบบตลาด เพื่อดึงมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของประชาชนมาเป็นของรัฐ (nationalization) แล้วค่อยจัดสรรเฉลี่ยคืนให้กับประชาชนในรูปของสวัสดิการต่างๆ ด้วยหวังว่าจะสร้างความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจให้เกิดขึ้นในสังคมได้นั้น กลับกลายเป็นการสร้างความเป็น**“ไม่เป็นธรรม”** ให้แก่สังคมมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

เพราะดังที่กล่าวมาแล้วว่าตามทฤษฎีมูลค่าเกิดจากแรงงานของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก ถ้าปล่อยให้กลไกตลาดทำหน้าที่อย่างเสรีจนเกิดการแข่งขันที่สมบูรณ์ ราคาของสินค้าในตลาด (market price) จะ

ถูก **“มือที่มองไม่เห็น”** ของกลไกตลาดผลักดันให้ปรับตัวเข้าใกล้ราคาแท้จริงตามธรรมชาติ (natural price) ซึ่งเท่ากับมูลค่าแท้จริงของพลังแรงงานที่แฝงอยู่ในสินค้าต่างๆ (บวกต้นทุนคงที่ อาทิ ค่าวัตถุดิบ เป็นต้น) โดยถึงแม้ว่าจะไม่เคยมีตลาดที่แข่งขันอย่างสมบูรณ์ (absolute market) ในโลกของความเป็นจริง แต่อย่างน้อยทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกก็ยังตอบปัญหาคร่าว ๆ ได้ว่า จะมีแนวทางวัดมูลค่าของพลังแรงงานที่แฝงอยู่ในสินค้าต่างๆ ได้อย่างไร (แม้เป็นวิธีที่ไม่แม่นยำนักก็ตาม)

ขณะที่กระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์กซิสม์กลับไม่ได้ตอบปัญหานี้อย่างกระจ่างชัด การที่คน ๒ คน ซึ่งทำงานจำนวน ๘ ชั่วโมงเท่ากัน ย่อมไม่ได้หมายความว่าจะมีต้นทุนแรงงานเท่ากัน (เนื่องจากโครงสร้างของชีวิตที่ต่างกันอาจทำให้ผู้คนแต่ละคนต้องการบริโภคปัจจัยไม่เท่ากัน เพื่อให้มีชีวิตและมีแรงที่จะทำงานดังกล่าว) อีกทั้ง **“ผลผลิต”** ที่เกิดจากจำนวนชั่วโมงแรงงาน ๘ ชั่วโมงที่เท่ากันนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่า จะก่อให้เกิดมูลค่าที่เท่ากันด้วย เพราะสำหรับคนที่ขยันและตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่ด้วยสติปัญญาความรอบคอบ กับคนที่ขี้เกียจไม่ตั้งใจทำงานหรือทำงานอย่างขาดความรอบรู้รอบคอบ ย่อมสร้างผลผลิตได้ไม่เท่ากัน จึงไม่เป็นธรรมถ้าจะคิดค่าตอบแทนให้เท่ากันตามจำนวนชั่วโมงแรงงานที่ทำ เป็นต้น

เมื่อไม่สามารถกำหนดหลักเกณฑ์ชัดเจนสำหรับการคิดคำนวณมูลค่าแท้จริงของพลังแรงงาน แต่กลับจัดสรรแบ่งปันผลตอบแทนให้กับผู้คนในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันตามจำนวนชั่วโมงแรงงาน คนที่มีความขยันขันแข็งและมีศักยภาพในการทำงานสูง ก็จะไม่มีความจูงใจให้ทุ่มเทศักยภาพเพื่อการทำงานอย่างเต็มที่ เพราะถึงทุ่มเททำงานอย่างจริงจังแค่ไหน ก็ไม่ได้รับผลตอบแทนที่ **“เป็นธรรม”** คุ่มค้ำกับความทุ่มเทดังกล่าว ฉะนั้นก็จะทำงานในระดับหนึ่งให้พออยู่รอดโดยไม่ถูกลงโทษเท่านั้น ส่งผลให้ประสิทธิภาพการผลิตของระบบเศรษฐกิจในประเทศคอมมิวนิสต์ลดลงโดยรวม ตลอด

“เศรษฐกิจพอเพียง” ที่อธิบายจากกรอบความคิดทางพุทธปรัชญาดังที่ได้กล่าวมาแล้วแรก
กระบวนการนี้ใหม่นี้อาจจะเป็นหนทางแก้ปัญหาความขัดแย้ง (paradox) ของทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์
และสามารถนำระบบเศรษฐกิจของมนุษย์ให้ออกจากวิกฤตการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ทุกวันนี้ได้

จนผู้บริหารของพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นผู้กุมอำนาจในการจัดสรรแบ่งปันผลผลิต ก็ไม่มีหลักประกันใดๆ ที่ทำให้เชื่อมั่นได้ว่าจะไม่ทุจริตคอร์รัปชันทางใดทางหนึ่งด้วยการอาศัยอำนาจหน้าที่จัดสรรแบ่งปันผลผลิตให้กับครอบครัวและญาติพี่น้องของตนเองเป็นพิเศษ ผลที่สุดปัญหาการคอร์รัปชันและความอดอยากขาดแคลน ก็กลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ลัทธิคอมมิวนิสต์ล่มสลายลง และประเทศต่างๆ ในค่ายคอมมิวนิสต์ต่างพากันหันกลับมาใช้ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม โดยอาศัยกลไกตลาดเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจ แทนระบบเศรษฐกิจแบบวางแผนจากส่วนกลางของพรรคคอมมิวนิสต์

ในทางกลับกันเพื่อกระตุ้นให้ผู้คนที่มุงเทศศักยภาพที่มีอยู่ ทำงานสร้างสรรค์ผลผลิตอย่างเต็มความรู้ความสามารถ โดยอนุญาตให้ครอบครองเป็นเจ้าของผลผลิตที่ตัวเองสร้างขึ้นนั้นอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย จะได้มีแรงจูงใจทำงาน (เพิ่มค่า S ในมิติเชิงปริมาณ) คนที่มีความรู้ความสามารถเหนือกว่าก็จะดูแลความมั่งคั่งไปกองอยู่ที่ตัวเองจนก่อให้เกิดช่องว่างความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้อรรถประโยชน์ของผลิตผลมวลรวมในประเทศชาติลดลงตามกฎการถดถอยของอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายดังที่ได้อธิบายมา (ค่า S ลดลงในมิติเชิงคุณภาพ)

ผลที่สุดการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ (ลดค่า P) ภายใต้กระบวนการของการเพิ่มสิ่งตอบสนองความต้องการ (เพิ่มค่า S ในสมการ) ด้วยองค์ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ของสำนักต่างๆ ในทุกวันนี้ที่มนุษย์ค้นเคยก็จะประสบกับปัญหาความขัดแย้งในตัวเอง (paradox) เพราะเมื่อพยายามไปเพิ่มค่า S ในมิติเชิงปริมาณ (ตามแนวทางของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก ทั้งของสำนักคลาสสิก นีโอคลาสสิก และเคนเซียน) ค่า S ก็กลับลดลงในมิติเชิงคุณภาพ (เพราะประสบกับ

ปัญหาการกระจุกตัวของความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ) ขณะที่เมื่อพยายามเพิ่มค่า S ในมิติเชิงคุณภาพ (ตามแนวทางของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์กซิสม์ด้วยการกระจายความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจออกไป) ค่า S ก็กลับลดลงในมิติเชิงปริมาณอีก (เนื่องจากทำให้ผู้คนหมดแรงจูงใจในการทำงานสร้างสรรค์ผลผลิต จนเกิดความอดอยากขาดแคลนในสังคม)

ปัญหา “paradox” ในกระบวนการนี้ทางเศรษฐศาสตร์ที่กล่าวมานี้ทำให้มนุษย์ต้องแกว่งอยู่ระหว่างปลาย ๒ ด้านของลัทธิเศรษฐกิจแบบทุนนิยมกับลัทธิเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ซึ่งล้วนแล้วแต่มีปัญหาทั้งคู่ ในการนี้ถ้า “เปลี่ยนกระบวนการ” (shift paradigm) จากการมุ่งแก้ปัญหาด้วยวิธีเพิ่มสิ่งตอบสนองความต้องการ (เพิ่มค่า S ในสมการเพื่อลดค่า P) ให้หันมาเน้นที่การลดความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของมนุษย์ (ลดค่า D ในสมการเพื่อลดค่า P) ควบคู่พร้อมกันไปด้วยอย่างมีดุลยภาพ ซึ่งก็คือหลัก “เศรษฐกิจพอเพียง” ที่อธิบายจากกรอบความคิดทางพุทธปรัชญาดังที่ได้กล่าวมาแล้วแรก กระบวนการนี้ใหม่นี้อาจจะเป็นหนทางแก้ปัญหาความขัดแย้ง (paradox) ของทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ และสามารถนำระบบเศรษฐกิจของมนุษย์ให้ออกจากวิกฤตการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ในโลกทุกวันนี้ก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิกฤติปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากการบริโภคอย่างเกินความพอดีพอเพียงของมนุษย์ อันจะกลายเป็น “คลื่นมหาวิกฤติ” ที่พัดกระหน่ำประเทศต่างๆ ซึ่งกำลังเผชิญกับวิกฤติปัญหาลมฟ้าอากาศแปรปรวนสุดขั้วเพราะภาวะโลกร้อน วิกฤติปัญหาราคาพลังงานที่สูงขึ้น วิกฤติปัญหาการแย่งชิงแหล่งทรัพยากรที่เสี่ยงต่อการเกิดสงครามระหว่างชาติมหาอำนาจ ตลอดจนวิกฤติฟองสบู่เศรษฐกิจแตก จากการที่ยุโรป สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น ต่างพากันใช้นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจจนมีปริมาณเงินล้นโลก ฯลฯ

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๓๐)

๓- การดูแลรักษากระดูกให้ดีด้วยวิธีการง่ายๆ คือรับประทานงาคว่ำ(บด) หรืองาออกเนื้อมะพร้าวแก่ อาบแดดทุกวัน นั่งตัวตรง หลีกเลี่ยงการเล่นผาดโผนที่จะทำให้เกิดการกระทบกระเทือนต่อกระดูก เพียงเท่านี้ก็ช่วยรักษากระดูกได้เป็นอย่างดีแล้ว

การแบ่งชนิดของกระดูกแบบสุดท้าย คือ

แบ่งตามตำแหน่งที่อยู่

สามารถแบ่งได้เป็น ๒ ชนิด คือ

๑. กระดูกแกนกลาง (Axial skeleton) เป็นกระดูกที่อยู่ในส่วนแกนกลางของร่างกาย ได้แก่

- กระโหลกศีรษะ ๒๘ ชิ้น
- กระดูกโคนลิ้น (Hyoid bone) ๑ ชิ้น
- กระดูกอก (Thoracic cage) ๒๕ ชิ้น
- กระดูกสันหลัง ๒๖ ชิ้น
- รวมทั้งหมด ๘๐ ชิ้น

๒. กระดูกงวงค์ (Appendicular skeleton) เป็นกระดูกที่ยื่นออกจากกระดูกแกนกลาง ได้แก่

- กระดูกไหล่ (Shoulder girdles) ๔ ชิ้น
- กระดูกขาคับบน (Upper extremities) ๖๐ ชิ้น

- กระดูกขาค้าง (Lower extremities) ๖๐ ชิ้น
 - กระดูกเชิงกราน (Pelvic girdle) ๒ ชิ้น
 - รวมทั้งหมด ๑๒๖ ชิ้น
- ดังนั้น ภายในร่างกายของมนุษย์จึงประกอบด้วย กระดูกทั้งหมด ๒๐๖ ชิ้น

หน้าที่ของกระดูก (Bone functions)

มีมากมายหลายประการ ดังนี้

๑. ป้องกันอันตรายให้กับอวัยวะในร่างกาย เช่น กระโหลกศีรษะ ทำหน้าที่ป้องกันอันตรายให้กับสมอง เป็นต้น
๒. รักษารูปร่างให้คงรูปอยู่ได้ เช่น กระดูกสันหลัง

๓. ช่วยในการเคลื่อนที่ เช่น **กระดูกที่ขา** ทำงานร่วมกับ**กล้ามเนื้อหลาย เอ็น** และ**ข้อต่อ** ทำให้เกิดการเคลื่อนที่

๔. ช่วยให้ได้ยินเสียง เช่น **กระดูกโกลน (Stapes หรือ Stirrup)** ทำหน้าที่ส่งผ่านความสั่นสะเทือนของเสียงจากกระดูกทั่ง (*Incus*) ไปยัง‘หูชั้นใน’

๕. สร้างเซลล์เม็ดเลือด เช่น **เม็ดเลือดแดง (Red blood cell) เม็ดเลือดขาว(White blood cell) และเกล็ดเลือด (Platelets)** ถูกสร้างโดยไขกระดูกสีแดง (*Red bone marrow*)

๖. เก็บสะสมแร่ธาตุ เช่น **แคลเซียม** และ **ฟอสฟอรัส**

๗. เก็บสะสมสารส่งเสริมการเจริญเติบโตบางชนิด เช่น **โบน มอร์โฟเจเนติก โปรตีน (Bone Morphogenetic Proteins หรือ BMPs)** เป็น ‘โปรตีน’ ที่ช่วยในกระบวนการสร้างกระดูกและกระดูกอ่อน

๘. เก็บสะสมไขมัน ในตอนที่เรายังเป็น ‘เด็กทารก’ อยู่ นั้น จะมีเฉพาะ**ไขกระดูกสีแดง** แต่เมื่อ ‘โต’ ขึ้นเซลล์บางส่วนในไขกระดูกจะสลายตัวไป ทำให้เกิดรูพรุนขึ้นมา ซึ่งไขมันจะถูกนำมาเก็บสะสมเอาไว้ในรูพรุนเหล่านี้ ทำให้เห็นเป็น‘สีเหลือง’ จึงเรียกว่า **ไขกระดูกสีเหลือง**

๙. ช่วยควบคุมค่าความเป็น ‘กรด-ด่าง’ ในร่างกายไม่ให้เปลี่ยนแปลง

> ในขณะที่**เลือดเป็นด่าง** ‘กระดูก’ จะช่วยดูดซึมสารจำพวก**เกลืออัลคาไลน์ (Alkaline salts)** เข้ามาเก็บเอาไว้ใน ‘กระดูก’ เพื่อลดค่าความเป็นด่างในเลือด

> แต่ในขณะที่**เลือดเป็นกรด** ‘กระดูก’ จะช่วยปลดปล่อยสารจำพวก**เกลือ อัลคาไลน์** ออกสู่ ‘กระแสเลือด’ เพื่อลดค่าความเป็นกรดในเลือด

๑๐. ช่วยสลายพิษในร่างกาย เนื้อเยื่อกระดูกมีความสามารถในการ**ดูดซึม**และ**เก็บสะสม**โลหะหนักที่เป็นพิษต่อร่างกายใน**กระแสเลือด** เพื่อลดความเป็นพิษให้แก่ร่างกาย และเมื่อ

ร่างกายอยู่ใน**สภาวะปกติ** ‘กระดูก’จึงค่อยๆ**ปลดปล่อยโลหะหนัก**เหล่านั้นออกมา และ**กำจัดออก** โดย**‘ระบบขับถ่าย’** ต่อไป

๑๑. ควบคุมกระบวนการเมตาบอลิซึมของ**ฟอสเฟส (Phosphate metabolism)** โดยการหลั่ง**ไฟโบรบลาสต์ โกรท แฟคเตอร์ (Fibroblast growth factor - ๒๓ หรือ FGF-๒๓)** ซึ่งเป็นสารจำพวก ‘โปรตีน’ **ไปควบคุมการดูดกลับ ‘ฟอสเฟต’ ของ ‘ไต’ ให้น้อยลง**

ได้รู้จักหน้าที่ของกระดูกแล้วว่ามีค่าสำคัญมากเพียงใด ดังนั้น อย่าลืมนดูแลรักษากระดูกให้ดี ด้วยวิธีการง่ายๆ คือ**รับประทานงาคว่ำ(บด)หรือ งาออก เนื้อมะพร้าวแก่ อบแดดทุกวัน** นั่งตัวตรง หลีกเลียงการละเล่นผาดโผนที่จะทำให้เกิดการ**กระทบกระเทือนต่อกระดูก** เพียงเท่านี้ก็ช่วย**รักษากระดูก**ได้เป็นอย่างดีแล้ว

☞ ปอด(ปับผาผึ้ง) Lung ☞

เป็นอวัยวะหนึ่งในร่างกายซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในสัตว์ที่มี‘กระดูกสันหลัง’ **ใช้ในการหายใจ** หน้าที่หลักของปอด ก็คือ

การแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจนจากสิ่งแวดล้อมเข้าสู่ระบบเลือดในร่างกาย และแลกเปลี่ยนเอาก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากระบบเลือด ออกสู่สิ่งแวดล้อม

ทำงาน โดยการประกอบกันขึ้น ของ‘เซลล์’ เป็น**จำนวนล้านเซลล์**

‘เซลล์’ที่**ทำหน้าที่มีลักษณะเล็กและบาง** เรียงตัวประกอบกันเป็น‘**ถุงเหมือนลูกโป่ง**’ ซึ่งใน‘**ถุงลูกโป่ง**’นี้เอง**ที่มีการแลกเปลี่ยนก๊าซต่าง ๆ เกิดขึ้น** นอกจากการทำงานแลกเปลี่ยนก๊าซแล้ว ‘ปอด’ยังทำหน้าที่อื่น ๆ อีก

คำว่า **ปอด** ใน**ภาษาอังกฤษ** ใช้คำว่า **Lung** ในทางการแพทย์สิ่งทีเกี่ยวกับ‘**ปอด**’ใช้คำว่า **Pulmonary** นำหน้าสิ่งนั้น ๆ

ในมนุษย์นั้นมี‘ปอด’อยู่ในทรวงอก **ทั้งสองข้าง คือ บวา และ ซ้าย**

‘ปอด’มีลักษณะนั้น ร่างกายจึงมีกระดูกซี่โครง คอยปกป้อง ‘ปอด’ ไว้อีกชั้นหนึ่ง

‘ปอด’แต่ละข้างจะมี **ท่อนบว ๗ ๒** ขึ้นหุ้มอยู่ เรียกว่า **เยื่อหุ้มปอด** เยื่อหุ้มปอดที่เป็นถุงบาง ๆ ๒ ชั้นนี้ เรียกว่า **เยื่อหุ้มปอดชั้นใน** และ **เยื่อหุ้มปอดชั้นนอก**

- เยื่อหุ้มปอดชั้นใน จะแนบติดไปกับ **ผิวบวบปอด**

- เยื่อหุ้มปอดชั้นนอก จะแนบติดไปกับ **ช่องทรวงอก**

ระหว่างเยื่อหุ้มปอด ๒ ชั้นบาง ๆ นี้ จะมี ‘ช่องว่าง’ เรียกว่า **ช่องเยื่อหุ้มปอด** ในช่องเยื่อหุ้มปอด มีของเหลวคอยหล่อลื่นอยู่ เรียกว่า **บวบเหลวเยื่อหุ้มปอด** ของเหลวนี้ จะช่วยให้ **เยื่อหุ้มปอดแต่ละชั้น สไลด์ไปมาระหว่างกันได้โดยไม่เสียดสีกัน** และของเหลวเยื่อหุ้มปอด ก็ยัง **ช่วยยึดเยื่อหุ้มปอดทั้งสองชั้นไว้ ไม่ให้แยกจากกันโดยง่าย**

ปอดข้างซ้ายนั้น มีขนาดเล็กกว่า ปอดข้างขวา เพราะ ‘ปอดข้างซ้าย’ ต้องเว้นที่เอาไว้ให้ **หัวใจ** อยู่ในทรวงอกด้วยกันด้วย

วิธีการทำงาน

การแลกเปลี่ยนก๊าซและการใช้ออกซิเจน เมื่อเราหายใจเข้า อากาศภายนอกเข้าสู่อวัยวะของ ‘ระบบหายใจ’ ไปยัง **ท่อนบวในปอด** ที่ผนังของ ‘ถุงลม’ มี **หลอดเลือดฝอย** ติดอยู่ ดังนั้น เมื่ออากาศผ่านเข้ามาถึง **ท่อนบว** จึงมีโอกาสใกล้ชิดกับ **เม็ดเลือดแดง** ซึ่งไหลมาพร้อมกับเลือดภายใน ‘หลอดเลือดฝอย’ มากขึ้น จากนั้น **ออกซิเจน ‘ในอากาศ’** ซึ่งมีปริมาณมากกว่าปริมาณ **ออกซิเจน ‘ในเลือด’** ก็จะมีซึมผ่านผนังถุงลมและผนังหลอดเลือดฝอยนี้ เข้าสู่ **เม็ดเลือดแดง** และพร้อมกันนั้น **คาร์บอนไดออกไซด์** ที่เหลือจาก **กระบวนการเมตาบอลิซึมของเซลล์ต่างๆในร่างกาย** ที่ส่งมากับ **เม็ดเลือดแดง** ก็จะออกจาก **เม็ดเลือด** ผ่านผนังออกมาสู่ **ท่อนบว**

ปกติในอากาศ มีออกซิเจนร้อยละ ๒๐ แต่อากาศที่เราหายใจ มีออกซิเจนร้อยละ ๑๓

การจัดของเชิงทางมอด

กำจัดออกมาในรูปแบบของ **น้ำ และ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์** ซึ่งเป็นผลที่ได้จาก **กระบวนการหายใจ** โดย **น้ำ และ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์** แพร่ออกจาก **เซลล์เข้าสู่หลอดเลือด** และหลอดเลือดจะทำหน้าที่ **ลำเลียงไปยัง ‘ปอด’** แล้วแพร่เข้าสู่ **ท่อนบวที่ ‘ปอด’** หลังจากนั้น จึงเคลื่อนผ่านหลอดเลือด แล้วออกจากร่างกายทาง **จมูก** ซึ่งเรียกว่า **กระบวนการเมตาบอลิซึม (Metabolism)**

หน้าที่ของมอด

หน้าที่เกี่ยวกับการหายใจ **แลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจน และ คาร์บอนไดออกไซด์**

หน้าที่อื่น ๆ นอกจากการนำใจ

- การควบคุมและขับสารต่าง ๆ เช่น ยา, แอลกอฮอล์ ออกจาก ‘ระบบเลือด’

- การควบคุมสมดุลของความเป็นกรด-ด่าง **ในเลือด** ซึ่งมีความสำคัญต่อประสิทธิภาพการทำงานของ **เอนไซม์** และ **อวัยวะต่าง ๆ**

- กรอง **ลิ่มเลือดเล็ก ๆ** ที่ตกตะกอนออกจาก ‘เส้นเลือดดำ’

- ปกป้องและรับแรงกระแทก ที่จะทำให้อันตรายต่อ **หัวใจ** ซึ่งอยู่ตรงกลาง **ช่องทรวงอก**

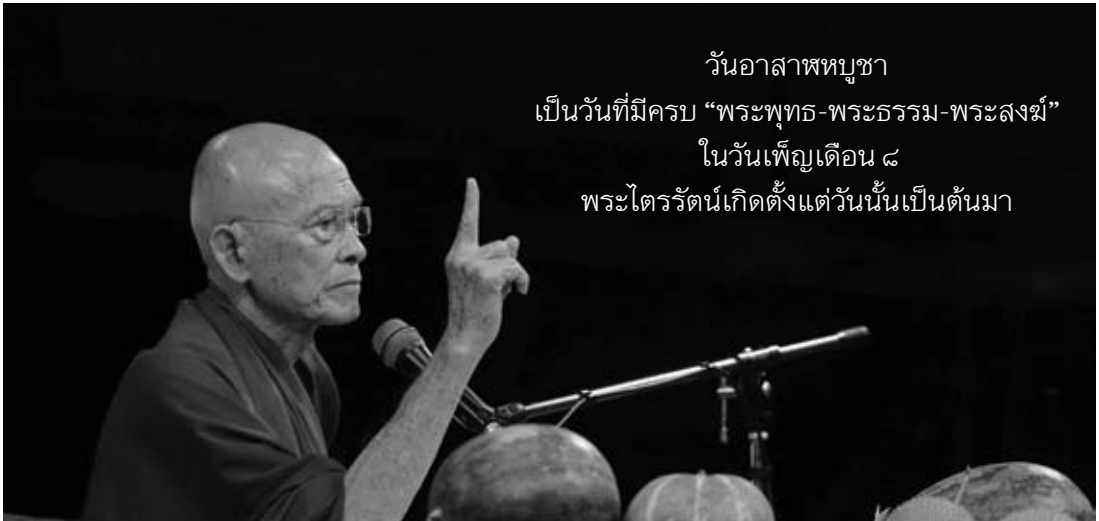
☑ ต่อฉบับหน้า

☺ ธรรมะสองรวมเป็นหนึ่ง ที่เวทนา (กรรมฐาน)

ความเป็น “เวทนา” นี้ ผู้มีความรู้สูงขึ้นไปจะรู้ยิ่งว่า “เวทนา” คือ ความรู้สึกต่อการรับรู้ ซึ่งมี “รสแท้” **รสเดียวเท่านั้น**

ถ้ามี “รส ๒” เกิดขึ้น “รส ๒” นั้น คือ “รสแก้” ที่ชาวพุทธผู้ลั้มาที่ปฏิญจะ ต้อง **กำจัด (ปราบ)** โดยกำจัดจนสิ้นเกลี้ยง “เหตุ” ของมันทีเดียว

๐- สมณะโพธิรักษ์

วันอาสาฬหบูชา
เป็นวันที่มีครบ “พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์”
ในวันเพ็ญเดือน ๘
พระไตรรัตน์เกิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

พุทธเป็นอเทวนิยม

ที่ดินป่าสาธารณะสองไร่ท้ายหมู่บ้าน ได้ยกไว้
เพื่อเป็นที่ตั้งของศาลเจ้าปู่ที่ชาวบ้านทั้งอำเภอ
นับถือบูชายึดเป็นที่พึ่งกราบไหว้บนบานขอ...

“ขอให้ลูกหลานสอบบรรจุเข้ารับราชการได้ แล้ว
ลูกหลานจะแก้บนด้วยการเอาวัวมาเลี้ยงพร้อมเหล่า
ขวิดใหญ่” ความเชื่อเหล่านี้สืบทอดมาหลายชั่วอายุคน

ศาลเจ้าปู่ได้รับการจัดสร้างขึ้นใหม่ กว้าง
สี่คูณสี่เมตร หลังคารูปทรงพรมสี่หน้า ฉาบทา
ด้วยสีแดง รอบ ๆ มีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านบดบัง
เป็นร่มเงามืดครึ้ม ยิ่งตอนมีค้ำดวงเวงน่ากลัว
ไม่ต่างกับป่าช้า

ตีสามตามเวลานัดหมาย ลุงคำที่ชาวบ้าน
ยกให้เป็นเจ้าจำ (คือผู้ทำพิธีแก้บนให้แก่ผู้สำเร็จผล
ตามที่บนเอาไว้) ได้ขี่มอเตอร์ไซด์เข้ามาจอดใกล้
ศาลเจ้าปู่ เปิดไฟไล่ความมืดจากหลอดไฟรอบศาล
จากนั้นก่อไฟตรงอิฐก้อนเล่า ตั้งหม้อใส่น้ำค้างไว้
ระหว่างนั้นก็สูบบุหรี่ยาเส้นไปพลางพร้อมกับสวด

สวดตาไปทางแยก

ไม่นานรถยนต์กระบะบรรทุกวัวตัวหนึ่งก็วิ่ง
เข้ามาจอด ชายสามคนลงมาเปิดท้ายรถแล้ว
ลากดึงวัวลงมา เป็นลูกวัวเพศผู้ตัวเล็ก เขาเพิ่งจะ
งอกออกมาไม่ถึงสองนิ้ว ลุงคำสูบบุหรี่นั่งมองด้วย
สายตาชินชา เจ้าวัวน้อยถูกมัดส่วนหัวติดกับต้นไม้
คนหนึ่งยกค้อนปอนด์ทุบเปรี้ยงที่หัวของมันอย่าง
แรง วัวน้อยตาเหลือกชกกระตุก หมดแรงขัดขืน
อีกคนจ้วงมีดปลายแหลมเข้าใต้ต้นคอ พร้อม
เอากะละมังเข้าไปรองเลือด

เจ้าวัวน้อยถูกพลิกให้หงายท้อง ชายทั้ง
สามช่วยกันแล่หนังชำแหละเนื้อ ลุงคำเลือก
เนื้อส่วนดีพร้อมเครื่องในใส่จานและแยก
เลือดออกมาวางมุมหนึ่ง เนื้อ เครื่องในส่วน
หนึ่งเอาไปต้ม อีกส่วนหนึ่งปรุงเป็นลาบเลือด

ลุงคำยกหัววัวขึ้นตั้งบนพื้นศาล เทเกล้าขาว
ใสแก้ว ข้าวเหนียว ถ้วยเนื้อต้ม ถ้วยลาบเลือด

จัดใส่ถาด แล้วจุดเทียนเริ่มทำพิธีเชื่อเชิญให้
เจ้าปู่พร้อมข้าทาสบริวารให้มากินของแค้นนี้ ใช้
เวลาไม่เกินยี่สิบนาทีลุงคำก็เอ่ยว่า เจ้าปู่และ
ข้าทาสบริวารที่สิงสถิต ณ ที่แห่งนี้กินอิ่มหมดแล้ว
ส่วนที่เหลือลูกหลาน (ตัวลุงคำเอง) จะขอรับเศษ
ที่เหลือกลับไปกินใช้ต่อ

การบนบานอ้อนวอนขอต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ
ไปเป็นความเชื่อแบบเทวนิยม เชื่อว่าอำนาจ
ที่อยู่นอกตัวไม่ว่าจะเป็นพวกภูตผีปิศาจหรือ
วิญญาณผีร้าย จะสามารถทำร้ายตนได้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นการเจ็บไข้ได้ป่วยหรือได้รับเคราะห์ร้าย
หรือจะเป็นอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์พลังวิเศษที่
ดี ๆ จะช่วยดลบันดาลให้ได้รับผลสำเร็จ นี่คือแนว
ความเชื่อแบบเทวนิยม เชื่อในสิ่งนอกตัวว่ามี
พลังอำนาจ และความเชื่อเช่นนี้ฝังลึกเลิกไม่ได้
ง่าย ๆ

....พระอัญญาโกณฑัญญะก็บรรลุนิพพาน ที่ไทย
เรานับถือกันเป็น “วันอาสาฬหบูชา” ซึ่งนับเอา
ความสำคัญ ๓ ประการนี้เอง คือ ๑ มีพระพุทธเจ้า
อุบัติแล้ว ๒ พระพุทธเจ้าเทศน์เป็นคำสอนก็เกิด
พระธรรม ๓ อัญญาโกณฑัญญะบรรลุนิพพานขึ้นมา
ประกาศตัวเป็นพระสาวก บวชเป็นพระสงฆ์องค์
แรก จึงเป็นวันที่มีครบ “พระพุทธ-พระธรรม-พระ
สงฆ์” ในวันเพ็ญเดือน ๘ พระไตรปิฎกก็เกิดขึ้นตั้งแต่นั้น
วันนั้นเป็นต้นมาจนถึงวันนี้... (คัดจากหนังสือ
ถ้อยคำนี้ละ การเมืองใหม่ มัย หน้า ๑๑๓)

พระอัญญาโกณฑัญญะเคยตกจมอยู่ในอำนาจหรือ
มีความเชื่อแบบเทวนิยม ก็เป็นสาวกองค์แรกในศาสนา
พุทธที่เข้าใจรับรู้เข้าถึงสัจจะที่แท้จริง คือ อเทวนิยม

หากศึกษาให้ดีก็คงพอเข้าใจได้ เช่นอำนาจ
ของภูตผีปิศาจที่จะมาทำร้ายทำลายเราก็คือ
อำนาจกรรมของเรานั่นเอง หรือจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์
หรือมีวิญญาณดี ๆ ที่จะมาคอยช่วยเรา (โดยไม่ต้อง
ไปบนบานศาลกล่าวอะไรเลย) ก็เป็นแรงของบุญ
กรรมของเรานี่เอง เปรียบประหนึ่งต้นสะเดาที่
มีรสขม เทวดาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่มีส่วนที่จะมา
ทำให้ต้นสะเดานั้นมีรสขมเลย หรือต้นอ้อยที่มีรส

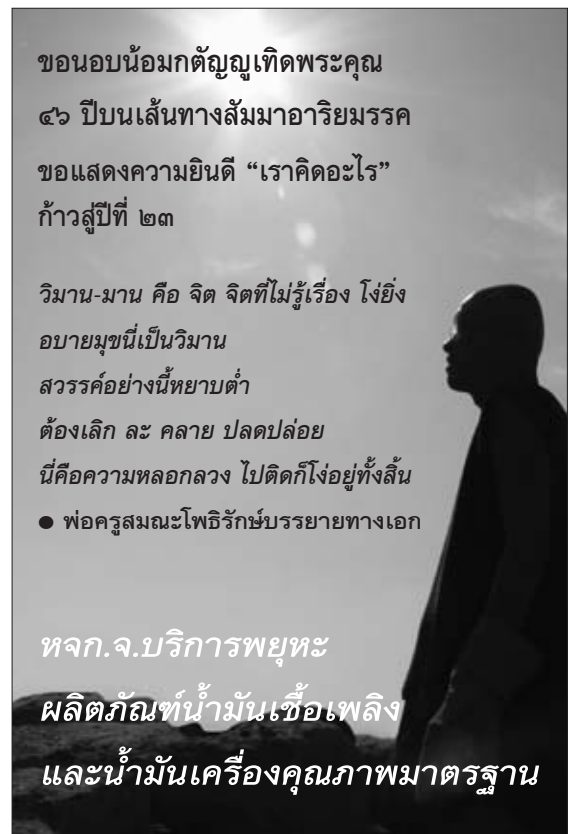
หวาน เทวดาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่มีส่วนที่จะมา
ทำให้อ้อยนั้นมีรสหวานแต่อย่างใด

แท้จริงธรรมชาติของสายพันธุ์พืชเหล่านั้น
ต่างหากที่จัดสรรของมันเองแท้ ๆ ฉะนั้นหลัก
ของอเทวนิยมจึงคือ ผลของกรรมในอดีต
รวมถึงกรรมที่กำลังทำอยู่ในปัจจุบันนั้น ๆ ต่าง
หาก ที่ตนเป็นผู้สร้างคิดขึ้นมาให้ตนเองเท่านั้น

คนไม่ค่อยเข้าใจว่า พลังงานที่เป็นเทวนิยม
ที่ล่องลอยอยู่นั้น มันไม่มี เป็นแค่เรื่องอุปาทาน
ที่ปั้นแต่งเองแล้วเชื่อสืบทอดกันมาเท่านั้นจริง ๆ

คำว่าอเทวนิยมก็คือ ไม่มีเรื่องหรือเหตุ
อันใดที่คิดว่าเป็นพลังงานที่ร้ายหรือดีพิเศษเลิศ
ยอดเยี่ยมที่จะมาทำร้ายหรือมาช่วยเราได้ พุทธ
แท้จึงไม่มีเทวนิยมเป็นที่พึ่ง มีแต่พลังรู้จำจิตที่
ใฝ่ชั่วก็มีแต่จะพาดตนเองตกต่ำเสื่อมต่ำ จิตใฝ่ดี
มุ่งสร้างกุศลไว้อยู่เสมอ ๆ ก็จะมีแต่ความเจริญดี
ยิ่ง ๆ มีความสุขทั้งในชาตินี้และในชาติต่อไป

๓

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๖ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใฝ่ยัง
อบายมุขนี้เป็นวิมาน
สวรรคอย่างยิ่งนี้หยาบต่ำ
ต้องเลิก ละ คลาย ปลดปล่อย
นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็โง่อยู่ทั้งสิ้น

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

ผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา
 ก็จะได้เป็นผู้บริสุทธิ์ภายในเวลาไม่นาน
 ส่วนผู้ที่ทำผิดคิดร้ายต่อประเทศชาติ
 และส่วนรวมก็ต้องรับโทษไป
 ตามที่ได้กระทำไว้ภายในเวลาอันไม่นานนัก

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณา คดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ เป็นกฎหมายที่กำหนดวิธีการการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีไว้ต่างหากแตกต่างจากการพิจารณาคดีอาญาโดยทั่วไป หลายท่านอาจจะไม่เข้าใจในภาษากฎหมายที่เราเรียกกฎหมายประเภทนี้ว่า “กฎหมายฝ่ายวิธีสะบัญญัติ” เป็นการบัญญัติวิธีการที่จะพิสูจน์ว่าจำเลยหรือบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริตหรือประพฤติมิชอบได้กระทำจริงหรือไม่ และการกระทำดังกล่าวผิดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่บัญญัติว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้หรือไม่ ส่วนการกระทำใดเป็นการทุจริตหรือประพฤติมิชอบนั้น เป็นกฎหมายที่เราเรียกกันในภาษานักกฎหมายว่า “กฎหมายสาระบัญญัติ” เช่น ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งหรือพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่มีโทษทางอาญา เช่น พระราชบัญญัติยาเสพติด ฯ พระราชบัญญัติจรรยาบรรณทางบกา พระราชบัญญัติทางหลวง ฯ พระราชบัญญัติประมง ฯ พระราชบัญญัติการพนัน ฯ ประมวลกฎหมายที่ดิน ฯ ฯลฯ

กฎหมายในฝ่ายอาญานั้น คือกฎหมายที่รัฐห้ามมิให้กระทำ หรือบังคับให้กระทำ ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนจะมีโทษ ซึ่งกำหนดไว้ ๕ สถานคือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน เช่น ห้ามปล้นทรัพย์ ห้ามลักทรัพย์ ห้ามทำร้ายผู้อื่น ห้ามฆ่าผู้อื่น ห้ามจำหน่ายยาเสพติด ฯลฯ ที่บังคับให้ทำเช่น ให้คัดเลือกทหาร ให้เสียภาษี ให้ขออนุญาตก่อสร้าง ให้เปิดสัญญาณไฟก่อนเลี้ยงรถ ฯลฯ

ส่วนกฎหมายในฝ่ายแพ่งนั้นเป็นกฎหมายที่ว่าด้วยการโต้แย้งสิทธิระหว่างเอกชนกับเอกชน หรือเอกชนกับรัฐ หรือแม้แต่นหน่วยงานของรัฐด้วยกัน หรือกฎหมายที่รับรองคุ้มครองสิทธิของเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ เช่น กฎหมายว่าด้วยบุคคล การสาบสูญ การไร้ความสามารถ การละเมิด หนี้ การซื้อขาย การให้ การเช่า การจำนำ การจำนอง การค้ำประกัน ตัวเงิน หุ่นส่วน บริษัท ครอบครัว ทรัพย์สิน มรดก ฯลฯ

เมื่อมีคดีเกิดขึ้นในฝ่ายแพ่งก็ต้องพิสูจน์กันว่าใครควรได้รับการคุ้มครอง ใครมีสิทธิดีกว่า ใครโต้แย้งสิทธิใคร ใครเป็นฝ่ายผิดสัญญา ใครควรชดใช้ค่าเสียหายให้ใคร เพียงใด หรือไม่ การดำเนินการนั้นกฎหมายก็กำหนดวิธีการพิสูจน์ไว้ โดยเราใช้กฎหมายฝ่ายวิธีสะบัญญัติที่เรียกว่า “ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง” เริ่มตั้งแต่ศาลที่จะฟ้องคือศาลใด ใครมีอำนาจฟ้อง การบรรยายฟ้องต้องบรรยายอย่างไร การให้การเขียนอย่างไร การฟ้องแย้งทำได้กรณีไหนบ้าง การสืบพยานมีลำดับการเสนอพยาน การนำพยานเข้าสืบ การซักถามพยาน การถามค้าน ถามตั้งพยาน การเสนอพยานเอกสาร การไปเผชิญสืบ การพิพากษา การอุทธรณ์ การฎีกา การบังคับคดี ฯลฯ

ในฝ่ายอาญานั้นเราก็มีกฎหมายที่เป็นลำดับขั้นตอนที่จะเอาคนผิดมาลงโทษ โดยเรามีกฎหมายวิธีสะบัญญัติที่ชื่อว่า “ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

อาญา” เริ่มตั้งแต่การจับกุมจับได้กรณีใดบ้าง วิธีการจับ การตรวจค้นทำได้ทีเดียว มีกฎเกณฑ์อย่างไร การชั่งทำที่ไหน กรณีใดที่ต้องชั่ง การประกันตัว การปล่อย การบรรยายฟ้อง เขตอำนาจศาล การสืบพยาน การพิพากษา การอุทธรณ์ การฎีกา ฯลฯ

แม้ในกฎหมายอื่นๆ ในปัจจุบันเราก็มีกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีโดยเฉพาะ เช่น พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา ผู้บริโภคฯ ในศาลปกครอง และในศาลรัฐธรรมนูญก็มีวิธีพิจารณาไว้โดยเฉพาะ ในศาลเยาวชนและครอบครัว และศาลล้มละลาย นั่นก็มีความหมายว่าด้วยการพิจารณาคดีที่จำเพาะแตกต่างไปจากคดีแพ่ง และคดีอาญาโดยทั่วไป

เมื่อมีการจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบขึ้นและจะเปิดทำการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ นี้ ถ้าเราจะใช้การดำเนินคดีแบบเดียวกับกฎหมายอาญาทั่วไป คือใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาก็ไม่มีเหตุที่เราจะต้องไปเปิดศาลโดยเฉพาะขึ้นมาอีก ให้เปลืองงบประมาณ สภานิติบัญญัติแห่งชาติในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕๒/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ได้ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญาและพระพฤติมิชอบ พ.ศ. แล้วลงมติเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย โดยมีสาระสำคัญคือ

๑. กำหนดให้มีกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและพระพฤติมิชอบโดยเฉพาะ โดยใช้ระบบไต่สวนและเป็นไปโดยรวดเร็วตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้และข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ในกรณีที่ไม่มียกเว้นและข้อบังคับให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หรือกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาในศาลแขวง มาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้

๒. กำหนดมาตรฐานการลงโทษจำเลยที่หลบหนีการดำเนินคดี เช่น กำหนดโทษทางอาญากรณีจำเลยหลบหนี หรือกรณีจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาคดีของศาลให้ถือว่าอายุความระงับเหตุยุติลง อีกทั้งกำหนดข้อยกเว้น

ที่ศาลสามารถสืบพยานลับหลังจำเลยได้ และในกรณีมีการอุทธรณ์หรือฎีกา จำเลยจะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ต่อเมื่อแสดงตนต่อเจ้าพนักงานศาลในขณะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกา

๓. ในกรณีที่มีการไต่สวนมูลฟ้อง หากจำเลยมาศาลแล้วขอให้ศาลตั้งทนายความได้ โดยศาลจะถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีก็ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๗๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

๔. กำหนดวิธีการดำเนินคดีร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะเหตุร้ายวายเป็นคดีหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

๕. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการรับทรัพย์สิน และกำหนดมาตรการรับทรัพย์สินตามมูลค่าในกรณีที่ทรัพย์สินที่ศาลสั่งรับหรือสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดิน โดยสภาพไม่สามารถส่งมอบได้ สูญหายหรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ หรือมีการนำสิ่งนั้นไปรวมกับทรัพย์สินอื่นหรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอน หรือติดตามเอาคืนจะทำได้ยากเกินสมควร

๖. การอุทธรณ์ฎีกา กำหนดให้เป็นศาลสองระบบสองชั้นศาล โดยให้จัดตั้งแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบขึ้นในศาลอุทธรณ์ และให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเป็นที่สุด และการฎีกาให้ใช้ระบบอนุญาต โดยศาลฎีกามีอำนาจรับฎีกาไว้พิจารณาได้เมื่อเห็นว่าปัญหาตามที่ฎีกานั้นเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย

๗. การบังคับคดี กำหนดให้การบังคับคดีอาญาให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา การบังคับคดีแพ่งให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่ากฎหมายฉบับนี้จะเป็นวิธีการที่สามารถพิจารณาคดีได้ถูกต้อง เทียบธรรม รวดเร็ว ผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาจะได้เป็นผู้บริสุทธิ์ภายในเวลาไม่นาน ส่วนผู้ที่ทำผิดคิดร้ายต่อประเทศชาติและส่วนรวมก็ต้องรับโทษไปตามที่ตนเองได้กระทำไว้ภายในเวลาอันไม่นานนัก ประเทศเราจะได้ปลอดจากการทุจริตและการประพฤติมิชอบเสียที

ครองเมือง....ครองใจราษฎร

ตั้งเพียงรูดม่านฟ้า
 คุณค่านำสืบสาน
 ฟังหลอมหล่อวิญญูณ
 มาดมั่นนำไทยพัน
 ประเทืองไทยเฟื่องได้
 เพียงแค่ “ข้าราชการ” นำ
 ใน “พระบาทฯ” ฟังจำ
 ดุจดั่งพระองค์แม่
 ฉงนฉงายโยจิ่งสิ้น
 พุทธสังสอนละคลาย
 โฉนฝืนฝ่าทำลาย
 ปฏิบัติโลกีย์บ้า
 ไชความนัย...คำลั่น
 ขบวนการในพระบาทฯ
 งานสนองรับทวยราษฎร
 ใครอื่นสนองงานเข้า
 สืบสานสรรพเสกสร้าง
 หน้าที่คือชีวิต
 รับผิดชอบด้วยจิต-
 “ข้าราชการ” ไทยไซร์

ตำนาน
 หลากล้น
 ผืนหนึ่ง
 ผ่าน “แรง” รานเมือง
 โดยธรรม
 เนื่องแก่
 ปฏิบัติ
 สละได้ชีพตน
 ละอาย
 ชั่วช้า
 ปริยัติ
 ร่านร้อนแรงกาม
 เพื่อชาติ
 พระเจ้า - อยู่หัว
 สืบเนื่อง
 ช่ายขึ้น “ข้าราชการ”
 ภารกิจ
 สละให้
 สำนึก
 พรั่งพร้อมบูชา.

ชมรมมังสวิรัตฯ สาขาเชียงใหม่
พิสูจน์พาศิษย์บุญนิยม ๔ ระดับ
ว่าเป็นได้จริง

๐ บาทก็ทานได้
(ข้าวราดกับข้าว ๑ อย่างทานฟรี)
มากกว่า ๑๐ ปี

จำหน่ายสินค้า
-เท่าทุน-
ทุกวันพระ

๗๖
WEDNESDAY

งดใช้ถุงพลาสติกใส่อาหาร
และถุงพลาสติกหิ้วสำหรับใส่ของ
เพื่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม

ประกอบอาหารด้วยน้ำมันมะพร้าว ไม่ใช้ผงชูรส
และใช้พืชผักไร้สารพิษในการทำอาหาร
ได้ ๑๐๐%

จำหน่ายข้าวสารในราคาเท่าทุนทุกวัน

ตามคำสอนของพ่อครู ที่ว่า

“ข้าวไม่ใช่สินค้า ข้าวคืออาหารที่ต้องแบ่งปันกันกิน”

ยืนยันว่าการขาดทุนคือกำไร
ที่พวกเราเหล่าอาสาสมัคร ๐ บาท
ไม่มีเงินเดือนได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นได้จริง
มากกว่า ๒๔ ปี

สหกรณ์ภูมิรักษ์ จำกัด

สมาชิกร่วมใจ สหกรณ์ก้าวไกล สู่จุดหมายบุญนิยม

ขอนอบน้อมกตัญญูมุทิตาจิตการะ ๔๖ พรรษาเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี ก้าวสู่ปีที่ ๒๓ “เราคิดอะไร”

นโยบาย

๑. นำเสนอพฤติกรรมองค์กร ที่มีเจตนาไม่คอร์รัปชัน
๒. สนับสนุน ๓ อาชีพเพื่อมนุษยชาติ
ตามแนวเศรษฐกิจบุญนิยม
๓. ส่งเสริมการเป็นองค์กรเรียนรู้โลกุตระธรรม
ผ่านกระบวนการสหกรณ์

